Ekim 3. Genel Konferansı Toplandı

EKİM'in 15 Nisan '95 tarihli 119. sayısında devrimci kamuoyuna, bir sonuç bildirisi ile açıklanan konferans güvenlik içinde toplandı ve 8 günlük bir çalışma sonucunda gündemini tamamladı.

Yayınlanan bildiride *"Örgütümüz tarafından 'Atılımlar ve Parti Yılı' olarak ilan edilen bir sürecin daha ilk aylarında yeni bir genel konferansımızın toplanmış olmasının kuşkusuz ayrı bir önemi var. Bu bize, partileşme sürecinin sorunlarını en üst örgüt platformumuzda ele alıp tartışma ve sonuçlarını bağlayıcı bir örgüt iradesi olarak ortaya koyma olanağı vermiştir. Konferansımız sorunlarımızın ve işçi sınıfının öncü komünist partisini inşasına ilişkin sorumluluklarımızın ayrıntılı bir değerlendirmesini yapmakla kalmamış; bunun önümüze koyduğu yakıcı görevlerin gerçekleştirilmesinde, tüm örgütümüzün irade birliği içinde ve en ileri bir motivasyonla harekete geçirilmesinin de koşullarını yaratmıştır."* denildi

● Orta Sayfa

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

21 Nisan-7 Mayıs '95, Sayı:21, Fiyatı:20 000 TL

Sosyalizm Kazanacak, Dünya Emeğin Olacak!

1 Mayıs'ta Sokağa, Alanlara, Mücadeleye!

Bütün ülkelerin işçilerinin ücretli kölelikten kurtuluşu için mücadelede birlik oluşlarını kutladıkları gün, emeğin sermayeye karşı toplu mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri sokaklara, meydanlara dökülecek, kendilerini sömüren ve ezen sermayeye, kapitalizme karşı öfkelerini haykıracak, istemlerini dile getirecekler. Kavga ve zafere dair türküler söyleyecek, geleceğe, yeni bir dünyaya, gerçekten özgür, adil ve sömürünün olmadığı bir topluma olan özlem ve umutlarını dile getirecekler.

Dünya işçileri 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyorlar. Emeğin sermayeye karşı mücadelesi sürüyor. Ve bugünkü sınıflı toplum, sermayenin egemenliği ve ücretli emek sis-

Devamı 3. Sayfada...

Kızıl Bayrak

Gazi Ruhuyla 1 Mayıs'a

Her ne kadar uzun bir süreden beri bir çok ülkede resmi bir tören havasına büründürülmüş olsa da, 1 Mayıs dünya işçi ve emekçileri için birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak hep özel bir önem taşıyagelmiştir. Dünyanın çok çeşitli bölgelerinde milyonlarca işçi her 1 Mayıs'ta alanlara çıkmış bir sınıf olarak kendi taleplerini haykırmış, kapitalizme olan tepki ve öfkesini dile getirmiştir.

1 Mayıs, Türkiye işçi sınıfı açısından çok daha özel bir anlama sahip olagelmiştir. Türkiye'de

Devamı 2. Sayfada...

SERMAYE BASININ ŞOVENİST VE BÖLÜCÜ KAMPANYALARINA KARŞI!

Haydi Proletarya! Komünistlerle Elele!

Güney'de umduğunu bulamayan ve kös kös geri dönmeye mecbur kalan Terör Cumhuriyeti, reklam kampanyalarıyla moral ve güç tazelemeye çalışıyor. Emekçi sınıfların alınterinden çalınarak bu sömürgeci savaşa aktarılan trilyonlar yetmedi, şimdi, geri kalan bir lokma kuru ekmeklerini de gönül rızasıyla "bağışlama"ları isteniyor.

Sermaye borazanı mehmetçik medyanın medar-ı iftiharı, yerli rambolardan biri, Hürriyet gazetesinin kampanyasına logo yapılmış. Bandanalı başı, boyalı yüzüyle bu seferberlik rambosu, her ne kadar klasik mehmetçik imajına pek uymuyorsa da, reklam afişine iyi gitmiş. Gene de, daha uygun tipler seçmek mümkündü. Güney "rambo"su yerine, bir Kuzey "kahramanı" logo yapılabilirdi. Şu ünlü "çek ayağını hayvan!" pozu, ya da sarkık bıyıklı, kurtbaşı yüzüklü bir "özel" mehmetçik hem daha uygun hem de daha gerçekçi olurdu.

"Haydi Türkiye! Mehmetçikle Elele!"

İşte sermaye devletinin emekçi sınıflara çağrısı bu. Onların, işçi sınıfından, yoksul köylüden, emekçi katmanlardan istediği, kanlı bir eli tutmaları, bu kanlı ele destek vermeleridir. 12 Eylül mimarlarını, "asmayalım da besleyelim mi?"cileri, Kürdistan cellatlarını desteklemeleridir. Elinden tutmamızı istedikleri "mehmetçik"ler, patronların emriyle, grevlerimize, direnişlerimize saldıran, eylemlerimizi terörle dağıtmaya çalışan sermaye devletinin bekçisi bir ordunun özel savaş birlikleridir. Kapitalist krizin faturasını üzerimize yıkabilmek ve sermaye sınıfına azgın sömürüsünü rahatça sürdürebilmesi için dikensiz gül bahçesi yaratmak üzere 12 Eylül darbesini gerçekleştiren; anayasada, yasalarda yaptıkları değişikliklerle ve silah zoruyla her türlü örgütlenme ve hak arama yolumuzu kapatmaya çalışanlardır. Nihayet, Kürt ulusunun sonsuza dek sömürgeci burjuvazinin kölesi olarak kalması için, köyleri, ormanları, insanlarıyla bütün bir Kürt ülkesini boydan boya ateşe veren, bombalarla tahrip eden, köylüleri işkenceden geçiren, aydınlarına, gazetelerine suikastler düzenleyen, adam kaçırıp işkence eden, öldüren bir terör şebekesidir. Desteklememiz istenen "mehmetçik", ülkü ocaklarından derlenen faşist katillerden kurulmuş Özel Tim'in katilleridir.

Bizlerden, kendimizin ve kardeşlerimizin cellatlarıyla elele vermemiz, sermayenin hazırladığı yağlı urganı, kardeşimizin boynuna kendi ellerimizle geçirmemiz istenmektedir. Bu kampanya sermaye devletinin bu yoldaki ilk çabası da değildir. Bugüne dek bizleri bölüp parçalamak, birbirimize düşürmek ve bu sayede sermayenin azgın sömürüsünün üstünü örtebilmek için her türlü kirli savaş hilesini uyguladılar. Kürt-Türk, Alevi-Sünni, dinci-laik ayrımını körüklediler. Bir yandan Kürt ulusunun sömürgeciliğe karşı mücadelesini azgın bir terörle bastırmaya çalışırken, diğer yandan her türlü devlet kurumu ve MHP/Ülkü Ocakları gibi faşist örgütlenmeler eliyle Türk şovenizmini körüklediler. Bir yandan, aleviler üzerinde her türlü baskı ve yasak uygulamasını sürdürürken, diğer yandan sünni tarikatleri desteklediler. Bir yandan Atatürkçü laiklik propagandaları yaparken, öte yandan dinci örgütlenmeleri desteklediler, bizzat devlet eliyle örgütlediler. Her türlü düşmanlık tohumunu ektiler. Her türlü provokasyon denemesini yaptılar.

Asker cenazelerini faşist gösteriye dönüştürenler, Gazi mahallesinde bir Alevi-Sünni çatışması yaratabilmek için cinayet işleyenler onlardır. Ama burjuvazinin asalaklığı ve çürümüşlüğü o kadar açıkça görünüyor ki, artık emek düşmanı, insanlık düşmanı yüzlerini gizleyememektedirler. Özellikle, kriz koşulları nedeniyle, emekçi sınıflara karşı açıktan ve yoğun bir saldırıya girişmeleri, kirli yüzlerini daha da açığa çıkarmıştır.

Ne var ki, sermayenin kanlı yüzünü farketmemiz ve bizi birbirimize karşı kışkırtmalarında çekingen davranmamız, geri durmamız yetmiyor. Sadece şovenist/faşist kışkırtmalara kapılmamak değil, ona karşı örgütlenmek de zorundayız. Direnişlerimize, grevlerimize, okullarda öğrencilere karşı girişilen faşist saldırıların karşısına dikilmek, saldırıya uğrayan kim olursa olsun yanında olmak zorundayız. Gazi mahallesindeki kışkırtmaya verdiğimiz yanıtı her yerde vermek, daha ileri çıkarak, örgütlü biçimde vermek zorundayız.

Bu kampanyayı ve bizi bölmek-parçalamak için açılan her türlü kampanyayı boşa çıkarmanın; hangi ulustan, hangi din ve mezhepten, hangi meslekten olursa olsun, ücretli emekçiler sınıfının birliğini sağlamanın tek yolu, bağımsız sınıf örgütlenmemizi gerçekleştirmektir. Sömürgeci sermaye sınıfının ve devletinin karşısına tek yumruk halinde çıkabilmemiz, ancak ihtilalci bir sınıf partisinde birleşmemizle mümkündür.

Öyleyse burjuvazinin şovenist kampanyasına karşı kendi kampanyamızı açalım.

Haydi İşçiler, Emekçiler!
Komünistlerle Elele!
İhtilalci Sınıf Partisine!

Utanmazca "bizden biri" olduğunuzu söylüyorsunuz. Biz birbirimizi biliriz. Kimin dost kimin düşman olduğunu da... Eli kanlı düzeninizin katillerinden ezilenlere dost çıkmayacağını öğrenmek için fazla geriye gitmemize gerek yok. Orada, Gazi'deydik. Üzerimize nasıl da kin ve nefretle saldırdığınızı gördük. Yüzlerce insanımızın üzerine panzerlerle, makinalı tüfeklerle yürüdüğünüzü kendi televizyonlarınızdan izledik. Onlarca şehit verdik öfkemiz büyük. Kucağınızdaki emekçi çocuğunu ucuz bir reklam malzemesi olarak kullanıyorsunuz. Onu kurtardığınızı söylüyorsunuz. Kimden kurtardınız? Gazi'de eli kanlı katillerinizden başka bize saldıran kim vardı?
Ayrıca kardeş Kürt halkına karşı yürüttüğünüz katliamcı kirli savaş herşeyi apaçık gösteriyor. Ne kadar çabalarsanız çabalayın. Papaz yüzünüz cellatlığınızı örtmeye yetmiyor.

"Zafer" Sırasında 2 Gol, Sonrasında 6 "Şehit"

Türk milli takımının "İsviçre Fethi"nden sonra yapılan kutlamalarda 4'ü trafik kazasında, 2'si ise kurşunla olmak üzere, 6 kişi öldü onlarca yaralı var. Silahla yaralanan insanlar neye uğradıklarını anlamakta güçlük çekerken zanlı olarak gözaltına alınan bir kişi, *"Milli heyacan vardı. Sabaha kadar heryer yanıyordu. Ben de deşarj olmak için rastgele bir-iki el ateş ettim."* diyerek yaptığının olağan bir şey olduğunu savundu.

Sihirli formül 3 F (Festival, Fuhuş, Futbol), dünyanın hemen heryerinde olduğu gibi Türkiye'de de burjuvazi tarafından değişen oranlarda kullanılmaktadır. Sermaye devleti, kronikleşen politik çözümsüzlüğüne rağmen yüzlerce yöntemle yığınlarda bilinç yanılsamaları yaratıp onları istediği kalıba sokmakta pek güçlük çekmiyor. Bir gün aşağılık bir burjuvayı pop-arabesk yıldızı olarak göklere çıkarırken, bir başka gün ahmakça bir konu, kişi veya olayı gündeme oturtmaktadır. Türk milli takımının galibiyeti, artık sıkça şahit olduğumuz gibi bir "Ulusal Bayram" için fiili gerekçedir. Emekçi sınıflarla arasındaki çelişkileri gittikçe derinleşen Burjuvazi, emekçi sınıfları kendisinden bağımsızlaşmasını önleyebilmek için "ortak" düşmanlara olduğu kadar "ortak" "zafer"lere de ihtiyaç duyuyor. Milli futbol takımının son "zafer"i de böyle kutlandı. Metropoller, MHP amigolarının "Türkiye, Türkiye!" naraları eşliğinde sağa sola ateş açılarak "Texas"a çevrildi. Burjuva medyanın şovenizm çığırtkanlığı yığınlara, ihtiyaç duyduklarında sarılacakları ipi gösterdi:

Milli Kahramanlar.

Sermaye sınıfı ve onun devleti, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğini ve kirli savaşı zorlanmadan sürdürebilmek için yaptıklarını çeşitli politik argümanlarla bütünlemek istiyor ve her fırsattada "Ulusal Bayram"lar, "Mehmetçik Kampanyaları" düzenliyor.

Fakat ne çare! Onları ne kampanyalar ne de suni kutlamalar kurtaracaktır. Yeter ki işçi sınıfı sömürgeci sermaye devletinin bu politik saldırılarını göğüslemesini bilsin ve onları her platformda teşhir edip karşı saldırıyı örgütlesin.

1 Mayıs'ta Sokağa, Alanlara, Mücadeleye!

Baş Sayfadan Devam...

temi yeryüzünden kaldırılıncaya kadar da sürmeye devam edecektir.

Dünün sosyalist ülkelerinin bugün açıkça kapitalist yolu tutmalarından hareketle, burjuvazi ve ideologları zafer çığlıkları atıyor. Kapitalist mülkiyet ve ücretli emek sisteminin ebedi, değiştirilemez olduğunu söylüyorlar. Eğer böyle olacaksa, yeryüzünde egemen olan şimdiki kokuşmuş sistem, eşitsizliğin ve özgürlükten yoksunluğun, bencilliğin, kültürel ve manevi yozlaşmanın, milliyetçiliğin ve ırkçılığın, tekellerin egemenliğinin ve faşizmin kol gezdiği bugünkü sistem ebedi olacaksa, işte o zaman tarih insanlığın ve uygarlığın çöküşüyle sonuçlanacak demektir.

Sadece kendi kapitalistleri için değil, Avrupa'nın, ABD'nin, Japonya'nın kapitalistleri için de çalışan geri kapitalist ülkelerin işçi ve emekçilerini bir tarafa bırakalım. New York'un, Paris'in sokaklarında, Avrupa'nın metrolarında bile milyonlarca aç, işsiz, evsiz insan var. Öte yanda ise azınlığın, kapitalist sınıfın elinde toplanan muazzam bir zenginlik ve servet! Oysa bilim ve tekniğin yarattığı atılım toplumun üretici güçlerini öylesine muazzam bir ölçüde geliştirmiştir ki, kapitalist mülkiyet ve kar hırsının olmaması koşullarında, bütün yeryüzünde insan onuruna yaraşır mutlu bir yaşam kurmak olanaklıdır. İnsanlığın geleceği kapitalizm mi, barbarlık mı olacaktır? Elbette ki hayır!

İnsanlık işçi sınıfının önderliğinde, eşitliğin ve özgürlüğün hakim olduğu, sınıfsal, ulusal, cinsel her türlü ayrım ve ayrımcılığın ortadan kaldırıldığı bu güzel gelecek günlere, sosyalist bir Türkiye ve dünyaya mutlaka ulaşacaktır. Tarih zigzaglar ve geçici geri dönüşlere rağmen hep ilerleyecektir; en karanlık dönemlerinde bile insanlığa bir çıkış yolu sunmuştur ve sunacaktır.

Sosyalizm bu ilk denemesinde, bir takım nesnel güçlükler ve hatalar yüzünden yenilmiştir. Ama komünistlere ve öncü işçilere paha biçilmez dersler bırakmıştır. Daha da ötesi tüm emekçi insanlığa kurtuluşun nerede olduğunu açık bir biçimde göstermiştir. En gelişmiş kapitalist ülkelerde, kapitalizmin bu çok övülen "cennet"lerinde bile yığınsal açlık, sefalet ve cehalet kolgezerken, milyonlarca insan işsiz, evsiz ve sağlıksız bir yaşam sürerken, son derece olumsuz koşullarda gerçekleşen bu ilk sosyalizm denemesi, insanlığa açlığın, sefaletin, işsizliğin, konutsuzluğun ortadan kaldırılabileceğini göstermiştir. Sınıfsal ve ulusal ayrımların kaldırılabileceğinin, kadının özgürlüğe kavuşabileceğinin, herkesin kaliteli eğitim ve sağlık hizmetlerinden ücretsiz olarak ve eşitçe yararlanabileceğinin somut canlı bir kanıtı olmuştur. Bu ilk sosyalizm denemeleri, tüm hata ve zaaflarına rağmen, insanlığın tek kurtuluş yolunun sosyalizm olduğunu göstermiştir. Burjuvazi ve ideologları ne denli zafer çığlıkları atarsa atsın, onlar da biliyor ki, GELECEK SOSYALİZM'dir ve SOSYALİZM KAZANACAK'tır.

Kapitalist Türkiye çürüyor, iflas ediyor. O işçilere ve emekçilere yoksulluk ve acıdan başka birşey veremez. Yalan ve vaatten, cop ve dipçikten başka birşey veremez. Kapitalist Türkiye'de işçi sınıfı ekonomik olarak sefalete mahkum edilmiştir. Faşist yasalarca grev hakkından örgütlenme hakkına kadar bütün temel haklar elinden alınmıştır. Çalışma güvencesinden tümüyle yoksundur. Milyonlarca işsizin yaşadığı bu kölelik düzeninde, işçiler hergün işsizlik karabasanıyla yatıp kalkmaktadır. Bu kölelik düzeninde milyonlarca insan sınıfsal, ulusal, mezhepsel, cinsel vb. baskıyla yüzyüzedir. Sağlık ve eğitim hizmetlerinden hemen tümüyle yoksundur.

Sosyalist Cumhuriyetler Birliği: tek kurtuluş yolu budur. Sosyalist Cumhuriyetler Birliği ancak işçilerin, onunla birlikte yürüyen emekçilerin, Kürt emekçi halkının eseri olabilir. Böyle bir düzeni ancak bir işçi ve emekçi ihtilali yaratabilir. Bunun için de herşeyden önce illegal bir devrimci sınıf partisine ihtiyaç var. İhtilalci sınıf partisini ve devrimi örgütlemek, bilinçli her işçinin bugünkü başta gelen görevidir..

Birleşelim, Harekete Geçelim, Örgütlenelim!
Söz, Örgütlenme, Gösteri ve Toplantı Hakkı İçin, Tam ve Özgür Grev, Toplusözleşme ve Sendika Hakkı İçin Mücadele Edelim!
Özelleştirme Saldırısına Karşı Kavgaya, Alanlara, Barikatlara!

Bütün İşçiler ve Bütün Halklar Kardeştir!
Kahrolun Ulusal Eşitsizlik!
Kahrolsun Ulusal Zulüm ve Ulusal Düşmanlık!
Uluslar Özgür, Halklar Birlik Olmalı!
Her Mezhepten İşçiler Sınıf Kardeşidir!
Kahrolsun Dinsel ve Mezhepsel Baskı ve Eşitsizlik!
Katil Devletten Hak Dileme!
Özgürlükler İçin Mücadeleye!

Sosyalizm Kazanacak! Dünya Emeğin Olacak!
Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!
Yaşasın 1 Mayıs!

Kızıl Bayrak

Gazi Ruhuyla 1 Mayıs'a

Baş Sayfadan Devam...

1 Mayıs, uzun yıllar hep yasaklı bir gün olmuş, "komünistlerin bayramı" olarak algılanmış ve işçi sınıfı yıllarca bu algılanışı bilerek ve kabul ederek 1 Mayıs'ı kutlamaya çalışmıştır.

Son bir kaç yıldır, sermaye düzeni, 1 Mayıs konusundaki bu geleneksel politikasında bazı önemli değişikliklere yönelmiş bulunmaktadır. Sosyalizmin prestij kaybından güç alarak ve düzenin sadık uşakları olan sendika bürokratlarına güvenerek, 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya, bu günü resmi bir devlet karnavalı haline getirmeye çalışmıştır. '93 ve '94 1 Mayıs'ında düzenin bu yeni politikası Türk-İş aracılığıyla sahneye koyulmaya çalışıldı. Ne var ki, sermaye düzeni istediği amaca ulaşamadı. 1 Mayıs'ı ehlileştirilmiş bir devlet karnavalı haline getiremedi.

'95 1 Mayıs'ında da düzen ve onun sadık uşakları olan sendika bürokratları tarafından aynı oyun sergilenmeye çalışılacaktır. Ama bu kez, 1 Mayıs'ı ehlileştirme çabası açısından koşullar sermaye düzeni adına çok daha olumsuz. İşçi sınıfı ve emekçilerin sorunları ve huzursuzlukları geçmişe göre ağırlaşmış durumda. Bu koşullarda sermaye düzeni ve sendika bürokratlarının temel amacı 1 Mayıs'ı, "en az zararla" atlatmak olacaktır. Bunun için de 1 Mayıs'ı, dar kapalı salonlarda boğmaya ya da mümkünse geçiştirmeye çalışacaklardır. Komünistlerin, devrimcilerin ve ileri işçilerin 1 Mayıs'a ilişkin ilk görevi, bu oyunu boşa çıkarmaktır.

***

'95 1 Mayıs'ı öncesinde, siyasal tabloya kabaca bir bakıldığında, önümüzde son derece önemli siyasal olayların durmakta olduğunu görmekteyiz. Gazi direnişi, Güney Kürdistan'ın işgali, yeni istikrar paketi, sıfır zam saldırısı, grev ertelemeleri vb.

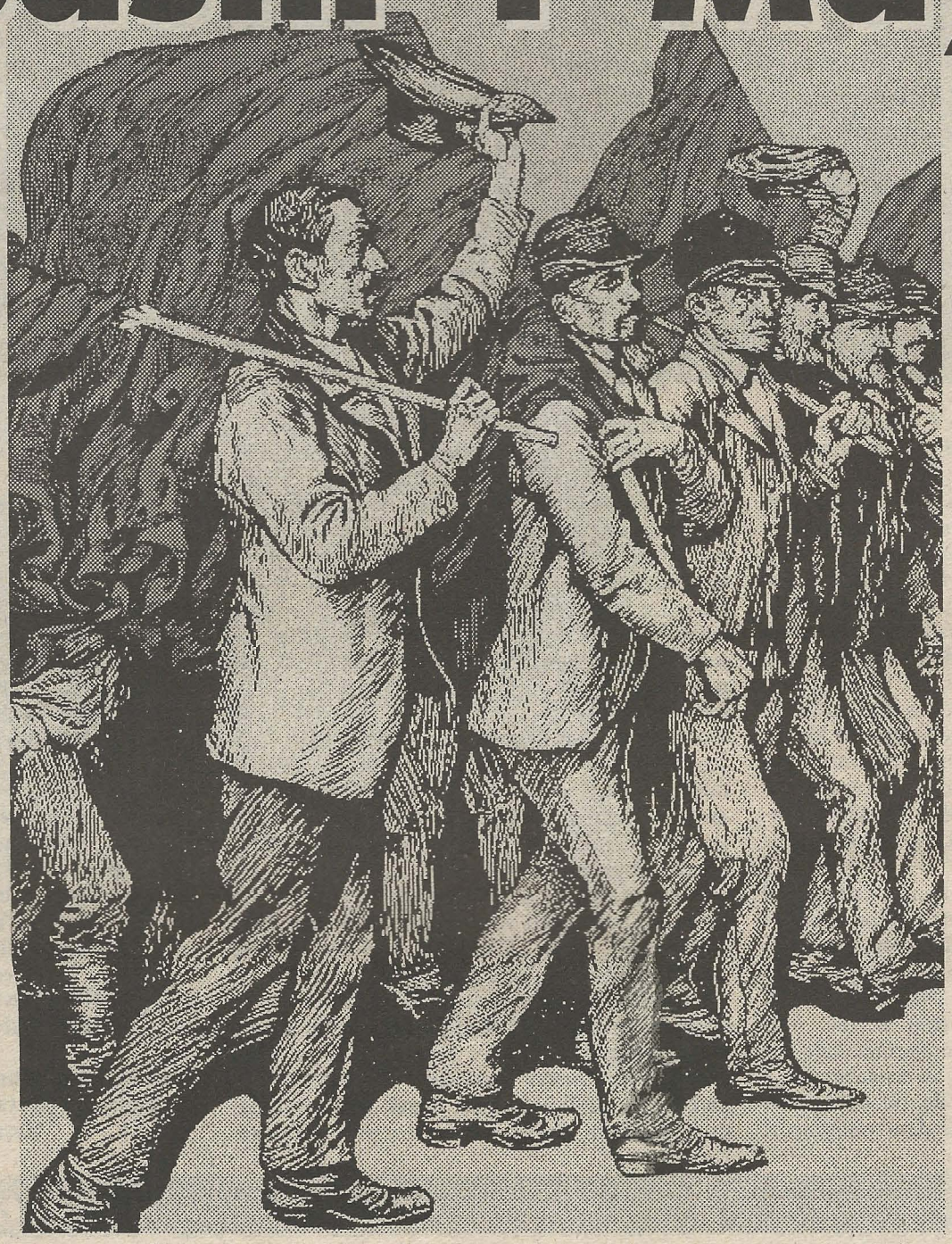
Önümüzde duran bu tablo, sermaye düzeni açısından oldukça karanlık bir görüntü sunmaktadır. Sermaye düzeni işçi ve emekçilerin düzene karşı girişebileceği eylemlerin önünü kesebilmek için, kendisi açısından da son derece riskli sonuçlar doğurabilecek provokasyonlara başvurmaktan başka çare bulamıyor. Kürt ulusal hareketini dizginlemeyi bir türlü başaramayan düzen, kendisini iyice batağa saplayacak işgal girişimlerine yöneliyor. Ne var ki çaresizlik içinde gerçekleştiren bu hamlelerin tümü, gerisin geri düzenin sorunlarını, bunalımını daha da derinleştiren öğelere dönüşüyor. Gazi provokasyonu, son onbeş yılın en kitlesel ve en militan halk direnişinin patlak vermesiyle sonuçlanıyor. Emekçileri atomize etmek, bölmek ve sindirmek için sahneye konan provokasyon, amaçlananın tam tersi yönde sonuçlar ortaya çıkarıyor. Gazi direnişinin hemen ardından gerçekleştirilen Güney Kürdistan işgali, kısa sürede tam bir fiyaskoya dönüştü. Bu işgal girişimiyle bir "mili heyecan" yaratarak kitleleri kendi etrafında toplamaya çalışan sermaye devleti, sonuçta kitleler nezdinde daha fazla itibar kaybetmek gibi bir sonuçla yüzyüze kaldı. İşgal, aynı zamanda sermaye devletini uluslararası planda da zora sokan ek bir bunalım faktörüne dönüştü vb.

Tablo düzen açısından bu denli karanlık; ama halihazırda yine de düzen açısından önemli bir umut ışığı var. Zira işçi sınıfı sürece militan politik kimliğiyle henüz ağırlığını koyabilmiş değil. Hala önemli ölçüde sendikalist-reformist bir zemin üzerinde duruyor. Ne var ki Gazi olayları, sınıf hareketinin olanakları hakkında yapılacak bir değerlendirmede görüntüyü değil, dinamikleri esas almanın doğruluğunu bir kez daha kanıtlamıştır. İşçi sınıfının önündeki acil sorunlar olduğu gibi çözümsüz durmaktadır. Düzenin hiçbir taviz esnekliği yoktur. Dahası IMF ve Dünya Bankası dayatmaları doğrultusunda, sınıfa ve emekçi kitlelere dönük yeni kapsamlı saldırılar gündemdedir. Bütün bunlar işçi sınıfı içinde patlama dinamiklerinin çoğaldığına dair işaretlerdir. İşçi sınıfının, Gazi direnişinin derslerini de kullanarak, önümüzdeki süreçte kendi "Gazi"lerini yaratması hiç de küçük bir olasılık değildir.

Komünistler 1 Mayıs'a yönelik hazırlıklarını bu perspektif içinde ele almalıdırlar. 1 Mayıs'ı sınıf mücadelesinin ivmesini hızlandıracak bir mücadele günü haline dönüştürmek, 1 Mayıs'a militan-politik bir havanın hakim olmasını sağlamaya çalışmak temel görevdir. Gazi ruhunu yansıtacak bir 1 Mayıs, sınıf mücadelesinde yeni Gazi direnişlerinin de yolunu açacaktır.

Yaşasın Dünya İşçilerinin Birlik, Dayanışma ve Mücadelesi!

Yaşasın 1 Mayıs!

1 Mayıs, işçi sınıfının dünya çapında birlik, dayanışma ve mücadelesinin simgesidir. Üretimden gelen gücünü tüm dünyada ve aynı zamanda ortaya koyduğu, değişik dillerden ortak talepleri haykırdığı, dünya kapitalizminin yüreğine ölüm korkuları saldığı bir gündür.

Türkiye proletaryası '95 1 Mayıs'ına, sermayenin yoğun saldırıları altında giriyor. Tüm dünyayı kasıp kavuran iktisadi bunalım, işçi sınıfının nice bedeller ödeyerek kazanmış olduğu hakları bir kaç yıl gibi kısa zamanda eritip bitirdi. Ücretler budana budana kuşa çevrilmekle kalmadı; yüksek enflasyonla, temel geçim araçlarına neredeyse her gün uygulanan zamlarla alım gücünü tamamiyle yitirdi. Ama kapitalist sistem ve onun temel yasalarından biri olan "kâr, daha çok kâr" anlayışı var oldukça, emekçi sınıflardan hep daha fazlasını istemeye devam edeceklerdir. Etmekteler de... Artık, sıfır zam, eksi zam istekleriyle çıkıyorlar karşımıza. Bu gidişle, neredeyse ücretsiz çalışmamızı bile isteyecekler bizden.

Saldırının çeşitli boyutları var. İktisadi, sosyal, siyasi... İktisadi saldırıların ücretlerle ilgili bölümü, çalışma saatleriyle de yakından ilişkili. Devlet tekelindeki hizmet sektörleri başta olmak üzere, pek çok işletme, ya hiç mesai ücreti ödemeden, ya da yasalaşmış hakların çok altında mesai ücretleriyle fazla çalıştırma uygulamaktadırlar. Bu yolla, 8 saatlik yasal işgününü, fiilen 10-12 saate, hatta daha yukarı çıkarmış bulunuyorlar. Kendi koyduğu yasalara kendisi uymayan bir devletin şemsiyesi altındaki kapitalistlerin kendi özel işletmelerinde neler yapabileceğini ise, sendika ve sigorta haklarından tamamen yoksun çalıştırılan milyonlarca ücretli emekçi çok iyi bilmektedir.

Oysa 1 Mayıs'ın tarihsel çıkış noktası, tam da burada, çalışma saatlerinin sınırlandırılması mücadelesindedir. Dünya işçi sınıfı, günlük çalışma saatlerini dayanılır sınırlara çekebilmek için yıllar süren zorlu mücadeleler vermek zorunda kalmış, bu uğurda büyük bedeller de ödemiştir. Diğer haklar bir yana, salt 8 saatlik işgünü mücadelesi bile, yüzlerce işçinin canı bedeline kazanılmıştır. 1 Mayıs'ın kızıl rengini veren Şikago grevcilerinin ve yüzlerce proleter savaşçının kanıdır. Amerikan işçileri, 8 saatlik işgünü hakkını sermaye sınıfına kabul ettirebilmek için, sadece 1886 1 Mayıs'ında başlattıkları grevde 4 sınıf kardeşlerini kurşunla, mücadeleye önderlik eden 4 yoldaşlarını da sermayenin yağlı urganlarında şehit vermişlerdir.

Dünyanın diğer ülkelerinde olduğu gibi Türkiye'de de büyük bedeller ödendi. Türkiye işçi sınıfı, sendikal haklardan, 8 saatlik işgünü hakkına kadar, pek çok hakkı sermayedarlara kabul ettirinceye dek, nice zorlu mücadelelerden geçmiş, nice can bedeli ödemiştir. Bu Terör Cumhuriyeti'nin kuruluşundan, sendika hakkının yasalaştığı 1950'li yıllara dek, kurulan tüm işçi sendikaları silah zoruyla dağıtılmış, sendikal çalışma yapan işçi önderleri ya katledilmiş ya da hapislerde çürütülmüştür. Bugün kamu çalışanlarının sendikalaşma mücadelesini sille-tokat, cop ve silahla bastırmaya çalışan da aynı kanlı sermaye diktatörlüğüdür. Ama devlet terörü, nasıl işçilerin sendikal örgütlenmelerinin meşrulaşmasını engelleyemediyse, kamu çalışanlarınınkini de engelleyemeyecektir. Yeter ki biz, azimle, dirençle ve hiç yılmadan mücadeleyi sürdürelim.

Hakları uğruna mücadeleden ve bedel ödemekten çekinmeyen Türkiye işçi sınıfı için 1 Mayıs'ların ayrı bir önemi vardır. Tıpkı sermayedarlar için olduğu gibi. İşçi sınıfının bu uluslararası kavga günü, dünyanın pek çok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de sermayedarlar için bir kabus olmuştur. Onlar, asalak yaşamlarına son verecek gücün işçi sınıfının birlik ve mücadelesiyle ortaya çıkacağını bildikleri için, Türkiye işçi sınıfına 1 Mayıs'ı unutturmaya çalıştılar. Bunu başaramadıkları oranda karalayarak, yasaklayarak engelleme yoluna gittiler. Dünyanın pek çok ülkesinde, içi boşaltılarak bir bayram havasına büründürülmeye çalışılan, devlet törenleriyle kutlanan 1 Mayıs'ı, Türkiye'de kanlı 1 Mayıs'lara çeviren onlardır. Ama işçi sınıfı, 1977 1 Mayıs şehitlerini hiç bir zaman unutmadı. Ellerinde kızıl bayraklarla kanlı meydanı yeniden zaptedinceye dek de hep bugün gibi anımsayacak.

1 Mayıs, işçi sınıfının dünya çapında birlik, dayanışma ve mücadelesinin simgesidir. Üretimden gelen gücünü tüm dünyada ve aynı zamanda ortaya koyduğu, değişik dillerden ortak talepleri haykırdığı, dünya kapitalizminin yüreğine ölüm korkuları saldığı bir gündür. Ve '95 1 Mayıs'ında dünya işçilerinin, yine tek bir ağızdan haykıracağı pek çok ortak talebi bulunmaktadır. Kapitalizm bir dünya sistemi haline geldiğinden bu yana, sermaye güçleri uluslararası merkezlerden yönetildiğinden, işçi sınıfına yönelik saldırıların planları da bu emperyalist merkezlerde yapılmaktadır. Örneğin; özelleştirme planları emperyalist kapitalizmin saldırı politikalarının yönlendirildiği Dünya Bankası'nda yapıldığı ve tüm dünyada uygulamaya konulduğu oranda, **"Özelleştirmeye Hayır!"** sloganı da dünya işçilerinin ortak sloganı haline gelmiş bulunmaktadır. 1 Mayıs sabahı bu slogan, Meksika'nın, Brezilya'nın, Fransa'nın ve Türkiye'nin işçileri tarafından, aynı coşku, aynı öfkeyle haykırılmaya başlanacaktır.

Türkiye işçi sınıfı, dünya işçileriyle ortak taleplerinin yanısıra, özgün taleplerini de bu uluslararası mücadele gününde dile getirmek, güçlü bir sesle haykırmak durumundadır. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması ve tüm toplumu kirleten sömürgeci imha savaşına derhal son verilmesi bu özgün taleplerden birisidir;

Kirli Savaşa Son!
Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!
Özgürlük, Eşitlik, Gönüllü Birlik!

Bir başkası da, açık silahlı saldırılarla, gözaltında kayıplarla beslenerek büyüyen devlet terörünün dizginlenmesi talebidir;

Devlet Terörüne Son!

Direnişçi-grevci işçilere, Gazi mahallesinin emekçi halkına, üniversitelerde öğrencilere, aydınlara ve tüm emekçilere yönelik faşist saldırıların faillerinin derhal ortaya çıkartılması istenmelidir;

Faşist Yuvalar Dağıtılsın!
Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!

Özelleştirmelere, hayat pahalılığına, düşük ücretlere, taşeronlaştırma, işten çıkarmalara karşı;

Herkese İş!
Tüm çalışanlara İş Güvencesi!
Özelleştirme Değil, Toplumsallaştırma!
Sermaye İktidarı Değil, Sosyalist İşçi-Emekçi İktidarı!
Özelleştirme Sendikasızlaştırma, Taşeronlaştırma, Sefalet Ücreti Demektir!
Özelleştirmeye Karşı Kavga Alanlarına, Mücadele Barikatlarına!

Sendikasızlaştırma, suskunlaştırma politika ve uygulamalarına karşı; örgütlenme,

toplanma, yürüyüş, söz ve düşünce özgürlüğünü kısıtlayan yasalara karşı kavga yükseltilmelidir

Eksiksiz, Söz,Basın, Gösteri ve Örgütlenme Özgürlüğü!
Hak ve Özgürlükler İçin Eyleme, Barikata!

Türkiye işçi sınıfının, bu mücadelede özellikle dikkate alması gereken en önemli düşman, sermayenin içimizdeki ajanları, sendika bürokratlarıdır. Onlar, sınıflar kavgasındaki yerlerini, sermayenin kucağı olarak çoktan seçmişlerdir. Bütün çabalarını efendilerine daha iyi hizmet için harcamaktadırlar. 1 Mayıs'a yönelik hedefleri de, her zamanki gibi, mücadeleyi ellerinden geldiğince pasifize etmek, anlam ve önemini karartmaya çalışmaktır. İşçi sınıfı eğer inisiyatifi bu hainlere terkederse, 3 Ocak pijamalı genel grevinden ve hain sendika ağalarının egemen olduğu herhangi bir kitle eyleminden, örneğin 20 Temmuz'dan hiç farklı olmayan, bir bayram törenine mahkum edilmek istenecektir. Nihayet sermaye devleti, her saldırısında mümkün olduğunca az yara almak için, bu tescilli uşaklarını devreye sokmaktadır. Terör Cumhuriyeti'nin cinayet şebekeleri Gazi Mahallesi'nde, 1 Mayıs mahallesinde emekçileri katlederken "yurtseverlik" duyguları kabararak devlete destek veren bu hainleri artık saflarımızdan atmanın zamanı gelmiştir. 1 Mayıs 1995, sadece sermaye sınıfına karşı değil, onun tescilli-tescilsiz uşaklarına karşı da bir mücadele günü haline getirilmelidir;

Hain Bürokratlar Defolsun, Sendikalar Bizimdir!

Ve nihayet, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin özgürlüğü için, insanlığın nihai kurtuluşu için, insanın insan üzerindeki tahakkumunun kırılabilmesi ve tüm insan toplumunun özgürleşmesi için **Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni! Yaşasın Sosyalizm!** şiarı, bayrağımız ve savaş sloganımız olmalıdır. 1 Mayıs 1995'i tarihine yaraşır bir gün haline getirelim.

Yaşasın 1 Mayıs!
Bıji Yek Gulan!

Yaşasın İşçi Sınıfının Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü!

Yaşasın Sosyalizm, Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

1 MAYIS Birlik Dayanışma Mücadele Günüdür!

- Birlik, çünkü karşımızda tek bir sınıf, buruvazi var.
  Dayanışma, çünkü yanlız değiliz. On milyonlarcayız yer yüzünde. Yapan da yaratan da biziz
  Mücadele, çünkü bu sınıfın tahakkümü altında yaşıyor ve sömürülüyoruz.
  Özgürlüğümüzü savaşmadan kazanmamız imkansızdır.

1 MAYIS işçi sınıfının *birlik* günüdür.

Sermayenin ulusal, dinsel, mezhepsel, mesleki ayrımları kullanarak bizi bölme çabalarını reddetmeli, halkların kardeşliği, işçilerin birliği sloganı ile yanıtlamalıyız. İşçi sınıfının birliği, esas olarak politik birliktir. İçinden geçmekte olduğumuz dönemde politik birliğin yakıcılığı kendisini acil biçimde dayatmaktadır, Sermaye sınıfı bizleri, pek çok düzen partisinin peşine takarak, şu ya da bu burjuva partisinin taraftarları tarzında da bölüyor. Oysa işçi sınıfının gerçek temsilcisi kendi sınıf partisidir. Bu partinin düzene karşı mücadelede başarıya ulaşmasının güvencesi ise, kapitalizm sınırlarını aşan, onu yıkma ve yerine işçi iktidarını koyma becerisi gösterebilecek bir mücadele programı ve kapasitesine, yani düzen karşısında ihtilalci bir konumlanışa sahip olmasıdır. Böyle bir parti, kuşkusuz burjuva yasallığının cenderesi içine sığmayacaktır, sığamaz. Ayrıca, sınıf mücadelesinin gel gitleri içinde mücadelenin sürekliğinin tek güvencesi olan örgütsel sürekliliğini sağlayabilmek için de düzenin denetimi dışında, yani illegal olmak zorundadır. 1 Mayıs 95, gerçek birliğimizin tek güvencesi olacak, bağımsız bir sınıf partisinin bir an önce örgütlenmesi için sosyalistlerle elele verdiğimiz gün olmalıdır;

Kahrolsun Sermaye Partileri!
İllegal, İhtilalci Sınıf Partisi İçin İleri!

1 MAYIS işçi sınıfının *dayanışma* günüdür.

Sınıfın bir tek ferdine bile yapılsa, sermaye sınıfından gelecek her türlü saldırı karşısında tek yumruk halinde birleşerek cevap verilmelidir. 1 Mayıs'ta, sıfır sözleşme dayatılan HAVAŞ grevcileriyle, sürekli silahlı saldırılarla yıldırılmaya çalışılan kargo işçileriyle, evlatları katledilen, gözaltına alınıp kaybedilmeye çalışılan Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinin emekçi halkıyla, sendikal hak mücadelesinde Terör Cumhuriyeti'nin her türlü şiddetiyle caydırılmaya çalışılan kamu çalışanlarıyla dayanışmayı yükseltelim;

Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!

1 MAYIS işçi sınıfının *mücadele* günüdür.

1995 1 Mayıs'ını, saldırıya karşı saldırı günü yapalım. Krizin tüm yükünü üstümüze yıkmaya çalışan sermaye sınıfına, emeğin gücünü gösterdiğimiz bir gün haline getirelim. Özelleştirmelere, tensikatlara, taşeronlaştırmaya, örgütsüzleştirmeye, sıfır ve eksi zam dayatmalarına, zamlara ve hayat pahalılığına, asgari ücret politikalarına, ağır çalışma koşullarına karşı mücadeleye atılalım. Gazi barikatlarının ateşini, tüm alanlara, fabrikalara, işyerlerine taşıyalım;

Gazi Ruhuyla, Sokağa, Alanlara, Mücadeleye!

1 Mayıs 1977: İşçi Sınıfı Şehitleri Ölümsüzdür!

- Emekçi sınıflara ve ezilen uluslara karşı işledikleri suçlar bu asalak sınıfın yanına kalmayacak. Taksim Meydanı Kızıl Meydan olana dek, tüm sömürülen sınıf ve uluslar sosyalizme ulaşana dek, örgütlenecek, savaşacak ve kazanacağız.

Kanlı 1 Mayıs olarak anılan 1977 1 Mayıs'ının ve 34 sınıf kardeşinin kanıyla sulanan Taksim meydanının, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde özel bir yeri vardır.

Sermaye bekçisi faşist ordunun '71 yılında yaptığı darbe, işçi sınıfının sömürüye ve zulme karşı mücadelesini uzun vadede engelleyememiş, hareket bir-kaç yıl içinde daha hızlı bir ivmeyle yükselmeye başlamıştı. 1977'ye gelindiğinde, artık yüzbinlerce emekçinin Taksim alanına akacağı bir potansiyel birikmiş bulunuyordu. Fakat işçi sınıfı bağımsız-politik bir sınıf örgütlenmesinden yoksundu. Sınıf hareketi üzerindeki en etkin politika, DİSK üzerinden taşınan TKP reformizmiydi. Küçük burjuva demokratizmiyle malul devrimci hareket ise hem ideolojik hem pratik olarak sınıf hareketiyle ayrı kanalda seyrediyor, bu uzaklığa rağmen taşıyabildiği kadarıyla işçi sınıfına götürdüğü bilinç de, ekonomik-demokratik bir bilinç oluyordu. Yani bütün gücüne, birikimine ve öfkesine rağmen işçi sınıfı hareketi, örgütsüz ve barışçıl bir aşamadayken, 1977 1 Mayısı'nda sermayenin silahlı saldırısıyla karşı karşıya kalmış oldu.

Türkiye işçi sınıfı, bu saldırıyla birlikte, mücadelenin hiç de reformistlerin gösterdiği gibi basit ve barışçıl bir haklar mücadelesi olmadığını, daha kökten ve daha sert geçecek bir savaşı gerektirdiğini gördü. Çatışma, işçi sınıfının niyetinden bağımsız biçimde sertleşiyordu. İşçi sınıfını kanlı bir devrim yapmayı istemekle suçlayanlar, o daha buna kalkışacak örgütlülüğe ulaşmadan, kendileri kan döküyorlardı. Bu devlet terörünün amacı elbette ki, kitleler üzerinde bir panik ve korku havası yaratarak onları sindirmek, örgütlenme ve bilinçlenmeyi hızlandıracak bir mücadele sürecini kesintiye uğratmaktı. Bilindiği gibi; 1 Mayıs'taki katliam ve onu takibeden çeşitli baskı ve terör uygulamaları, sıkıyönetimler vb. ile bu amacına ulaşamayan sermaye, en sonunda 12 Eylül faşist darbesiyle bunu sağlayabilmiştir.

Taksim alanını 34 sınıf kardeşimizin kanıyla kızıla boyayan bu iğrenç saldırı sonrasında, sermaye sınıfı, suçunun bütün ipuçlarını yok ettiği gibi, mehmetçik medya yoluyla çeşitli spekülasyonlar yayarak, ilgileri başka noktalara çekmeye çalıştı. "Penceresinden kurşun sıkılan İntercontinental otelinin, Allende'yi deviren ITT'ye ait olduğu, 1 Mayıs'tan üç gün önce bütün rezervasyonların iptal edildiği, ama 1 Mayıs günü bir grup yabancının otele geldiği ve aynı gün uçakla geri döndüğü" bu spekülasyonların en kayda değerlerindendi. Yani, sanki bu katliamı ağababaları ABD kaynaklı güçler düzenleyince "sermaye sınıfının ve devletinin bu cinayetle hiç bir ilgisi kalmıyordu, suçun kökü dışarıda"ydı. Bir başka spekülasyon, daha doğrusu iğrenç bir kara çalma ise, işçilerin-devrimcilerin birbirlerini öldürdükleri biçiminde geliştirilmeye çalışıldı.

Sonraları bütün iddialarını unutan, bugün gelinen noktada bu cinayet şebekesinin her türlü suçunu gönülden destekleyerek bir evrim geçiren dünün sosyal demokratı bugünün faşisti Ecevit'i ise, "devletin içinde yer almakla birlikte... devletin denetimi dışında kalan bazı gizli örgütler" in, 1 Mayıs katliamında parmağı olabileceği kuşkusunu dile getiriyordu. Ecevit daha sonra bu kuşkusunu "Özel Harp Dairesi" adını kullanarak somutlaştırmıştı.

İster CIA, ister MİT, isterse Özel Harp Dairesi veya kontr-gerilla, tetiği hangi suç çetesi çekerse çeksin, 1 Mayıs katliamını yapan, yaptıran sermaye sınıfının kendisidir. Azgınca sömürdüğü emekçi sınıfların, bu sömürü ve zulme karşı mücadelesini engelleyebilmek için ordular-polisler besleyen; açık-gizli silahlı çeteler kuran; grevlerimize, direnişlerimize, miting ve gösterilerimize saldırıp kana bulayan; devrimcilerimizi idam, işkence, kaçırma ve infazlarla katleden onlardır. Ama, emekçi sınıflara ve ezilen uluslara karşı işledikleri suçlar bu asalak sınıfın yanına kalmayacak. Mayıs şehitlerimizin kanını yerde bırakmayacağız. Taksim Meydanı Kızıl Meydan olana dek, tüm sömürülen sınıf ve uluslar özgürlüğe ve sosyalizme ulaşana dek, örgütlenecek, savaşacak ve kazanacağız.

Kahrolsun Sömürgeci Sermaye Diktatörlüğü!
Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

Başlangıç Yapıldı Mücadele Sürmeli...

- Kamu emekçileri 1994 ve '95'in dönüm noktalarını oluşturan genel eylemlere "başlangıç" temasını işleyerek yaklaştılar. Bu kamu emekçisi kitleler açısından eyleme geçme ve mücadeleye yeni bir "başlangıç"la atılma isteğini gösterirken, KÇSP/KÇSKK'nın yeni bürokratlarının da sürekli yeni "başlangıç"larla mücadele sürecinin önünün tıkaması anlamına geliyordu.
- Kamu çalışanları "20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecek!", "20 Aralık Başlangıç, Mücadele Sürecek!", "20 Nisan Başlangıç, Mücadele Sürecek!" şiarlarıyla yeni mücadele süreçlerine hazırlandılar. Oysa artık, "başlangıç" yapılmıştır. Mücadele, önündeki engelleri de süpürerek ilerlemelidir.

Sendikal Zinciri Kır, İleri Atıl!

KÇSP'nin 18 Mart'ta gerçekleşmesi gereken eylemi, sermaye iktidarının emriyle, hain sendika bürokratlarının "provokasyona gelmeme" gibi sözde "yurtseverlik", özde uşaklığıyla, 20 Nisan'a ertelenmişti. 20 Nisan'da iş bırakma ve kitlesel basın açıklaması biçiminde gerçekleşmesi beklenen eylem yeni dönem liberallerinin, işbirlikçi ve hain yüzlerini bir kez daha göstermiştir. 20 Nisan sabahı her iş bırakma eyleminde olduğu gibi kamu çalışanları, işyerleri önünde sloganlar atarak, kortejler halinde pankartlarıyla Kızılay meydanına doğru yürümeye başladılar. Yürüyüş esnasında sık sık alkışlı protestoda bulunuyor ve zaman zaman "Sadaka Değil, Toplu Sözleşme!", "Geliyor, Geliyor, Genel Grev Geliyor!", "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz!" gibi sloganlar atılıyordu. Saat 12.00 civarında Kızılay meydanına gelindiğinde 20 Aralık'ın tersine (20 Aralık'ta 50 bin) alanda yaklaşık 7-8 bin civarında kamu çalışanı toplanmıştı. Yürüyüş esnasında ve alanda genel olarak isteksizlik, amaçsızlık ve düzensizlik hakimdi. Coşkusuz ve sönük geçen basın açıklaması, yine başladığı gibi sessizce dağılınarak sona erdi.

Buna rağmen, 20 Aralık'ta memurların Kızılay meydanını hain sendika bürokratlarına ve katil sermaye devletinin tehditlerine rağmen fiili olarak miting alanı haline getirmesi kazanılmış bir mevzi olarak, 20 Nisan'da kullanılmıştır. Artık Sakarya Caddesi memur eylemleri dönemi fiilen kapanmıştır. Hain sendika bürokratlarının yasalcı ve işbirlikçi tutumlarıyla içi boşaltılmış da olsa bu eylemler ihtilalci sınıf partisinin yaratılmasında, komünistlerin müdahaleleri ve önderliğiyle hain sendika bürokratları ve onların asıl efendileri olan katil sermaye devletine yönelecektir.

Kızıl Bayrak-ANKARA

20'ler kamu çalışanlarının üç büyük eylem gününü belirtiyor, "Mücadele Sürecek!" ise niyetlerini. İlkinin kararı Türk-İş'ten çıkmıştı. Yani 20 Temmuz, asıl olarak işçilerin "genel eylem" günüydü ve kamu çalışanları destek verecekti. Ama bilindiği gibi, Türk-İş işçileri fabrikada kalmaya genel olarak ikna edince, sokak eylemleri asıl olarak kamu çalışanları tarafından gerçekleştirilmiş, işçiler de destekçi konumda kalmıştı. 20 Temmuz'da memurların temel sloganı "20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecek!" olmuştu.

Sonra 20 Aralık geldi. Bu, denilebilir ki, kamu çalışanlarının ülke çapında gerçekleştirdiği en büyük eylem oldu. İş bırakma bir yana, sokak eylemlerinin kitleselliği ve coşkusu, 20 Temmuz'u kat kat aşan bir düzeyde seyretti. Egemenleri de, ezilenleri de sarsan bir etki yarattı. 20 Aralık'ın bu özelliği, "20 Temmuz Başlangıç, Mücadele Sürecek!" şiarının, kamu çalışanları tarafından uygulamaya konmuş olmasını anlatıyordu. Yani kamu çalışanları, niyetlerini gerçekleştirmiş, mücadeleyi sürdürmüşlerdi.

Ne varki, "başlangıç" ve "mücadele sürecek" argümanı, 20 Aralık'ın da temel şiarlarından biri olmayı sürdürdü. Oysa bilindiği gibi, başlangıç 20 Temmuz'da yapılmıştı. 20 Aralık, olsa olsa "sürdürmeyi" anlatmalıydı. Aksi durumda bu, durup yeniden başlamak, ya da geri çekilip yeniden başlamak anlamına geliyordu.

Nitekim 20 Nisan; "20 Nisan Başlangıç, Mücadele Sürecek!"e dönüşerek atılmaya devam eden aynı şiarın nezdinde, kamu çalışanlarına, "başlamak" ve "sürdürmek" deyimlerinin anlamını çarpıcı biçimde gösterecek bir "genel eylem" günü oldu. 20 Aralık eylemi sonrasında cezalandırma amaçlı, sürgün, maaş kesme, disiplin cezası vb. saldırılara yeterli ve anlamlı yanıtı veremeyen ve sermaye iktidarı karşısında geri adım atan kamu çalışanları sendikaları, ayda bir kaç kez "eylem" tehdidinde bulunarak bir süre durumu idare ettiler. Saldırılar karşısında, kamu çalışanlarından yükselen öfkeyi zamana yayarak eritmeyi büyük oranda başardılar. Soruşturma ve cezalandırmalar hemen hemen sonuçlandı. Ortalık duruldu ve ancak ondan sonra "eylem" kararı çıkabildi.

Geriye çekilmenin bu düzeyini yaratan elbette ki, sadece kamu çalışanlarının özgün durumları değildi. Sınıflar arasındaki saflaşmayı hızla derinleştiren uluslararası ve özellikle ulusal koşulların bunda büyük rolü olmuştu. Bu konudaki en çarpıcı rolü de, doğal olarak, Gazi olayları üstlenmişti. Bir gecekondu mahallesinin işçi-emekçi halkına yönelen açık devlet terörü, bu terör karşısında alınan tutum, özellikle politik alanda emek-sermaye kutuplaşmasını bütün çıplaklığıyla ortaya serdi. Emekten yana bütün düşünceler Gazi halkının yanında yer alırken, her türden yardımcı ve yardakçıları da dolaylı ya da dolaysız, sermaye cephesindeki yerlerini aldılar.

Bu saflaşmada KÇSP ya da yeni adıyla KÇSKK'nın reformist yönetimi de sermaye devletinin yanında yerini aldı. Yıllarca "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!" şiarını mücadelelerine bayrak edinen kamu çalışanları, ücretli emekçiler sınıfının çoğunluğu gibi, sermaye devletinin Gazi mahallesi emekçilerine yönelik bu faşist katliam girişimine doğal olarak tepki duyuyordu. Bu tepkinin itkisiyle KÇSKK önce protesto gösterisi için karar aldı. Çünkü üst yönetimleri uzun süreli işgal edebilmenin yolu, tabanın taleplerini savunur görünmekten geçiyordu. Ne var ki, artık koşullar şişi de kebabı da yakmadan "çevirmeye" elverişli değildi. Sınıflar saflaşması belirsizliğe yer bırakmayacak kadar açık ve netti. KÇSKK ya emek ya da sermaye cephesinde tavrını koyacaktı. Uşaklığını yaptığı sermaye sınıfına hizmette tereddüt bile göstermediler. Protesto mitingi "yurtseverlik duyguları"yla iptal edildi. Bu iptale, KÇSKK'nın, emekçi sınıflara karşı devletin yanında yer alma suçunda yalnız olmaması (karar KÇSKK'nın da üye olduğu Demokrasi Platformu'na aittir) suçu hafifletmiyor, tersine ağırlaştırıyor. Sınıf ihaneti bu kez, Türk-İş, DİSK ve KÇSKK tarafından organize biçimde yaşanmış oldu.

Bu, KÇSKK için yeni bir döneme geçişin de ilk büyük sembolik adımı, sınıf ihanetinin tescil belgesi oldu. Saflaşmanın bu derece açık yaşanmasının kamu emekçileri üzerindeki etkisi ise 20 Nisan eylemlerinde bütün çarpıcılığıyla sergilendi. 20 Aralık'la kar-

şılaştırıldığında katılımı son derece düşük, coşkusuz, sönük yürüyüşler olarak gelişen sokak eylemleriydi bunlar. Sloganlara katılım düşüktü. Sloganlar daha başlamadan sönüp gidiyor, bırakın üç kez tekrarlanmasını, canı gönülden haykırılmıyor, kitlenin çoğunluğu bir kez bile doğru dürüst katılmadığı için, binlerce insanın ağzından çıkan sloganlar iki bina ileriden bile duyulmayacak bir cılızlıkta kalıyordu. Kamu çalışanları kitlesi, uzun süren ve bir türlü sonuç alınamayan bir ekonomik mücadeleden, artık iyice yorulmuştu. Sermaye devletinin, 20 Aralık'ın ardından giriştiği kapsamlı saldırının sendikalar tarafından göğüslenmemesi, kitleden gelen bütün taleplere karşın sendikaların, saldırıya uğrayan üyelerini devlet terörü karşısında yalnız bırakması kitlenin örgütlerine, dolayısıyla kendilerine olan güvenini iyice sarsmıştı. Buna, işletmelerde mücadelenin doğal önderleri haline gelen devrimci kamu çalışanlarının sendika yönetimlerinin sınıf ihanetine varıp dayanan reformizmiyle mücadelede başarısızlığın yarattığı hayal kırıklığıyla coşku ve dinamizmlerinden ciddi kayıplar vermeleri, 20 Nisan'ın örgütlenmesi için elle tutulur bir çaba göstermemeleri vb. de eklenince, kitledeki isteksizlik ruh hali daha iyi anlaşılacaktır.

Tüm bunlar, 20 Nisan'ın derslerinden iyi öğrenmek gerektiğini gösteriyor. Devrimci ve sosyalist kamu çalışanları, eğer, devlet terörüyle dövülüp çelikleşerek bugünlere ulaşan bir mücadelenin, can dahil olmak üzere ödenen bedellerin, yılların emeğinin vb. boşa gitmesini istemiyorlarsa, reformist ihanet karşısında umutsuzluk ruh halini bırakmalı, sendikal ihaneti boşa çıkarmak için bugün dünden daha yoğun bir çaba göstermelidirler. Özellikle, sendikalizm ve demokratizmle sakatlanmış "devrimci" ideolojilerin sahipleri, gelinen yerde, reformizmle uzlaşma politikalarının ne kadar vahim sonuçlara yol açabileceğini artık kavramalıdırlar. Kamu çalışanlarının mücadelesinin kilitlenme noktasının, bu reformist-sendikalist politikalar olduğu kavranmalıdır. Emekçi sınıfların mücadelesinin ekonomik-demokratik talepler içermesiyle, ufkunun ekonomizmle sınırlanmasının birve aynı şey olmadığı, birincisi ne kadar gerekli ve doğalsa, ikincisinin de o derece mücadeleyi kısırlaştıran ve giderek, reformist-sendikal ihanette açıkça görüldüğü gibi onu satan bir işleve sahip olduğu artık kabul edilmelidir. Unutulmamalı ki, KÇSKK'nın başındaki reformist ihanet politikalarını altetmeden, kamu çalışanlarının mücadelesini ilerletmek mümkün değildir. Devrimci kamu çalışanları, geçmişin yanlışlarını, reformizmle anlaşma ve uzlaşma politikalarını terketmeli, sosyalistlerle birlikte, reformist ihanete karşı amansız bir mücadeleye girişmelidirler. Bunun önündeki tek engel, sekter gruplardan taşınan boş bir gururdan başka bir şey değildir. Bugün, programatik ayrılıkları değil, pratik yer alışı öne çıkarmak gerekmektedir. Sınıflar mücadelesinde nerede duruyorsunuz? Sermayenin karşısında mı, yanında mı? Pek çok devrimci grupla, programatik olarak aynı yerde(demokratik program) görünen reformizmin, pratik olarak sermayenin yanında yer aldığı artık son derece açıktır. Programatik olarak oldukça farklı bir yerde duran sosyalistler ise sermaye sınıfının karşısında yer alan tüm devrimci yapılara, pratik olarak daha yakındırlar. Şimdi bu pratik yakınlığın, pratik eylem birliğine dönüşmesi gerekiyor.

Özellikle işçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ın yaklaştığı bu günlerde, emekçi sınıflar içinde yaratılmaya çalışılan sahte ayrım ve muhalefetlere karşı çıkarak birliği savunan devrimcilerin kendi aralarında ilkeli eylem birliklerini geliştirmeleri çok daha önemlidir. Zafer, sermayenin kanlı diktatörlüğüne karşı yiğitçe dövüşen devrimcilerin olacaktır. Zafer, ihtilalci bir sınıf partisinde birleşen proletaryanın olacaktır.

Yaşasın Devrim,
Yaşasın Sosyalizm!

20 Nisan, İzmir:

İşçi Memur Elele Genel Greve!

Kamu çalışanlarının genel eylemi, İzmir'de, kitlesel bir basın açıklamasıyla sokağa taşındı. Saat 12.00'de başlayan eyleme 3 bin civarında kişi katıldı. Kamu çalışanlarının eylerni, "Genel Grev, Genel Direniş İçin İleri!" pankartıyla gelen Tekel işçileri ve direnişteki Ekspres Kargo işçileri dışında işçilerden fazla destek görmedi. 20 Aralık'la karşılaştırıldığında oldukça sönük geçen eylem, basın açıklamasından sonra olaysız bitirildi.

"Kahrolsun Sermaye İktidarı!", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Katil Devlet!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarının da yer yer atıldığı eyleme; "İşçi Memur Elele, Genel Greve!", "Üreten Biziz Yöneten de Biz Olacağız!", "İşçi-Memur Birlik, İş, Ekmek, Özgürlük!", "Yaşasın Sendikal Mücadelemiz!" sloganları hakimdi.

Politik sloganların belli bir coşkuyla atıldığı eylemin gösterdiği şey, önderlik sorununun yakıcılığıydı. Kitlesiyle birleşmiş bir önderliğin bulunmadığı koşullarda mücadele, kendini aşma, kazanımlarla ilerleme olanağını bulamıyor, önü tıkanıyor. İleri sıçramaya hazır politik potansiyel taşıyan unsurların komünistlerle buluşması, sınıf mücadelesinde önderlik sorununun aşılmasında en önemli adım olacaktır. Sosyalist kamu çalışanları, kitle mücadelesine dönük müdahaleleri, kamu emekçilerinin önderlik boşluğunu en kısa zamanda doldurma, kamu çalışanlarının dişe diş yürüttüğü mücadeleye yaraşır önderleri kazanma, ve bizzat böyle önderler haline gelme yönünde olmalıdır.

Kızıl Bayrak-İZMİR

Adana'da 20 Nisan:

Sadaka Değil, Grevli Toplu Sözleşme!

Kamu sendikaları platformunun kararıyla, 20 Nisan günü uygulanan bir günlük iş bırakma eylemi, Adana'da sönük geçti. Eğitim-Sen ile Haber-Sen eyleme katılmadı ama, bu sendikaların şube yöneticileri, "destek" adı altında eyleme geldiler. Özellikle Eğitim-Sen için, grev kırıcılığı yönünde merkezi bir karar bulunsa bile, şubelerin bu kararı çiğnemekte "özgür" olmaları gerektiği ve böylesine alçakça bir kararı çiğnemenin son derece onurlu bir davranış olarak kamu çalışanlarının haklı övgüsüne yolaçacağı açıkken, şube yönetimlerinin, eyleme üyelerini çağırarak kararı kitlesel olarak çiğnemek yerine, sadece kendileri gelerek görüntüyü kurtarma davranışı sergilemeleri, eylemdeki diğer kamu çalışanlarının yaygın olmasa da, haklı tepkisine yolaçtı.

Saat 11.00 civarında istasyon meydanında toplanmaya çalışan kamu çalışanları, her zamanki gibi polis barikatlarıyle karşılaştılar. Yoğun polisiye önlemlere rağmen, az sayıda da olsa bir kısım eylemci, polis barikatını aşmayı başararak alana yürüdü. Alanda bir araya gelen 250-300 civarında kamu çalışanı, polis tarafından dağıtılmak istendi. Eylemcilerin karşı tepkisi üzerine polis amiri; "O zaman sadece basın bildirinizi okuyup dağılın. Akşam vali beyin konuşmalarını dinlediniz. Eğer dağılmazsanız suç işlemiş olacaksınız." diyerek tehditler savurmaya başladı. Ama bu tehditler, kitle tarafından "gözaltına alınanların serbest bırakılması" talebiyle karşılandı. "Arkadaşlarımızı bırakın. Biz burda en doğal haklarımız için taleplerimizi dile getirmek istiyoruz" diye haykıran kamu çalışanlarını, polis şefi; "Basın açıklamanızı yapıp dağılırsanız, size söz veriyorum arkadaşlarınızı serbest bırakacağım" diyerek oyuna getirmeye çalıştı. Bunun üzerine BTS yöneticisinin elindeki basın açıklamasını okuyarak eyleme son vermesi, oyunun tuttuğunun göstergesi oldu. Eylemci kamu çalışanları, %25'lik zammı hatırlatarak "Sadaka Değil Toplu Sözleşmeli Grevli Sendika Hakkı İstiyoruz!", "Haklıyız Kazanacağız!" ve "Hakkımızı Söke Söke Alırız!" sloganlarıyla dağıldılar.

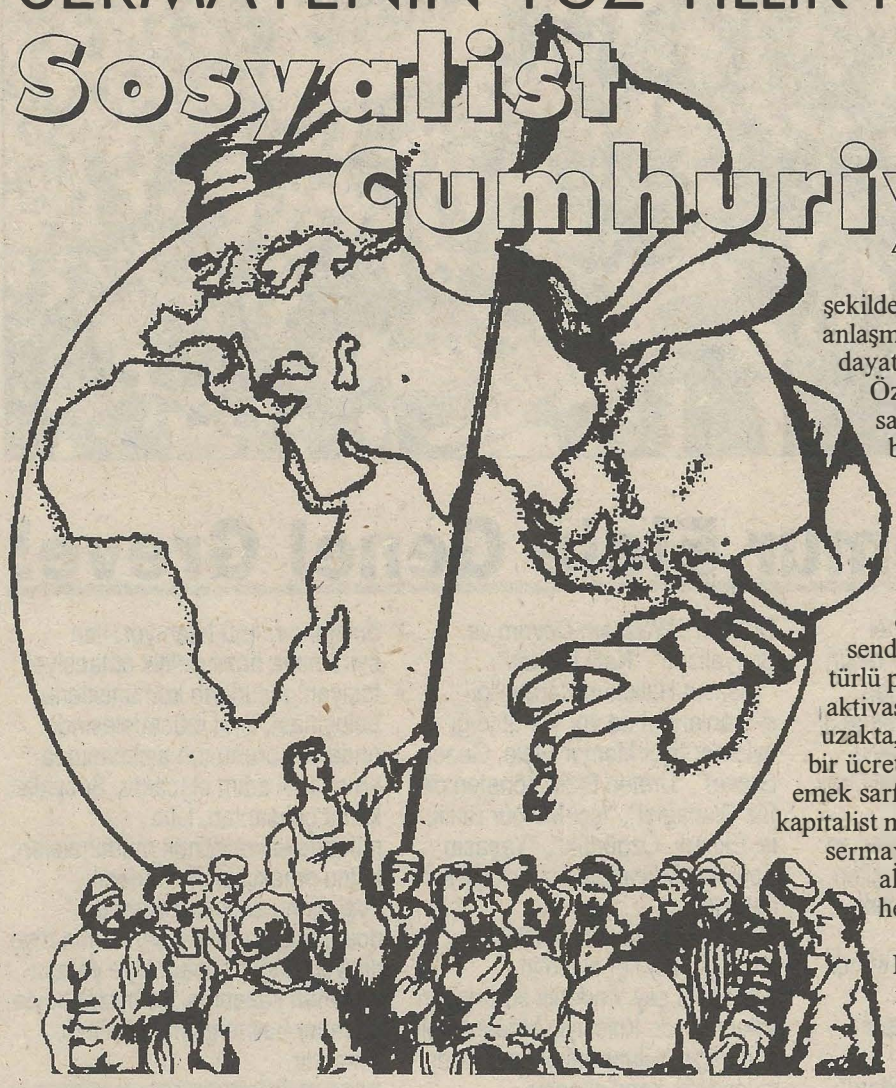
20 Nisan ve öncesi gerçekleştirilen geniş çaplı operasyonlarla, polisin çok sayıda insanı göz altına aldı. Genel-İş 6 nolu Şb. Bşk. Mustafa Acar, Tüm Bel-Sen Şb. Bşk. Ali Akıncı ve Sosyal Hizmet-Sen Şb. Bşk. Rabia Dinç'in de bunlar arasında bulunduğu biliniyordu.

Adana'daki çoğu kamu işyerinde, çalışanlar iş bırakmaya pek katılmazken, 20 Nisan eylemi genel olarak iş yavaşlatma biçiminde uygunladı. Bunda valinin tehditleri ve polisin çevik kuvvet ve panzer eşliğinde sabahın erken saatlerinden itibaren aldığı önlemlere karşı bazı kamu sendikalarının pasif ve uzlaşmacı tutumu etkili olmuştur. Bu, Adana'da bir türlü aşılamayan büyük olumsuzluklardan biridir. Bu nedenle, 20 Nisan, bir kez daha Adana'da bekleneni vermedi. Kamu çalışanları hedeflerine ulaşamadılar.

Kızıl Bayrak-ADANA

SERMAYENİN YÜZ YILLIK KABUSU:

Sosyalist Cumhuriyetler Birliği

Avrupa birliğine tam üyelikte önemli bir basamak olarak lanse edilen ve üzerinde gürültülü bir yaygara kopartılan Gümrük Birliği anlaşması, Brüksel'de Ortaklık Konseyi tarafından imzalandı. Toz pembe hayallerle sarmalanan GB anlaşması, salt, sanayi mallarının "serbestçe" dolaşımını sağlayan üçüncü ülkelere ortak bir-gümrük tarifesinin uygulandığı, dolayısıyla AB ile Türkiye'nin ihracat ve ithalat kalemlerinde gümrüklerin "karşılıklı" olarak sıfırlanmasını içeren bir "Ticari ortaklık" anlaşması değildir. Aksine Türkiye kapitalist ekonomisinin yeniden yapılanmasını içeren bir anlaşma olduğu bizzat düzen temsilcilerince bir övünç kaynağı olarak söyleniyor. Sermaye kalemşörlerinin ve sözcülerinin "Yeni bir Türkiye", "Yüz yıllık rüya", Çiller'in ise "devrim" olarak yutturmaya çalıştığı bu anlaşmanın yaldızlı görünümünün gerisinde iğrenç bir uşaklık kavrayışı sırıtmaktadır. Önce günümüz gerçeklerine bakalım;

Uluslararası emperyalist bloklaşmalar her geçen gün daha da belirginleşiyor. Bu bloklaşmalar temelinde, emperyalist rekabet, nufuz ve hegemonya dalaşının yoğunlaşarak sertleştiği bir süreçte imzalanan Gümrük Birliği anlaşması tam bir emperyalist kölelik anlaşmasıdır. Derin bir kriz içinde debelenen Türkiye kapitalizminin, Avrupa Birliği gibi dünyanın en büyük emperyalist bloğuyla rekabet edebileceğini değil ileri sürmek, bunu düşünmek bile abestir. Bunu ne sermaye birikimiyle, ne ürettiği malların kalitesi ve maliyetiyle ne de teknolojisiyle yapabilir. Büyük tekellerin bilinçli çarpıtması dışında bu savı ileri sürenler gerçekte ham hayaller içinde yaşamaktadırlar. Avrupa Birliği denilen bu emperyalist blokla arasında muazzam bir eşitsizlik varken, tek bir gümrük duvarı içinde eşit muamelesi görmesi, tek kelime ile Türkiye kapitalizminin Avrupa emperyalizmi tarafından yutulması (ilhak edilmesi) anlamını taşır. Zira bir kaç büyük ve zaten uluslararasılaşmış tekel dışında, Türkiye kapitalist işletmelerinin Avrupa sanayi malları karşısında rekabet edebilmek için hiç bir şansı yoktur. Her yönüyle üstün durumda olan Avrupa Birliği malları, gerek maliyet, gerekse kalite bakımından özellikle Türkiye'li küçük ve orta ölçekli işletmelerin mallarını pazardan süpürecektir. Bu da demektir ki ya iflas edeceklerdir, (ki çoğunluğunun akibeti bu yönde olacaktır) ya da Avrupa sermayesince veya Türk tekellerince yutulacaklardır.

Her iki durumda da bu saldırının bedelini işçi sınıfı ödeyecektir. İflas, otomasyonlar ve kazanılmış haklara yönelik saldırılar yoluyla muazzam bir işçi kıyımı yaşanacaktır. İşgücü arzının düşük, fakat talebin olağanüstü yüksek olacağı koşullarda, sınıfa yoğun bir şekilde kölelik anlaşmaları dayatılacaktır. Özelleştirme saldırısıyla birlikte önden gündeme gelmiş olan bu kölelik saldırıları, sınıfın örgütsüz, sendikasız, her türlü politik aktivasyondan uzakta, daha düşük bir ücretle ve daha çok emek sarfederek kapitalist merkezlere yeni sermaye birikimleri akıtmasını hedeflemektedir.

Gümrük Birliği için, rekabeti getireceği ve malların ucuz ve kaliteli olmasını sağlayacağı dolayısıyla tüketicilerin korunacağı iddiası tam da uşak ruhlu sermaye beslemelerine yaraşır bir saptırmadır. Sermaye kalemşörleri, Gümrük Birliği sayesinde malların ucuzlayacağı ve kalitenin artacağı demagojisine sarılıyorlar. Gerçek ise bunun tersi olacaktır. Herşeyden önce, tekellerin egemen olduğu bir dünyada serbest rekabetin olacağı, malların ucuzlayacağı demagojisi, emekçilerin bu anlaşmaya yönelik tepkilerini yatıştırmaya dönük iğrenç bir yalandır. Tekellerin hakimiyetinde olan kapitalist pazarda serbest rekabet değil, tekellerin tek yanlı egemenliği vardır. Pazardaki malın satış fiyatı tekel fiyatlarıyla belirlenir, dolayısıyla mallarda ucuzlamadan çok tekel fiyatlarının belirleyeciliğinde artan bir pahalılık söz konusudur. Malların kalitesinin artacağı iddiası da diğer iddia gibi bir demagojidir. Çünkü kapitalizmde herşey kapitalist "kâr daha fazla kâr" esasına göre işler. Bu da malların kaliteli olmasını değil, fakat malların hızlı ve sürekli tüketilmesini zorunlu kılar. Sağlam, kaliteli ve uzun ömürlü mal, orta ve uzun vadede, sermayenin hem kârını düşürür, hem de onun anarşik üretimi yüzünden hızla bir üretim fazlası yığılmasına neden olur. Her iki durumda da kapitalist, sermayenin yeniden yeniden üretimi için, ürettiği malların daha pahalı satılması ve kısa sürede tüketilmesi yönünde çabalar.

"Yeni bir Türkiye", "yüzyıllık rüyanın gerçekleşmesi" olarak lanse edilen bu emperyalist kölelik anlaşmasıyla, sözde demokrasinin geleceği ve kimseden düşüncesinden dolayı yargılanıp hapse atılmayacağı bir döneme girileceği safsatası da ayrıca ileri sürülüyor. Bu kölelik anlaşmasıyla sınıfın teslim alınmak istendiğini vurgularken, bu saldırının çıplak bir şiddetle yürütüleceğine, asıl şimdi vurgulamak için, değinmedik. Sermaye devleti, Avrupa emperyalistlerinin ucuz işgücü cenneti olarak yaşayabilmek adına, işçi sınıfının kazanılmış haklarına karşı saldırıya geçerken gelişecek sınıf mücadelesini ezmek için hiç kuşkusuz terör sopasına sarılacaktır. Açlığın, sefaletin, işsizliğin diz boyu olduğu, ücretlerin dondurulmaya ve geriletilmeye çalışıldığı bir dönemde emperyalist kapitalist saldırının demokrasiye hizmet edeceğini öne sürmek ancak uşak ruhlu satılmış bir medyanın yapabileceği bir hokkabazlıktır.

Sınıfın örgütsüzleştirilmeye sendikasızlaştırılmaya çalışıldığı bir süreçte demokrasiden dem vurmak başlı başına işçi sınıfıyla alay etmek anlamına geliyor. Faşizmin beşiği Avrupa emperyalizminin tahakkümünü barış ve demokrasi yoluyla değil, tam tersine siyasal gericilik ve şiddet yoluyla tahkim etmeye çalışacağını hiç bir çarpıtma gizleyemez. Bu kölelik anlaşmasının "yeni bir tanzimat fermanı" olduğunu ve kendilerinin de Osmanlı lavantenleri olduğunu "100 yıllık" söylemi (siz demagojisi olarak okuyun) ile açıkça ortaya koyan sermaye sınıfı, yoğun bir demagoji kampanyasıyla işçi ve emekçilerin öfkesini uyuşturmayı da ihmal etmek istemiyor.

Bu kölelik anlaşmasıyla ileri sürülen bir safsata da "Kürt sorunu"nun çözüleceği, Kürdistan'da sömürgeci köleliğe ve kirli savaşa son verileceğidir. Kürdistan'da sömürgeci kölelik bu anlaşmayla kaldırılmıyor, aksine daha da pekiştiriliyor. Çünkü Türkiye Kürdistanı'nın yer aldığı sınırlar Gümrük Birliği sınırlarına dahil edilerek Kürt halkının özgürlük mücadelesi bir kez daha ayaklar altına alınıyor. Bu bakımdan Kürt sorunun çözümünden değil, ancak bu sorunun ağırlaştırılmasından söz edilebilir. Sömürgeci kirli savaşın bir olasılık olarak bitirilmesinden söz edilebilse bile, bu tek başına Kürt ulusal sorununun çözümü anlamına gelmez. Olsa olsa, Avrupa emperyalizmi devrimi boğmak maksadıyla özgürlük hareketini sistem içine çekmeyi gündeme getirecek ve bu amaç için sömürgeci kirli savaş yerini anayasal yolla tahakküme bırakacaktır. Tüm bu yol ve yöntemler nihayetinde sorunun çözümünü getirmez, ancak ertelemeye yarar. Zira Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve bu mücadeleye temel olan istemleri ancak, kendi kaderini tayin hakkının kayıtsız şartsız sağlandığı koşullarda amacına ulaşabilir. Dolayısıyla Kürt sorunu da ancak bu şartlarda çözülebilir. Bu koşullar da, emperyalist tahakkümün pekiştiği bir anlaşma yoluyla değil, fakat sömürgeci kapitalist hükümranlığın yıkılmasıyla yaratılabilir.

İşçi sınıfına, emekçi yığınlara ve Kürt halkına karşı yapılmış olan bu kölelik anlaşmasına sermaye sınıfının ve onun beslemesi olan medyanın sevinmesinde, hatta bayram etmesinde şaşılacak bir yön yoktur. Bilakis sermaye düzeni kendi geleceğini Avrupa emperyalizmine ipotek ederek kendini devrim tehtidine karşı "güvenceye" almanın sevincini yaşamaktadır.

Kopartılan yaygaralar ve çizilen toz pembe tablolar, işçi sınıfını ve emekçi yığınları ham hayallerle uyutmak, beklentiye sokmak ve öfkesini yatıştırmaya dönüktür. Böylelikle hem sınıfın ve emekçilerin özlemlerini düzen kanallarına çekmeyi hem de bu kölelik anlaşmasına yönelik tepkileri dizginlemeyi amaçlamaktadır.

"Avrupalılaşmak" maskaralığı altında dayatılan bu kölelik anlaşmasına karşı komünistler, bir ucu Avrupa'ya bir ucu Ortadoğu'ya doğru uzanan özgür cumhuriyetlerin eşit ve gönüllü birliğini temsil eden ve üzerinde Birleşik Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yazılı olan yeni bir dünyanın bayrağını açarak savaşacaktır.

Kahrolsun Emperyalist Kölelik Anlaşması!
Kahrolsun Emperyalist Avrupa Birliği!
Yaşasın Birleşik Sosyalist Cumhuriyetler Birliği!

'94 Yılında Gözaltında Kayıpların sayısı 299

İdam Cezası Kaldırılıyor, Yargısız İnfazlar, Gözaltında Kayıplar Artıyor!

Faşist Türk devletinin adı her yerde faili meçhul cinaletlerle, yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla anılmaktadır. Yıllardır yüzlerce devrimci, yurtsever bu yöntemlerle katledilmiştir. Ayrıca sistemli olarak uygulanan işkence ve zindan hayatı sürecinde ölümcül darbeler alan tutsakların yaşamı da genellikle kısa sürmektedir.

İçinde bulunduğu derin iktisadi ve siyasi kriz nedeniyle sömürüyü yoğunlaştırma ihtiyacı duyan sermaye sınıfı her vesileyle demokratikleşme saldırısını gündemde tutarak, kitlelerin düzene olan bağlarını pekiştirmeye, beklentilerini sürdürmeye çalışıyor. "Düşünce özgürlüğü", "Kürt reformu", "siyasi engellerin kaldırılması" vb. konulardaki sahte girişimlere bu kez bir grup milletvekilinin hazırladığı yasa teklifiyle "idam cezalarının kaldırılması" konusu da eklenmiş bulunuyor.

TC devletinin TCK, TMK gibi ceza yasaları, adam öldürme gibi adli olaylarla devlete karşı yapılmış bazı eylemler gibi siyasi "suç"lara onlarca maddesinde idam cezası öngörmektedir. İdam cezasını gerektiren eylemlerin çoğunluğu siyasidir. Sermaye devleti, diğer zor araçlarının yanısıra idam tehdidiyle de kendi fuzuli ve asalak yaşamını korumaya çalışıyor.

Kapitalist düzen bir yandan insanları yabancılaştırıp birbirinin kurdu yaparak, fuhuş, uyuşturucu kullanımı vb. alışkanlıkları yayıp insanları yozlaştırarak cinayetlere kadar varan sosyal suçların zeminini hazırlıyor. Kadınlar koca baskısı yüzünden kocalarını doğruyor. Kan davası nedeniyle hala cinayetler işleniyor. 5 kuruşluk bir alacak meselesi dahi cinayete "sebep" olabiliyor. Ailesinin istemediği kişiyle kaçan, evlenen gencecik kızlar aile kararıyla hunharca katlediliyor. Tecavüz edilip öldürülenlerin, cinsel suçların sayısı giderek artıyor vb. Tüm bunlar kapitalist kölelik sisteminin insanlık dışı toplumsal zemininden kaynaklanan olaylardır. Fakat sermaye sözcüleri, temsilcileri tarafından ya kişilerin cahilliğiyle, deliliğiyle ya da suça zaten eğilimli olmalarıyla açıklanmaktadır.

Öte yandan toplumdaki tüm pisliklerin ürediği bir bataklık olan ve işçi ve emekçilerin kanıyla, alınteriyle beslenen bu düzen kendisini mezara gömme mücadelesi veren ihtilalci güçlere karşı da idam tehdidini savuruyor.

Bu tablo dünyadaki tüm sermaye düzenleri için geçerlidir. Fakat özellikle bazı Batı ülkelerinde sınıf mücadelesinin bir sonucu olarak idam cezaları kaldırılmak zorunda kalınmıştır. Bu ülkelerin sermaye sınıfları da nispeten barışçıl bir toplumsal süreç içinde bulunduklarından ve toplumu sosyal ve siyasal açıdan kontrol edebildiklerinden dolayı şimdilik idam gibi bir tehdide ihtiyaç duymamaktadırlar. Bu durumu ise kendi rejimlerinin bir fazileti olarak göstermektedirler. Fakat bunlar da, kendi sömürü sistemlerinin zorda kaldığını gördüklerinde idam tehdidine başvurmaktan kaçınmayacaklardır.

Türkiye'de idam cezası denilince, akla ilk olarak siyasi idamlar gelmektedir. Son 30 yılda iki kez toplumsal hareketlilik yaşamış olan Türkiye'de siyasi idamlar ancak askeri faşit diktatörlük dönemlerinde, toplumun suskunlaştırılabildiği bir ortamda uygulanabilmiştir. İdamlara karşı toplumun emekçi katmanlarında var olan muhalefet nedeniyledir bu. Fakat öte yandan Türk sermaye devleti sosyal ve siyasal açıdan idam tehdidine en çok ihtiyaç duyacağı bir dönemden geçmektedir. Toplumsal çürüme had safhadadır. Kürt halkına karşı kirli bir savaşı tüm şiddetiyle sürdürmektedir. Kent yoksulları en küçük bir kıvılcımla patlamakta, isyan ateşine dönüşmektedir. Sınıf hareketi görünürdeki tüm durgunluğuna rağmen içten içe mayalanmaktadır. Komünitler devrimciller tüm güçleriyle sınıfla birleşmeye çalışmaktadırlar.

İşte bir grup burjuva politikacının idam cezasının kaldırılmasına ait yasa teklifi böyle bir Türkiye ortamında verilmiştir. Peki bu bir çelişki midir? Hayır. Her türlü yozluğun yeşerticisi sermaye devleti, burjuvazi zenginlik içinde yüzerken "kader kurbanları" denilen "suçlular"ı infaz etme yüzünü bulamamakta, bu işi hasım taraflara havale etmektedir. Devrimcilere kestiği idam cezasını ise açıktan uygulama cesareti bulamayan faşist diktatörlük, bunu çeşitli kılıflar altında fiilen uygulamaktadır. Faşist Türk devletinin adı her yerde faili meçhul cinaletlerle, yargısız infazlarla, gözaltında kayıplarla anılmaktadır. Yıllardır yüzlerce devrimci, yurtsever bu yöntemlerle katledilmiştir. Ayrıca sitemli olarak uygulanan işkence ve zindan hayatı sürecinde ölümcül darbeler alan tutsakların yaşamı da genellikle kısa sürmektedir. Böylece sermaye devleti hem idam cezasını fiili olarak ve çok geniş bir şekilde uyggulamakta, hem de hukuki planda kimseyi idam etmediğini söyleyerek propaganda yapmaktadır.

Fakat gelinen yerde faşist diktanın ipliği çoktan pazara çıkmıştır. Yargısız infazların, gözaltında kayıpların, faili meçhullerin devletin bilinçli bir politikası olduğu iyice açığa çıkmıştır. Gazi isyanı sırasındaki devlet katliamı da bu konuda emekçi halkın bilincini pekiştirmiştir. Bu durumda bocalayan sermaye devleti bir yandan meclisin faili meçhul cinayetleri araştırma komisyonunun raporuyla sorumluluğu devlet içinde bazı odaklar ve yöneticilere atarak, aradan sıyrılmak istemektedir. Diğer yandan idam cezalarının kaldırılmasına yönelik spekülatif girişimlerle demokratlık gösterisi yapmaktadır.

Devletin fiili siyasi cinayetlerinin, yargısız infaz ve idamlarının Kürdistan'daki sayısız cinayetlerle, Ayşenur Şimşek ve Hasan Ocak'ın kaybedilmesiyle hala sürdürdüğü bir ortamda bu girişim sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Faşist diktatörlüğün baskı, katliam ve terör politikası ancak dişe diş bir mücadeleyle engellenebilir. Bu konu sermaye devletinin insafına bırakılamaz. Devrimci proletarya kendilerini sınıf mücadelesine adamış komünistere ve devrimcilere yönelik idam ve yoketme politikalarına karşı mücadeleyi de görev edinmek zorundadır.

Üçüncü bir yol yok!

Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm!

Sermaye düzeni bugün büyük bir çıkışsızlık yaşamaktadır. Burjuvazi bu çıkışsızlığın tamamen bilincinde olarak hareket etmekte, siyasal taktik ve politikalarını bu nesnelliğin gereklerine göre şekillendirmektedir.

Burjuvazi için bu çıkışsızlıktan kurtulmanın yöntemi; devrimci hareketi ehlileştirme, öncüsüz bırakma, "demokratikleşme" göz boyamaları çerçevesinde iktidar hedefinden uzaklaştırmaktır. Varlık nedeni olan iktidar hedefini yitirmiş ve hızla tasfiye olan bir devrimci hareket, burjuvazi açısından krizi aşabilmenin tek yoludur.

Burjuva düzenin siyasal taktik ve politikaları, kendisinin ve uluslararası burjuvazinin geçmiş deneyimleri üzerine oturmaktadır. Onun bu deneyimlerden bilince çıkardığı bir gerçek var: Kapitalist düzen varolmaya devam ettiği sürece işçi sınıfı ve emekçi halkların muhalefeti, kurtuluş özlemleri ve mücadeleleri de varolmaya devam edecek, bu nedenle sosyalizm, her zaman güncelliğini koruyacaktır. Tehlikeli olan, işçi sınıfının ve emekçi katmanların çıkarlarıyla, gelişen toplumsal muhalefetin özlem ve taleplerini, ideolojik ve siyasal düzlemde Marksizmle birleştirebilen, işçi sınıfıyla birleşmiş, iktidar hedefli bir devrimci harekettir.

Zira tarihsel deneyimlerle sabittir ki, kapitalist sömürü düzenine yalnızca ve ancak marksist ideoloji ve onun örgütlü ifadesi olan komünist parti son verebiliyor, yalnızca ve ancak Marksizm-Leninizm'in ideolojik/politik zemininde örgütlenen işçi sınıfı kendi iktidarını kurabiliyor.

Ve yine tarihsel deneyimler göstermiştir ki; kendini sosyalizm dışında tanımlayan, eşitlikçi-adil-sömürüsüz vb. bir dünya kurma iddiasıyla ortaya çıkan hemen tüm ideolojik/politik akımlar ya kapitalizmin yeniden yapılanmasına hizmet etmiş ya da uluslararası burjuvazinin kendi içindeki çıkar çatışmalarında, ezilen sınıfların sermayeye yedeklenmesine yolaçmıştır. Sermaye düzeni bu türden "3. yol" teorilerine her zaman ihtiyaç duyar, bunları bizzat üretir ve kullanır. Bu kullanımın biçimi ise ulusal ve uluslararası siyasal güç dengeleri, sınıf mücadelesinin seyri, devrimci hareketin durumu, krizin şiddeti, sermayenin bir toplumsal formasyon olarak kendini yeniden üretebilme yeteneği ve koşulları, sınıf hareketiyle birleşebilmiş bir devrimci önderliğin varlığı ya da bunun süreç içerisinde oluşumundan duyulan korku vb. bir dizi etken tarafından belirlenir.

İşçi sınıfı da kendi mücadele tarihinin deneyimlerinden yararlanmalı ve ister açıkça burjuva cephede yer alan bir politika tarafından, isterse kendi içindeki döneklerden yayılsın, hiç bir 3. yol teorisine prim vermemelidir. Çünkü işçi sınıfı için üçüncü değil, ikinci bir yol dahi yoktur. Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm! İşte işçi sınıfının tarihi şiarı budur, tüm dünya işçileri kapitalist sömürü ve zulüm çarkının prangalarından kurtuluncaya kadar da bu olmaya devam edecektir.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!

Düzene "Sol"dan Şovenist Payanda ya da:

Uşaklığın Sınırları

Hain Perinçek uşağı ve Aydınlık güruhu Güney Kürdistan işgaline yönelik tutumlarıyla, bir kez daha temsilcisi oldukları iddia ettikleri işçi sınıfının çıkarlarının değil, sermaye Türkiye'sinin çıkarlarının sözcüsü konumundadırlar. Sömürgeci işgalci TC ordusunun harekatına açıktan destek verirlerken, bir kez dahi olsun ezilen Kürt halkının ve işçi-emekçi sınıflarından bahsetmemektedirler.

Türkiye, gelişmelerinhız aldığı, ard arda gelişen olayların toplumu derinden sarstığı, siyasal atmosferin yoğunlaştığı, süreçlerdeki tıkanmanın çeşitli cephelerden yarılmaya başlandığı sıcak bir evreye girdi. Böylesi dönemler yalnızca sermaye ile emek cephesi arasındaki son derece hashas dengeleri sarsmakla kalmaz, düzen ile devrim güçlerinin saflaşması ve ayrışması sürecini de hızlandırır. Büyük Gazi halk direnişi ile Güney Kürdistan işgali bunun son derece çarpıcı iki örneği olmuşlardır

Büyük Gazi direnişinde düzen ile devrim cephesini düşman saflara bölen, bizzat kurulan barikatlar olduysa, Güney Kürdistan işgalinde turnosol kağıdı işlevini gören de işgale yönelik ilkesel ve politik tutumlar olmuştur. Gazi direnişinde barikatın önünde ya da arkasında olmak dışında üçüncü bir yol yoktu. Güney Kürdistan işgalinde ise, işgale cepheden tutum almakla onu desteklemenin ortası... Ya kardeş bir halkın katline ve sömürgeci-emperyalist emellere dönük olan ve emekçi sınıflara daha fazla yıkım ve sefaletten başka birşey getirmeyecek olan Kürdistan'ı işgal ve ilhak harekatlarına arka çıkarak sermayenin çıkarlarına sözcülük edeceksin, ya da Kürdistan işgaline karşı çıkarak, Kürt halkının ayrılma hakkıdahil, kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunacaksın. Eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik temelinde ezilen ulus ile proletaryanın gerçek ve ortak çıkarlarına sahip çıkacaksın.

Ezen bir ulusun proletaryası özgür olamaz! Bu temel marksist-leninist ilke karşısında Türkiye devrimci hareketinin tutumu, bugün Kürt sorunu etrafında devrimci-reformist ayrıştırmayı hızlandırmakla kalmamakta, hala devrimci/sosyalist olmak iddiasındaki reformist hareketi de dosdoğru düzenin kucağına oturtmaktadır.

***

***"Türkiye'nin düzenlediği Kuzey Irak harekatının bölgesel çözümünün gerçekleşmesine önemli katkılarda bulunacağını** ifade eden Perinçek, ancak bunun için kararlılık gerekiyor... şeklinde konuştu"* (10 Nisan *Cumhuriyet*)

*"Körfez Savaşı'nda kara harekatında direnenler, bugün Türkiye devletinde ağır basmış bulunuyorlar. Kuzey Irak Harekatı, bu gelişmenin ürünüdür. **Demirel, Çetin, İnönü, Genelkurmay ve Dışişleri Bakanlığı'nın temsil ettiği kuvvet, Kuzey Irak'taki 'otorite boşluğuna' kendi yorumunu getirmektedir.** ABD bu 'boşluğu' Türkiye'ye bir 'Kürt devletçiği' dayatmak için yaratmıştır. **Türkiye ise 'boşluğu', ABD'ye Irak'ın toprak bütünlüğünü dayatmak için kullanıyor.***

***Bu girişim, bölge ülkeleri Türkiye, Irak ve İran arasındaki ortak çıkarlardan kuvvet alıyor.** Barzani de, ne zamandır Irak'la anlaşmak için fırsat aramaktadır. Bu konudaki ilk girişimi ABD'nin kanlı provokasyonlarıyla karşılaşmış ve başarısızlığa uğramıştı. Türkiye, 'boşluğa' girerek, Barzani'yi de Irak'la işbirliği konusunda 'cesaretlendirmiş' bulunuyor.*

***Ambargonun kalkmasını isteyen Arap ülkeleri, Rusya, Fransa, Çin ve hatta Almanya, bu harekatın potansiyel müttefikleridir. Ancak bu potansiyelin değerlendirilmesi Türkiye'nin kararlılığına bağlıdır.** Hiçbir ülke kazanmayacak ata oynamaz. O nedenle bugün **Türkiye'nin ihtiyacı,** ABD'nin gönlünü etmek değil, fakat bölgesel çözümden vazgeçmeyeceğini kesin bir tavırla ve fiilen ortaya koymaktır."* (*Aydınlık*/6 Nisan'95 Başyazı)

Bir kere düzenin kucağına düşüldü mü, düşkünlüğün sınırı yoktur! İP genel başkanı Doğu Perinçek'in yukardaki sözleri işte bunu tanımlamaktadır.

Hain Perinçek uşağı ve Aydınlık güruhu Güney Kürdistan işgaline yönelik tutumlarıyla, bir kez daha temsilcisi oldukları iddia ettikleri işçi sınıfının çıkarlarının değil, sermaye Türkiye'sinin çıkarlarının sözcüsü konumundadırlar. Sömürgeci işgalci TC ordusunun harekatına açıktan destek verirlerken, bir kez dahi olsun ezilen Kürt halkının ve işçi-emekçi sınıflarından bahsetmemektedirler. Tüm açıklamalarının odağına Türkiye, bu iğrenç sömürü ve zulüm düzeninin ihtiyaçları oturmuştur. Onun akıl hocalığına soyunmuşlardır. Savunulan "bölgesel çözüm"de söz konusu edilen kardeş halkların ve ezilen emekçi kesimlerin çıkar birliği değil, Türkiye, Irak ve İran gibi sömürgeci bölge ülkelerinin ortak çıkarlarıdır.

T.C'nin, bu katıksız sömürü ve zulüm devletinin ihtiyaçlarının bekçisi kesilip, sermayenin akıl hocalığına soyunan bu uşaklar, ihanetlerini sahte anti-emperyalist söylemler ardına gizleyebileceklerini sanıyorlar. Bunun için, sermaye devletinin ve onun eli kanlı katillerinin Gazi'de düzenlediği provokasyon ve katliamları karşısında militan bir direnişe geçen emekçi halkın tepkisini, ABD-emperyalizminin Kuzey Irak işgali öncesinde düzenlediği bir oyun olarak lanse edecek kadar ileri gidebiliyorlar. Sermayenin bu iğrenç ajanları, ABD emperyalizmine sözde bağımsızlık ve demokrasi aşkıyla karşı dururken, iş Güney Kürdistan işgaline destek vermeye gelirken, kollarını "bu harekatın potansiyel müttefikleri" saydıkları Rusya, Fransa, Almanya gibi yeni dünya düzeninin emperyalist odaklarına utanmazca açmaktadırlar.

Kaldı ki, ABD emperyalizminin, İP'nin savunucusu kesildiği Güney Kürdistan işgaline örtülü de olsa destek verdiği ortadadır. Zengin petrol kaynaklarıyla stratejik, taşıdığı devrimci potansiyel ve kaynaşmalarıyla politik önemi tartışmasız olan bu bölgede bekçi köpekliği Türk burjuvazisine bizzat ABD emperyalizminceverilmiş 40 yıllık bir görevdir. Sömürgeci TC'nin Güney Kürdistan işgaliyle hedefledikleri ile ABD-emperyalizminin Kürdistan'daki emperyalist haydutluğunun çıkarları temelde örtüşmektedir. Türk burjuvazisi ile ABD emperyalizmi Kürt sorununun çözümü için PKK'nın ezilmesi noktasında kesin olarak anlaşmaktadır. Türkiye hamiliğinde ve işbirlikçi reformist Kürt örgütleri işbirliğiyle Güney Kürdistan'da oluşturulacak bir "tampon bölge", Türk sermaye devletinin Musul ve Kerkük üzerindeki yayılmacı emellerine karşılık geleceği gibi, ABD emperyalizminin Türkiye vesayetinde bir uydu Kürt devleti veya federasyonu planını hayata geçirme olanağı anlamına da gelecektir.

36. paralelinin kuzeyini fiilen işgal etmiş ABD-emperyalistler gibi, İP güruhu tarafından, "bölgesel çözüme büyük katkılar sağlayacağı" öne sürülen ve Güney Kürdistan işgal harekatının "potansiyel müttefikleri" sayılan Fransa, Rusya, Almanya emperyalistleri de bölgeye ve işgale yalnızca ve yalnızca emperyalist emellerinden ve rekabetlerinden yaklaşmaktadırlar. ABD'nin sivillere dönük uyarıları ne denli ikiyüzlüyse, Avrupa'nin insan hakları uğruna kopardığı yaygara da o denli sahtedir. Sömürgeci Türk burjuvazisi ile emperyalist kamplar arasında herhangi bir çelişki varsa, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisizleştirilmesinin yöntemleri konusundadır.

Emperyalizm Kürt sorununa bölgesel çıkarlarından yaklaşmaktadır. Türk sermaye devleti ise dar misaki milli sınırlarından bakmak zorundadır. Emperyalist dünya, Kürt ulusal kurtuluş hareketini, devrimci öncüsünü terörle ezerken, kısmi reformlarla ehlileştirmenin yolunu açmaya çalışırken, Türk burjuvazisi şu aşamada, tanıyacağı bazı kırıntı hakların dahi, zaten dizginlemekten aciz olduğu Kürt halkının özgürlük mücadelesine daha fazla ivme kazandıracağından korkmaktadır. Bugün ABD ile Türkiye diplomasisi arasında bazı önemsiz gerilimlere yol açan da sadece budur.

Sermaye medyasında "PKK uzmanı" olarak lanse edilen Perinçek uşağı, tüm can alıcı sorunlarda olduğu gibi Kürt ulusal kurtuluş hareketinin devrimci öncüsünün etkisizleştirilmesi konusunda da düzen cephesine açık destek sunmakta, dahası akıl hocalığına soyunmaktadır. ABD emperyalizmine tam da bu noktadan saldırmaktadır. "Dikkat edilirse, ABD ne Türkiye'nin PKK'yi tasfiye etmesine razı oluyor, ne de PKK'nin gelişmesine destek veriyor. Türkiye'nin çıkmazı, ABD'nin çıkışı olacak. (...) ABD senrayosu, Irak'ta 'otorite boşluğunu' gerekli kılıyor. Türkiye, bu 'boşluğun' kendi himayesinde bir Kürdistan ile doldurulmasına mecbur bırakılacaktır. O zamana kadar PKK'nin yaşaması ve Türkiye'yi zorlaması gerekiyor." Bunun önüne geçilmesi gerektiğini isteyen Perinçek haini de, Türkiye'nin ABD'ye karşı "kendi çözümü"nde ve onun bir parçası olan işgal harekatında kararlılık göstermesi gerektiğini telkin ediyor.

Kürt sorununa Türk burjuvazisinin temel argümanlarıyla yaklaşan aydınlık güruhu, düzenin ayakta tutmak için büyük çabalar harcadığı şoven-faşist kemalist ideolojiye taze kan taşımak için adeta burjuvaziyle yarışmaktadır.

"Kürt Sorununa Acil Kardeşlik Çözümü"(Teori, Sayı:65) başlıklı yazıda Perinçek'in sözkonusu ettiği "çözüm", sermaye sınıfının kardeş Kürthalkına on yıllardır kirli bir savaşla ve ırkçı-şoven propagandalar eşliğinde dayatmaya çalıştığı, misak-ı milli sınırları içerisinde ve "Türkiye'li kimliğinde" birleşen bir kemalist çözümden başkası değildir. **"Kurtuluş savaşı döneminde Kürt sorununa getirilen çözüm**, özetle, ortak çıkar ve geleceğe sahip olan Türk ve Kürtlerin ortak vatanlarında, **Türkiyeli kimliğ**inde birleşerek, özgür iradeleriyle birlikte yaşamaları, ortak bir meclis ve hükümet kurmaları, ulusal haklara karşılıklı saygı göstermeleri ve kardeşlik esaslarına dayanmıştır." Bu hain, utanmazca Türk tefeci-ticaret burjuvazisi önderliğinde yürütülen kurtuluş savaşının Kürt sorununa gerçek bir çözüm getirdiğini savunmaktadır. "Kurtuluş savaş'ında sınanmış anayasal ilkeler ve politikalar, yalnız o koşulların gereği olarak açıklanamaz. Aslında o çözümü, Türkiye gerçekleri dayatmıştır. Ne var ki, **sebepleri bir yana**, kurtuluş savaşındaki anayasal ilkeler, 1923 yılından sonra terkedildi." diyen Perinçek resmi tarihçilerin ağzından konuşmaktadır. Gerçek olan şudur ki, Türk burjuvazisi

kurtuluş savaşı boyunca misak-ı milli sınırları içine Batı Kürdistan'ı da alabilmek için, Kürtlerin desteğine ihtiyaç duyuyordu. Bir yandan mücadelesine Ermenilere ve Yunanlılara karşı müslüman öğelerin birliği görünümü kazandırarak, öte yandan ulusal eşitlik haklarının tanınacağı vaatlerine başvurarak bunu başaran Türk burjuvazisi, savaş süresi boyunca tarihsel bir kurnazlıkla büyük millet meclisini "Türklerin ve Kürtlerin"meclisi saymakta, Lozan Barış görüşmelerini "Türkler ve Kürtler adına" sürdürmekteydi. Ne var ki *"Milli Kurtuluş Savaşı başlarken Kürtlerin desteğini almak için olağanüstü çaba gösteren, 'Türk-Kürt kardeşliği'ni ağzından düşürmeyen kemalistler, daha sonra onların bütün ulusal haklarını reddettiler. (...) Lozan Konferansı esnasında M. Kemal, Kürt milletvekillerinin milli kıyafetlerini giyip Meclis kürsüsünden Kürtler adına nutuk irad etmelerini ve Lozan Konferansı'na Kürtler adına telegraf çekmelerini bizzat istiyordu. Aynı M. Kemal ve iktidarı, Kürt ileri gelenlerini akıl almaz komplolarla, örneğin meclise Kürt milli kıyafetleriyle geldikleri vb. gerekçelerle de İstiklal Mahkemeleri'nden idama yolluyordu.*

Lozan Konferansı'nda 'TBMM'nin Türkiye ve Kürtlerin hükümeti olduğunu', 'Kürt soyunun üstün bir soy -ne demekse!- olduğunu" söyleyen aynı İ. inönü, 1930'da, ulusal haklarını inkar eden Türk hükümetine karşı ayaklanan Kürtlere karşı, ***'Bu ülkede sadece Türk ulusu etnik ve ırksal haklar talep etme hakkına sahiptir. Başka hiç kimsenin böyle bir hakkı yoktur'*** *derken, hükümetin Adliye Bakanı Mahmut Esat Bozkurt ise,* ***'Bu memleketin kendisi Türktür. Öz Türk olmayanların Türk vatanında bir hakkı vardır, o da hizmetçi olmaktır, köle olmaktır'*** *diyordu."* (EKİM, Şubat'88, abç)

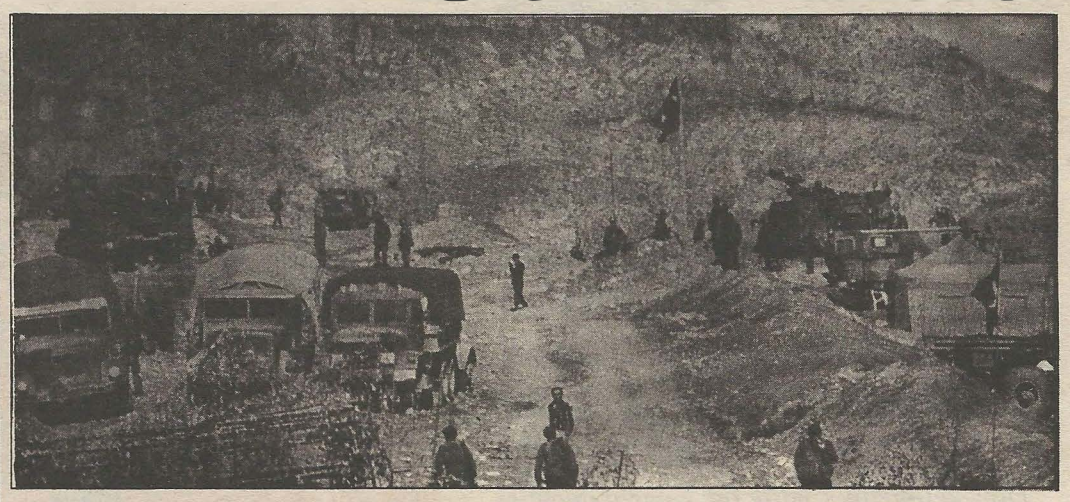
Kemalistlerin kurtuluş savaşı boyunca Kürt halkına ikiyüzlü bir tarzda vaad ettikleri eşitlik haklarına tam 20 sayfa ayıran sermaye uşağı Aydınlık güruhu, iktidarlarını sağlamlaştırdıktan sonra peşpeşe patlak veren Kürt isyanlarını kan ve ateşle boğan kemalist Türk burjuvazisinin bugüne dek sürdürdüğü iğrenç jenosid ve asimilasyon politikasına geçişini üç kelimeyle geçiştirmektedir. Oysa "sebepleri bir yana" denen şey, tam da egemen burjuvazisinin ezilen uluslara dönük değişmez mantığıdır: Ezilen halkların ulusal haklarını yok saymak, vahşi bir sömürgecilik ve baskıyla ezilen halkları köleleştirmek, kurtuluş mücadelelerini şiddetle ezmek... Kemalist burjuva ideolojisinin bu özü kendisini bugün Kürdistan'da sürdürülen haksız kirli savaşta, Kuzey ve Güney Kürdistan'ın işgalinde tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

Perinçek "Kürt sorunu"na yaklaşırken, iğrenç yüzünü saklamak için berbat sosyal-demokrat burjuva politikacıların demagojilerine başvurmaktadır. Büyük devletlere karşı küçük devletler, Kuzey'e karşı Güney, emperyalizme karşı bölge ülkeleri vb. gibi argümanlarla kendisine sahte anti-emperyalist, sol bir görünüm vermeye çalışmaktadır. Oysa marksist-leninistler açısından büyük ülke, küçük ülke yoktur, egemen burjuvazi ile ezilen emekçi sınıflar, sömürgeci burjuvazi ile sömürülen uluslar vardır. Emperyalizm ile bölge ülkelerin karşıt çıkarları değil, emperyalizm ve onun işbirlikçi burjuva iktidarlarının çıkarları karşısında ezilen ve sömürülen emekçi sınıf ve halkların ortak çıkarları vardır. "Bölge ülkeleri ve Kürt örgütleriyle birlikte barışçı çözüm" yoktur. Kürt emekçi halkının bölge ülkelerinin sömürgeci burjuvazisine karşı ulusal kurtuluş uğruna yürüttükleri devrimci savaş vardır. Gerçek ve kalıcı çözüm için, eşitlik, özgürlük ve gönüllü birlik için komünistler bu mücadeleyi, **ayrılma hakkı dahil Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız şartsız savunurlar**. Anti-emperyalist görevlerini de esasta, emperyalist bölge ülkeleri burjuvazisinin işbirliğini teşhir ederek ve kendi burjuvazilerine karşı kararlı bir mücadele yürüterek yerine getirirler.

Kardeş Kürt halkının özgürlüğünün gerçek ve kalıcı çözümü Kürt ulusal hareketini proleter devrimin güçlü bir bileşeni ve yedeği haline getirmekle olanaklı olacaktır. Ancak bu doğrultudaki en acil ve temel görev ezen ulus şovenizmini, ulusal önyargıları kırmak, Türk işçi ve emekçilerini yalnızca sınıfsal baskı karşısında değil, Kürtlere yönelik ulusal baskı karşısında ve onun bugünkü biçimleri olan kirli savaş ve işgal hareketları karşısında da harekete geçirmektir. Proletaryanın ezilen ulustan işçilere ve emekçilere güven vermesi buradan, başta kendi kaderini tayin hakkı, ayrı bir devlet olarak varolma hakkı olmak üzere, ezilen ulusun tüm meşru ulusal haklarını içtenlikle ve kararlılıkla savunmaktan, bunun gereklerini yerine getirmekten geçmektedir.

Haklı ve meşru da olsa ulusal istemleri kendi içinde bir amaç olarak değil, proletaryanın sınıf çıkarlarına ve amaçlarına bağlı olarak ele almak başkadır, Kürt sorununa sömürgeci T.C'nin ihtiyaçlarından yaklaşmak başka. Bir devletin sınırları içinde olunduğu sürece, hangi milletten olursa olsun tüm proletaryanın ortak sınıf örgütlenmesini ve burjuva iktidara karşı birleşik devrimci mücadeleyi savunmak başkadır, Kürt ve Türk halkının sermayenin "Türkiye'li" kimliğinde birleşmesini savunmak başka... Biri proletaryanın tutumudur, diğeri burjuvazinin tutumu. Birincisi komünistlerin yaklaşımıdır, diğeri sömürgeci sermayenin ve Perinçek uşağı gibi işbirlikçilerinin. ●

Sömürgeci Sermaye Devleti'nde Kürdistan Sendromu

Sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'da on yıldır yürüttüğü sömürgeci özel savaşın fiyaskosunu dolayısıyla da hezimetini, denilebilir ki, hiç bir olay Güney Kürdistan'ın istilasında olduğu kadarıyla açık ve yalın bir biçimde ortaya koymamıştır. Nitekim sömürgeci rejimin en yetkili resmi ağzı, Güney Kürdistan istilasının daha bir ayı dolmadan bu fiyaskoyu tescil etmek durumunda kalmıştır.

Genel Kurmay başkanı İ. Hakkı Karadayı basına yaptığı açıklamada "Kuzey Irak'ın bir bataklık olduğunu ve Vietnam'a" benzediğini itiraf etti. Sömürgeci rejimin bu en yetkili resmi ağzından Güney Kürdistan istilasının Kürdistan bataklığında bir çırpınış olduğu gerçeğinin itiraf edilmesi yalnızca rejimin açmazının boyutu hakkında bir fikir vermiyor, aynı zamanda Kürdistan'daki tükenişin kabul edilmesi anlamını içeriyor.

Sömürgeci sermaye ordusunun ve aynı zamanda rejimin bu en yetkili resmi ağzının bataklık ve Vietnam benzetmesinde bulunuşu görünüşte Güney Kürdistan'a dönükse de gerçekte Kuzey Kürdistan'daki konumlarına "dolaylı" bir göndermeden başka bir şey değildir. Kuşkusuz Güney Kürdistan'ın "kendine özgü" stratejik ve politik konumunun özelliği, emperyalilst ve sömürgeci güçler için oldukça kaygan bir zemine sahip bir bataklık olmaktadır. Ne var ki, bu sömürgeci rejimin fiyaskosunda bir nedenden çok bir sonuçtur. Asıl belirleyici etken Kürt halkının devrimci başkaldırısıdır. On yılı aşan bir zaman içinde sömürgeci rejim Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak amacıyla başvurmadığı silah ve vahşet kalmadı. Bu sonu gelmez seferlere ve görülmedik vahşete rağmen Kürt halkı sömürgeci savaşa karşı kahramanca direnerek özgürlük hareketine destek verdi ve Vietnam benzetmesini yapmaya zorlayan Kürt emekçi halkının bu yenilmez gücü olmuştur. Kürt halkının özgürlük mücadelesini boğmak ve teslim almak amacıyla bütün imkanlarını seferber eden sömürgeci sermaye devleti Güney Kürdistan istilasıyla birlikte sonun başlangıcı olan bir sürece girmiştir. Güney Kürdistan istilası hangi biçimlere büründürülürse büründürülsün sömürgeci rejim çıkmazdan ve bataklıktan kurtulamayacaktır. Zira sömürgeci rejim Güney Kürdistan istilasıyla Kuzey ve Güneyin "kaderini" yakınlaştırmakla kalmamış ortak mücadelenin imkanlarını kendi elleriyle yaratmıştır. Dolayısıyla rejim Güney'den çekilse de kalsa da Kürt özgürlük hareketinin Güneydeki gelişimini durduramayacaktır. Sömürgeci sermaye devleti ya inkar ve imha siyasetine devam edecek -ki burda Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini kabul demektir- ya da Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini kabul ederek yenilgisini ilan eder. Sömürgeci sermaye düzeni açısından Kürt halkının haklı ve meşru taleplerinin kabulu onun yıkımı demektir. Kültürel kırıntılara dahi tahammülsüz olan düzenin siyasal özgürlük taleplerinin kabulü imkansızdır. Çünkü kapitalist iktidar sahipleri bu özgürlük taleplerinin altında ezilenlerinin son derece bilincindedir. Sonuçta sermaye devleti Kürdistan sorununda çözümsüz ve açmaz içindedir. Kuşkusuz rejimin çözümsüzlüğü ve açmazı yeni olgu değildir. Eğer yenilikten söz etmek gerekirse Güney istilasıyla rejimin içinde debelendiği Kürdistan bataklığı çok daha derinleşmiştir. Genel Kurmay başkanının Vietnam benzetmesinde bulunması bir yönüyle bataklığın derinleşmiş oluşundandır. Düzenin Kürdistan'da (yalnızca Kürdistan'da değil) sonun başlangıcı olan bir sürece girdiğinden sözedilirken kastedilen nokta, Kürdistan bataklığının giderek düzeni boğacak bir derinliğe dönüşmeye başlamasındandır.

Bu salt askeri açıdan böyle değildir. iktisadi ve siyasi alanda gerçek bir tükenişi yaşayan sömürgeci sermaye devleti diplomatik alanda neredeyse tehdit savurmadığı ülke kalmadı. En son sürgünde Kürdistan parlamentosunun Lahey'de ilan edilmesinden dolayı Hollanda'yı tehdit etmekle yetinmeyen TC, NATO konseyini toplantıya çağırmıştır. Kürdistan parlamentosunun siyasal etkinliğini kırmak için NATO'nun desteğine muhtaç kalır bir duruma düşmüştür.

İşçi sınıfının ve emekçi yığınların bilincini karatmak ve onları pasifize edebilmek için Kürt özgürlük hareketine karşı yürütmüş olduğu sömürgeci savaşı "üç-beş teröristin kökünü kazıma" olarak yansıtan sömürgeci rejimin bu yalanlar seferi dönüp kendisini vurma noktasına gelmiştir. Uluslararası alanda itibarını yitiren en son ABD emperyalizmi tarafından "azarlanan sömürgeci sermaye devletine "siyasi çözüm" dayatılmıştır. Sömürgeci rejim gibi emperyalizm de Kürdistan'da son kozunu kullanıyor. İşçi sınıfı ve emekçiler her geçen gün sömürgeci kirli savaşın "üç-beş teröriste" karşı değil fakat Kürt halkına karşı yürütüldüğünü sezmeye başlıyor. Bu imkanı da hiç kuşkusuz sömürgeci rejim veriyor. Kitlelerin desteğini alabilmek için sahte zaferlere ihtiyaç duyan rejim bir türlü bu sahte saferlerin sonunu getiremediğinden bu kez tersinden kendi zayıflığını ve güçsüzlüğünü emekçilere göstermiş oluyor. Sermaye devletini Kürdistan'da ve Türkiye metropollerinde boğmak komünisterin önderliğinde işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin eseriyle başarılacaktır. Komünistler sömürgeci kirli savaşa karşı politik ajitasyonu yoğunlaştırarak sömürgeci sermaye devletinin yıkımının yolunu düzleyecektir. Generaller çetesinin başının tam da Güney Kürditan istilasının bozgunla sonuçlandığı bir evrede Vietnam'dan söz etmesi, sömürgeci rejimin Kürdistan sendromuna tutulduğunu gösteriyor. Öyleyse komünistler ve devrimciler Kürdistan sendromunu ihtilal sendromuyla birleştirmeli.

(*) Ekim'in 15 Nisan 1995 tarihli 119. sayısında yayınlanmıştır.

"Konferansımız, sorunlarımız ve sorumluluklarımız üzerine açık yürekli tartışmaların yürütüldüğü gerçek bir platform oldu. Örgütümüzün bir an önce parti niteliği kazanmasını engelleyen ya da geciktiren sorunlar tüm açıklığıyla ortaya konuldu, zaaflar ve zayıflıkların üzerine gidildi. Bu devrimci tutum konferansımızın başarısını güvenceledi. Böylece, konferansımız şahsında, ideolojik ve örgütsel birliğimiz yeni bir düzeyde pekiştirilmiş oldu. Hareketimizin 7 yıllık bir siyasal geçmişi var. Zorlu ve sancılı bir gelişme süreci olarak yaşanan bu 7 yıla üç örgüt konferansını sığdırmış olmamızın bizim için ayrı bir anlamı var. Bunu yalnızca örgütsel demokrasinin bir ifadesi değil, fakat bizzat kazanılan örgütsel düzeyin de somut göstergesi sayıyoruz. Sorunların ve görevlerin en ileri düzeyde tartışıldığı ve bu temel üzerinde örgüt iradesinin açığa çıktığı en üst platformlar olan kongre ya da konferansların ciddi bir devrimci siyasal örgütün yaşamındaki anlamı ve önemi herhangi bir özel açıklama gerektirmez. Fakat eğer söz konusu olan oluşum sürecindeki bir parti öncesi örgüt ise, bunu örgütsel gelişme ve olgunlaşma düzeyinin de önemli göstergelerinden biri saymak gerekir. Örgütümüz tarafından "Atılımlar ve Parti Yılı" olarak ilan edilen bir sürecin daha ilk aylarında yeni bir genel konferansımızın toplanmış olmasının kuşkusuz ayrı bir önemi var. Bu bize, partileşme sürecinin sorunlarını en üst örgüt platformumuzda ele alıp tartışma ve sonuçlarını bağlayıcı bir örgüt iradesi olarak ortaya koyma olanağı vermiştir. Konferansımız sorunlarımızın ve işçi sınıfının öncü komünist partisini inşasına ilişkin sorumluluklarımızın ayrıntılı bir değerlendirmesini yapmakla kalmamış; bunun önümüze koyduğu yakıcı görevlerin gerçekleştirilmesinde, tüm örgütümüzün irade birliği içinde ve en ileri bir motivasyonla harekete geçirilmesinin de koşullarını yaratmıştır."

EKİM 3. Gen

Mart ayı içinde toplanan EKİM 3. Genel Konferansı çalışmalarını başarıyla sonuçlandırdı. Mevcut tüm örgütlerimizin seçilmiş delegelerinin temsiline dayanan Konferansımız, 8 gün süren yoğun bir çalışmayla, gündemine aldığı sorunların büyük bir bölümünü ayrıntılı tartışmalar içinde sonuca bağladı.

Konferansımız, sorunlarımız ve sorumluluklarımız üzerine açık yürekli tartışmaların yürütüldüğü gerçek bir mücadele platformu oldu. Örgütümüzün bir an önce parti niteliği kazanmasını engelleyen ya da geciktiren sorunlar tüm açıklığıyla ortaya konuldu, zaaflar ve zayıflıkların üzerine gidildi. Bu devrimci tutum konferansımızın başarısını güvenceledi. Böylece, konferansımız şahsında, ideolojik ve örgütsel birliğimiz yeni bir düzeyde pekiştirilmiş oldu.

Hareketimizin 7 yıllık bir siyasal geçmişi var. Zorlu ve sancılı bir gelişme süreci olarak yaşanan bu 7 yıla üç örgüt konferansını sığdırmış olmamızın bizim için ayrı bir anlamı var. Bunu yalnızca örgütsel demokrasinin bir ifadesi değil, fakat bizzat kazanılan örgütsel düzeyin de somut bir göstergesi sayıyoruz. Sorunların ve görevlerin en ileri düzeyde tartışıldığı ve bu temel üzerinde örgüt iradesinin açığa çıktığı en üst platformlar olan kongre ya da konferansların ciddi bir devrimci siyasal örgütün yaşamındaki anlamı ve önemi herhangi bir özel açıklama gerektirmez. Fakat eğer söz konusu olan oluşum sürecindeki bir parti öncesi örgüt ise, bunu örgütsel gelişme ve olgunlaşma düzeyinin de önemli göstergelerinden biri saymak gerekir.

Örgütümüz tarafından "Atılımlar ve Parti Yılı" olarak ilan edilen bir sürecin daha ilk aylarında yeni bir genel konferansımızın toplanmış olmasının kuşkusuz ayrı bir önemi var. Bu bize, partileşme sürecinin sorunlarını en üst örgüt platformumuzda ele alıp tartışma ve sonuçlarını bağlayıcı bir örgüt iradesi olarak ortaya koyma olanağı vermiştir. Konferansımız sorunlarımızın ve işçi sınıfının öncü komünist partisini inşasına ilişkin sorumluluklarımızın ayrıntılı bir de-

l Konferansı Bildirisi

Bugünkü koşullarda rejimi tehdit eden gerçek ve potansiyel toplumsal-siyasal kuvvetler; işçi sınıfı hareketi, büyük kentlerin yoksul emekçi yığınları ve Kürt özgürlük hareketidir. İlk ikisi yaşadıkları derin hoşnutsuzluğa rağmen henüz kendilerini etkin bir politik tutumla ortaya koyabilmiş değiller. İşçi sınıfı yıllardır inişli çıkışlı bir hareketlilik içindedir. Ne var ki iktisadi mücadelenin dar ve kısır zeminini kıracak politik sıçramayı bir türlü gerçekleştirememenin sancısını ve sorunlarını yaşıyor. Politik mücadele sahasına bir türlü çıkamamak ile bunu kolaylaştıracak ve hızlandıracak bir devrimci önderlikten yoksunluk, sınıf hareketinin birbirine sıkı sıkıya bağlı iki temel zaafı durumundadır. Devrimci bir parti önderliğinden, onun öncü müdahalesinden yoksun durumdaki işçi hareketi, bugün için, kendi dinamizmiyle militan bir politik mücadele mecrasına girmekte zorlanıyor.

ğerlendirmesini yapmakla kalmamış; bunun önümüze koyduğu yakıcı görevlerin gerçekleştirilmesinde, tüm örgütümüzün irade birliği içinde ve en ileri bir motivasyonla harekete geçirilmesinin de koşullarını yaratmıştır.

Komünistler olarak siyasal mücadele sahnesine çıktığımız andan itibaren işçi sınıfının devrimci öncü partisinin yaratılmasını kendimize öncelikli görev olarak saptadık. Stratejik önemdeki bu temel sorun çözülmeden devrimci siyasal mücadelede anlamlı ve kalıcı herhangi bir adım atamayacağımızın bilinciyle hareket ettik. Fakat 7 önemli yılı geride bırakmış olmamıza rağmen bu ilk ve temel adımı henüz atabilmiş değiliz. Bunu kendi payımıza açık bir başarısızlık sayıyoruz. Bunun bizi aşan nedenlerini bir yana koyuyoruz. İçinden geçmekte olduğumuz özel tarihsel dönemin dünya ölçüsünde hiç de elverişli olmayan genel koşulları, ülke içinde bir yenilgi ve yıkıntı sonrasının kendine özgü ortamı ve nihayet, çok sınırlı güçlerle ve geçmişten hemen hiçbir ön örgütsel birikim devralmadan ortaya çıkmış olmamız vb. faktörlerin elbette bu başarısızlıkta önemli bir rolü vardır. Yine de biz, devrimci sınıf öncüsünün ideolojik ve örgütsel temellerini yaratmada ve dolayısıyla parti kimliği kazanmada yaşadığımız gecikmeyi daha çok kendi zaaf ve yetersizliklerimizle ilgili görüyoruz. Bunlar hareketimizin gelişme süreçleriyle bağlantılı olarak çok değişik vesilelerle ve tam bir açıklık içinde ortaya konulmuş, değerlendirilmiştir. 3. Genel Konferansımız da bu doğrultudaki bir çabanın yeni bir vesilesi ve platformu olmuştur.

Öte yandan, 7 yıllık uzun bir zaman diliminde parti sorununu henüz çözememiş olmanın sorumluluğu ne olursa olsun, hareketimizin bu zaman dilimi içinde katettiği mesafe ve sağladığı birikimin onu bugün partiye hayli yaklaştırmış bulunduğu da bir gerçektir. Bu birikimi en iyi biçimde değerlendirerek partileşme sürecimizi hızlandırmak, içinde bulunduğumuz yıl içinde tüm cephelerdeki çabalarımızın ortak ekseni olacaktır. 1995 yılını parti yılı ilan etmemiz bu doğrultudaki kararlılığın bir ifadesiydi. Konferansımızın çalışmaları ve ortaya çıkardığı sonuçlar, ortaya koyduğumuz iddianın dayanaksız olmadığını somut olarak göstermiştir.

Elbette, bizzat konferans çalışmalarımız içinde de vurgulandığı gibi, sorun biçimsel bir ele alışla parti kuruluş tarihinin 1995 yılı içine sığdırılması değildir bizim için. Zira biz sorunu, partinin biçimsel bir ilanı değil, fakat örgütümüzü işçi sınıfının öncü partisi olarak adlandırmaya hak kazanabilecek bir gelişme düzeyine çıkarabilmek olarak ele alıyoruz. İçinde bulunduğumuz yıl içinde bunu başarmak hedefi ve kararlılığı içindeyiz. Ve biz bunu başardığımız andan itibarendir ki, partinin kuruluş kongresinin toplanması bazı ön hazırlıklara bağlı bir pratik zamanlama sorunu olarak duracaktır önümüzde.

* * *

Her zaman böyle olmayabilir; fakat bugünün Türkiye'sinde, sınıf hareketinin ileriye sıçrayamaması ile yaşadığı devrimci önderlik boşluğu arasında kopmaz bir ilişki vardır. Komünistler bu düşünceyi ve bundan çıkan sonuçları bir dönemdir özel bir ısrarla işlemektedirler. İşçi sınıfı hareketinde bir türlü aşılamayan darlığa ve bunun ifade ettiği tıkanıklığa, sermaye düzeninin devrimci öncü oluşumları ezme ya da ehlileştirme politikalarına, tasfiyeci oportünizmin sürmekte olan tahribatına ve sınıf hareketi için hazırladığı yeni tuzaklara, nihayet kendi sorumluluklarına ve bu çerçevede bir an önce parti kimliği kazanma görevinin yakıcılığına, hep bu kritik ilişkiden bakmaya çalıştılar. Aynı şekilde, daha genel planda işçi sınıfı hareketinin politik bir sıçrama yapamaması ile toplum genelinde sosyal-siyasal gelişme süreçlerinde yaşanan çürütücü tıkanıklık arasındaki dolaysız bağlantıya olduğu kadar, Kürt sorununun çözümünde bugün yaşanmakta olan kilitlenmeye ve bunun devrimci ulusal harekette yarattığı sağlıksız arayışlara da yine sözünü ettiğimiz kritik ilişki üzerinden baktılar.

Sermaye düzeni bugün tüm Cumhuriyet döneminin en ağır bunalımını yaşamaktadır. Yapısal nedenlere dayalı bu bunalım sosyal bünyeyi çürütmekte, görülmemiş bir ideolojik-kültürel dejenerasyonun kaynağını oluşturmaktadır. Kendisini yıkacak toplumsal siyasal güçler yaşanmakta olan toplumsal bunalımı devrimci bir çıkış doğrultusunda kullanmayı başaramadıkları ölçüde, çürümekte olan sermaye düzeni kendisiyle birlikte tüm toplumu da bu çürüme sürecinin bir parçası haline getirebilmektedir. Bunalımın işçi sınıfı ve emekçi katmanlar için ekonomik ve sosyal faturası ise, yaşam koşullarının çekilmez boyutlarda ağırlaşması olmaktadır.

Topluma hükmeden tekelci burjuvazinin bu bunalım için herhangi bir çözümü yoktur. İzlenen politikalarla başarılmaya çalışılan şey, bunalımın yarattığı ekonomik yükleri işçi sınıfı ve öteki çalışan sınıfların omuzlarına yüklemek ve kitlelerin buna karşı gelişecek mücadelelerini dizginlemek ve saptırmak için de çeşitli önlemler almaktan ibarettir. Baskı ve terör aygıtının tahkim edilmesi, reformist ve dinci akımların desteklenmesi, çalışan sınıfların sahte ayrımlar ve ikilemler içinde bölünüp atomize edilmeye çalışılması, devrimci örgütlerin vahşi bir terörle ezilmek ve sindirilmek istenmesi, bu önlemlerin bazılarıdır.

Bugünkü koşullarda rejimi tehdit eden gerçek ve potansiyel toplumsal-siyasal kuvvetler; işçi sınıfı hareketi, büyük kentlerin yoksul emekçi yığınları ve Kürt özgürlük hareketidir. İlk ikisi yaşadıkları derin hoşnutsuzluğa rağmen henüz kendilerini etkin bir politik tutumla ortaya koyabilmiş değiller. İşçi sınıfı yıllardır inişli çıkışlı bir hareketlilik içindedir. Ne var ki iktisadi mücadelenin dar ve kısır zeminini kıracak politik sıçramayı bir türlü gerçekleştirememenin sancısını ve sorunlarını yaşıyor. Politik mücadele sahasına bir türlü çıkamamak ile bunu kolaylaştıracak ve hızlandıracak bir devrimci önderlikten yoksunluk, sınıf hareketinin birbirine sıkı sıkıya bağlı iki temel zaafı durumundadır. Devrimci bir parti önderliğinden, onun öncü müdahalesinden yoksun durumdaki işçi hareketi, bugün için, kendi dinamizmiyle militan bir politik mücadele mecrasına girmekte zorlanıyor.

Fakat devrimci bir sınıf önderliğini bir an önce yaratmak ihtiyacına yapılan vurgu, hiç de yalnızca, bugünün bu zorlamasının aşılmasında öncü bir devrimci müdahalenin taşıdığı özel önemden dolayı değildir. Sermayenin sınır tanımaz keyfiliklerinin işçi sınıfı saflarında sürekli çoğalttığı hoşnutsuzluk ve öfke, yarın kendini beklenmedik patlamalar biçiminde de ortaya koyabilir. İdeolojik ve örgütsel açıdan iyi hazırlanmış, mücadele içinde kendini bulmuş ve sınıfla ciddi bağlar kurmuş bir devrimci öncü örgütlenmenin yokluğu durumunda, sınıf hareketi rejimle bu tür bir politik çatışmayı güçsüz, dağınık ve hedefsiz olarak yaşayacak, kolay yenilgilerle yüzyüze kalacak, böylece yılların mücadele birikimi de boşa gitmiş olacaktır. Bundan çıkacak sonuç, taşıdığı genel ilkesel önemden öteye, komünistlerin sınıfın öncü partisini vakit geçirmeksizin inşa etme sorununu sınıf hareketinin bugünkü durumu ve yakın geleceği açısından ele almak zorunda olduklarıdır.

Öte yandan bugünün Türkiye'sinde ve özellikle büyük kentlerin varoşlarında, işçilerle içiçe yaşayan muazzam bir kent yoksulları kitlesi var. Ekonomik, toplumsal, ulusal ve mezhepsel sorunlar karmaşası bu kitlede rejime karşı büyük bir hoşnutsuzluğu ve nefreti mayalamaktadır. Bir çok belirti ve bu arada Gazi emekçilerinin konferansımızla aynı günlere denk gelen geniş çaplı devlet karşıtı direnişi, bu hoşnutsuzluk ve nefretin sarsıcı patlamalara dönüşebileceğini göstermektedir. Gazi Mahallesi halkının direnişi göstermiştir ki, şehrin yarı-proleter kitleleri ile küçük-burjuvazinin yoksul alt katmanlarının politik aktivite kazanacakları bir döneme giriyoruz. Öncü kesimi örgütlü bir kimlik kazanarak partileşmiş bir sınıf hareketi, bu katmanları kolaylıkla kendi politik etkisi altına alabilecek, sermaye iktidarıyla çatışmasında onlardan büyük bir destek görebilecektir. Bunun başarılamadığı koşullarda ise, kent yoksullarının bu hareketliliği, burjuvaziyle hesaplaşmaya yetenekli biricik sınıfın önderliğinden yoksun olmanın tüm olumsuz sonuçlarıyla yüzyüze kalacaktır. '80 öncesinin politik mücadeleleri bu konuda fazlasıyla aydınlatıcıdır.

Aynı şeyler, bugün nispi bir politizasyon düzeyi yakalamış bulunan kamu çalışanları hareketi için de geçerlidir. Bugünkü kitlesel gücü, coşkusu ve ileri sürdüğü taleplerdeki kararlılığı ne olursa olsun, devrimci bir işçi hareketinin önderlik koşullarına kavuşamayan bir kamu çalışanları hareketi kendi başına hiç bir yere varamaz. Herşey bir yana, bu hareketin heterojen dokusu bile buna müsait değildir. Onun bugünkü gücü, başta grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı olmak üzere bazı demokratik hakların elde edilmesi çerçevesinde kazandığı kendine özgü dinamizminden gelmektedir.

Kürt hareketinde durum daha farklıdır. Kürt

halkı devrimci bir önderlik altında ulusal özgürlük ve eşitlik talepleriyle ayağa kalkmıştır. Siyasal planda gerçek bir kuvvettir ve rejimin bugün için ciddi başağrısıdır. Kürdistan'daki devrimci sürecin en büyük avantajı, toplumsal güçlerle devrimci politik öncünün buluşması, mücadelede devrimci bir önderliğin varlığıdır. Fakat tam da bugüne kadarki mücadeleyle katedilen mesafe ve yaratılan birikim, Kürt özgürlük hareketini belli bir gelişme sınırına da getirip dayamış bulunmaktadır. Son bir kaç yılın olayları, Kürt ulusal hareketinin bu sınırları kendi gücüyle aşamadığını, tüm çabalarına rağmen bunda zorlandığını göstermektedir. Bunun hareketin önüne çıkardığı ikilem de bugün artık netleşmiştir. Ya Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinden alınacak destekle Kürdistan'daki devrimci sürecin derinleştirilmesi yoluna gidilecek, gerçek bir eşitlik ve özgürlük mücadelesinde ısrar edilecektir. Ya da, bugüne kadarki kazanımlar sömürgeci düzeni bir "siyasal çözüm"e zorlamak doğrultusunda değerlendirilmeye, emperyalistlerin "siyasal çözüm" baskısından da yararlanılarak bu iğreti sonuca ulaşılmaya çalışılacaktır.

Birinci alternatifin gerçeklik kazanması, Kürdistan cephesinde değil fakat Türkiye'de yaşanacak gelişmelere, daha somut olarak işçi hareketinin yaşayabileceği gelişmelere bağlıdır. Fakat sınıf hareketinin bugünkü zayıflığı ve genel planda Türkiye'deki sınıflar mücadelesinin güçsüzlüğü, Kürt ulusal hareketini son zamanlarda "siyasal çözüm"e özel bir ağırlık vermeye yöneltmiştir. "Siyasal çözüm" arayışlarına uygun düşen politik ve diplomatik açılımlara sürekli yenileri eklenmektedir. Böyle bir süreç kaçınılmaz olarak ulusal hareket içinde Kürt burjuvazisine yeni etkinlik alanları açmakta ve onun ağırlığını artırmaktadır. Sürgünde Kürt parlamentosu adımı bunun en son örneğidir. Türkiye'de devrimci siyasal mücadele bugünkü siyasal güç ilişkilerini değiştirecek bir sıçrama yaşayamazsa eğer, Kürt sorununa, adına "siyasal çözüm" denilen sistem içi çözüm arayışı, kendi mecrasında derinleşmeye devam edecektir. Türkiye devrimci hareketinin bugünkü bu yönelimi şaşırtıcı değildir. Zira temelde köylülüğe ve şehir küçük burjuvazisine dayanan bir hareket kendi başına ulusal sorunun kurulu düzeni aşan bir çözümünü gerçekleştiremez. Dolayısıyla sorun hareketin önderliğinin kararlılığıyla değil, dayandığı toplumsal güçlerin gücü ve ufkuyla ilgilidir.

Tüm bunlar birarada, bugünün Türkiye'sinde, işçi hareketinin devrimci bir çizgide sağlıklı bir gelişme yaşayabilmesinin temel önkoşulu olan öncü parti sorununun taşıdığı olağanüstü önemi ve aciliyeti göstermektedir.

* * *

Türkiye'de işçi sınıfı hareketinin, daha genel planda devrimci siyasal mücadelenin bugünkü en temel zaaf alanı olan devrimci önderlik boşluğu, yalnızca bugünün değil, gerçekte tüm Cumhuriyet döneminin temel bir olgusudur. Bununla birlikte, önderlik ihtiyacının ve elbette karşılanamadığı ölçüde önderlik zaafının kendini özel bir tarzda gösterdiği evre '60'lar sonrası, demek oluyor ki son 30-35 yıldır. Bu, sözkonusu dönemin Türkiye'sinde modern sınıf çatışmalarının serpilip gelişmesiyle bağlantılı bir durumdur.

Türkiye'nin son 30-35 yıllık dönemi sarsıcı sosyal-siyasal çalkantılara sahne oldu. '60'lı yılların başından itibaren işçi sınıfı ve öteki emekçi katmanlar, zaman içinde gitgide daha geniş kesimler halinde mücadele sahnesine çıktılar. İşçi-emekçi hareketi Cumhuriyet tarihinde bir dönüm noktası oluşturacak kuvvet ve etkinlikle toplum yaşamında yeni bir evre başlattı. Düzenin yapısal sorunlardan kaynaklanan bunalımı, alt sınıfların siyasal mücadelelerinin sarsıcı etkisiyle derinleşerek yeni boyutlar kazandı. Bu büyük uyanışı ve hareketliliği olağan yöntemlerle kontrol edemeyen sermaye sınıfı ancak faşist askeri darbelerle uygulamaya konulan geniş çaplı karşı-devrim operasyonları sayesinde geçici de olsa sonuç alabildi.

Cumhuriyet döneminin uzun yılları boyunca politik bir kuvvet alanı bulamayarak sınıftan ve kitlelerden kopuk bir aydın hareketi olarak kalan Türkiye sol hareketi, '60'lı yıllardan itibaren baş gösteren alt sınıfların bu sosyal-siyasal hareketliliği zemininde hızla güç kazandı. Tuttuğu ideolojik-politik konumun gerçek içeriği ve sınırları ne olursa olsun, toplum genelinde düzene karşı alternatif bir güç olarak algılandı. Özellikle '70'li yılların ikinci yarısında, geniş çaplı kitle mücadeleleri ile içiçe geçmiş bir devrimci hareket gerçeği, düzen ve devrim ikilemine özel bir kuvvet kazandırdı. (Ancak 12 Eylül karşı-devrimi ve onu daha sonra dünya çapında izleyen olayların özel etkisi altındadır ki, sermaye düzeni bu ikilemi geçici bir süre için de olsa geri plana itmeyi başarabildi.)

Fakat yakın dönem tarihinin sosyal hareketlilik ve devrimci siyasal mücadele açısından yaşadığı bu sıçrama, yazık ki ortaya bu hareketliliği ve mücadeleleri devrim amacına ve iktidar hedefine yönlendirebilecek devrimci önderlik odağı çıkaramadı. Belirtmeye gerek yok ki, modern Türkiye'de, bu ancak işçi sınıfının adına layık devrimci öncü partisi olabilirdi.

Dikkate değer olan olgu, bu süre zarfında bu iddiayla sayısız grup ve akımın siyaset sahnesinde ortaya çıkmasıdır. Önemli bir bölümü bu iddialarında samimi olan ve bu doğrultuda içtenlikle çaba gösteren bu grup ve akımlar, doğdukları toplumsal-siyasal ortamın koşullandığı sınırlılıkları ve yapısal yetersizlikleri aşamayarak bu çabalarında başarısız kaldılar. İçlerinden bir kısmı kendilerini işçi sınıfının öncü partisi ilan ettiler. Fakat zaman onların gerçekte bu nitelikten yoksun olduklarını pratik içinde yeterli açıklıkta gösterdi. Diğer bir kısmı ise geride uzun yıllar bırakmalarına rağmen bunu iddia etmek gücü bile bulamadılar kendilerinde. Bugüne kadar hala "parti inşa hareketi" ya da "parti öncesi örgüt"ler olarak kaldılar. Komünistler, devrimci hareketimizin yakın geçmişine ilişkin değerlendirmelerinde, bu genel başarısızlığın ideolojik ve sınıfsal nedenlerini çözümlediler.

Modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu bir toplumda, toplum genelinde bir devrimci önderliği geliştirebilmenin tek olanaklı yolu işçi sınıfını hareket noktası olarak almaktan geçer. Bu bilincin ve yönelimin olmadığı bir durumda, demek oluyor ki, işçi sınıfıyla kopmaz bağlar içinde bir komünist sınıf öncüsü inşa edilmeden genel devrimci önderlik ihtiyacına yanıt verilemeyeceği temel gerçeğinin kavranamadığı koşullarda, önderlik iddiasındaki başarısızlık her türlü niyeti aşan bir kaçınılmazlık olarak kendini gösterir.

Son 30 yılın sol hareketinin ortak paydası iktidar perspektifi ve iradesinden yoksunluktur. Revizyonist ve sosyal-reformist akımlar için özel bir açıklama gerektirmeyen bu olgu, gerçekte devrimci akımların da temel özelliğidir. Bu akımlar teorik perspektif, politik program, taktik çizgi ve örgüt cephelerinde bir önderlik düzeyi ve kapasitesine ulaşmak bir yana, buna yaklaşamamışlardır bile. En iyi durumda oynadıkları rol, kitle mücadelelerine stratejik hedefler doğrultusunda yön vermek değil fakat bu mücadelelerden etkilenerek ve elbette onları etkileyerek birlikte sürüklenmek olmuştur. Popülist önyargıların yarattığı sınırlılık ve dizginlemeler nedeniyle modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olan işçi sınıfını teorik ve pratik ilgilerinin odağına kaymayı bile başaramayan bu akımların, devrimci önderlik boşluğunu doldurmamalarına şaşmak için de bir neden yoktur gerçekte.

Modern sınıf ilişkilerinin egemen olduğu bir toplumda, toplum genelinde bir devrimci önderliği geliştirebilmenin tek olanaklı yolu işçi sınıfını hareket noktası olarak almaktan geçer. Bu bilincin ve yönelimin olmadığı bir durumda, demek oluyor ki, işçi sınıfıyla kopmaz bağlar içinde bir komünist sınıf öncüsü inşa edilmeden genel devrimci önderlik ihtiyacına yanıt verilemeyeceği temel gerçeğinin kavranamadığı koşullarda, önderlik iddiasındaki başarısızlık her türlü niyeti aşan bir kaçınılmazlık olarak kendini gösterir.

Herbiri en az 20 yıllık bir siyasal geçmişe sahip olan geleneksel örgütlerin bugünkü durumuna bakmak bile bu alandaki başarısızlığı tüm açıklığıyla görmek için yeterlidir. Bunlardan bir kısmı karşı-devrim döneminin ve Doğu Avrupa'daki yıkılışın basıncı altında ideolojik ve örgütsel açıdan tümden çöktüler ve tasfiye oldular. Diğer bir kısmı devrimci konumlarını süreç içinde adım adım yitirerek sosyal-reformist akımlara dönüşmede büyük mesafeler aldılar. Her şeye rağmen devrimci mücadele çizgisinde ısrarlı olmayı başaran ve bugün ayakta kalmayı sürdürenler ise, geçmişin ideolojik sınırlılıklarını ve zaaflarını aşmak planında herhangi bir dinamizme sahip olmadıklarını aradan geçen yıllar içinde fazlasıyla kanıtladılar. Devrimci samimiyetleri ve mücadelede gösterdikleri ısrarın bugünkü gücü ve önemi ne olursa olsun, eğer bu sonuncular dünyada ve Türkiye'de kapandığı kesinleşen bir dönem içinde şekillenmiş mevcut ideolojik kimliklerini ileriye doğru aşmak gücü gösteremezlerse, zaman içinde kesin bir biçimde geriye düşeceklerdir. Bunun belirtileri şimdiden vardır ve politik kitle hareketindeki gelişmelerin ortaya çıkaracağı devrimci imkanlar bunu ancak bir ölçüde sınırlayabilecektir.

Kuşkusuz bugün, daha doğrusu son 7 yıldan beridir, işçi sınıfı içindeki çalışmaya özel bir ağırlık vermek, devrimci saflarda önemli bir pratik ayrım çizgisi olmaktan çıkmıştır artık. Zira sınıf çalışması, gelinen yerde, küçük burjuva devrimci demokratik kimlikle özdeşleşmiş bir iki istisna dışında, komünist olmak iddiasındaki tüm sol grupların ortak pratiğidir. Bugün "sınıf yönelimi" bir ayrım çizgisi olmak bir yana, sözü edilen istisnalar dışında hemen tüm grupları kesen ortak bir payda durumundadır. 12 Eylül yenilgisi, küçük burjuva yığınları saran politik pasiflik ve nihayet '80'lerin ikinci yarısında işçi sınıfı hareketindeki belirgin öne çıkış, popülist ideolojiye bu alanda büyük bir darbe vurdu ve bu sorunu kavrayışta olmasa da pratikte kendiliğinden çözdü.

Bugünün ayrım çizgisi, sınıfa hangi ideolojik çizgi ve perspektiflerle gidileceği, sınıf hareketine hangi temel ve taktik politikalarla müdahale edileceği sorununda odaklaşmaktadır. Dolayısıyla, sol harekette işçi sınıfına yöneliş şeklindeki genel

eğilim, bugün ideolojik ayrım çizgilerine apayrı bir önem kazandırmıştır.

Geleneksel devrimci hareketin 12 Eylül sonrasında reformizme kayan kesimleri, program planında "burjuva toplumun tam demokratikleşmesi" çizgisine oturdular. Açık ya da legal bir "işçi partisi" yaratmak ya da buna dönüşmek, bu reformist çizginin zorunlu örgütsel uzantısı oldu. Taktik çizgide ise bu akımlar sınıf hareketinin bugünkü geriliğini politika düzeyine çıkardılar ve buradan giderek sınıf hareketi içinde güç olmaya çalıştılar. Sınıf hareketinin bugünkü darlığı alt kademe sendika bürokratlarının solcu sendikacılık manevralarına uygun düştüğü ölçüde, geleneksel hareketin reformculaşan kesimleri ile bu alt kademe sendika yöneticilerinin buluşması kolaylaşmakta, liberal sol işçi politikacılığına dayalı bir "açık işçi partisi" için daha uygun bir zemin oluşmaktadır. (komünistlerin bu akıma geride kaldığımız yıl içinde yönelttiği ve devrimci saflarda yankı bulan ideolojik saldırısı bu açıdan özel bir önem taşımaktadır.)

Geleneksel devrimci hareketin devrimci mücadele çizgisinde ısrar eden kesimleri ise, '80 öncesinin kendine özgü toplumsal-siyasal ortamında şekillenmiş ideolojik çizgilerine bugün işçi sınıfı içinde bir toplumsal dayanak oluşturma gayretindedirler. Bu alanda elde edebilecekleri pratik başarı ölçüsünden bağımsız olarak, bu gruplar, teoride, taktikte, örgütte ve pratik mücadelede Türkiye işçi sınıfının sosyalist siyasal hareketini yaratmak şansından yoksundurlar. Çünkü onlar, özel ürünü oldukları bir geçmişten kopmak, onunla devrimci bir hesaplaşmayı gerçekleştirmek yeteneğinden yoksundurlar. Çünkü onlar, Türkiye ve dünyada bir dönemin kapanmış bulunduğunu bir türlü anlayamamakta, dolayısıyla bu kapanmış dönemi anlamak ve aşmak gücünü de kendilerinde bulamamaktadırlar.

* * *

Geleneksel hareketten koptuğu, onun küçük burjuva ideolojik ve sınıfsal kimliğini aştığı, bugünün sol akımları içinde proleter sosyalizmini temsil ettiği, bu nedenle de tuttuğu bu objektif konum itibarıyla proletaryanın devrimci öncü partisini yaratmaya tek yetenekli örgüt olduğu düşünce ve iddiasındaki hareketimizin ayırdedici özelliklerini saptamak, özellikle parti yılı hedefi çerçevesinde ayrı bir önem taşımaktadır.

'80'li yılların ikinci yarısı, Türkiye sol hareketinin yakın tarihinde bir dönemin kesin bir biçimde son bulduğunu ve temel özellikleri bakımından yeni bir dönemin başladığını açıkça göstermiştir.

'80'lerin ikinci yarısı, yalnızca solun yakın tarihinde değil, onun yaşam ortamı olan toplumsal hareketliliğin yakın tarihinde de yeni bir dönemdir. Kapanan döneme toplumsal planda küçük burjuva sosyal katmanlar, siyasal planda bu sosyal katmanların heterojenliğini yansıtan bir çeşitlilikte çeşitli küçük burjuva siyasal akımlar damgasını vurmuştur. Açılan yeni döneme toplumsal planda işçi sınıfının damgasını vurduğu ve vuracağı şimdiden kesinleşmiştir. Siyasal planda ise proleter sosyalizminin, onun politik ifadesi olan komünist hareketin damgasını vuracağının bir çok olgusal kanıtı bugünden mevcuttur.

Solun tarihi içinde siyasal ve toplumsal düzlemlerdeki bu paralel rol değişimi arasında anlamlı bir uyum vardır ve bu, hiçbir biçimde rastlantı değildir. Küçük burjuva toplumsal hareketteki çözülüş ve gerileme, tersinden işçi sınıfı hareketinde gelişme ve öne çıkma, geçmişe dönük olarak geleneksel teorilerin yıkılışını ve akımların çözülüşünü koşullarken, geleceğe dönük olarak da marksist-leninist akımın şekillenmesini, bir gelişme gücü ve kararlılığı göstermesini kolaylaştıran bir toplumsal-siyasal zemin oluşturmuştur.

Hareketimizi doğuran dinamikler geleneksel devrimci hareketin yakın geçmişiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. '60'lı yıllarda burjuva sosyalizmi, '70'li yıllarda devrimci küçük burjuva sosyalizmi tarafından temsil edilen geleneksel sol hareket, kendi iç evrimi, farklılaşması ve bu farklılaşma içinde hareketin bir kesiminin biriktirdiği olumlu

Hareketimiz '80'li yılların bunalım ve çözülüş ortamında teslimiyete karşı direniş tutumundan kök almaktadır. Onun gösterdiği gelişmenin moral kaynakları buradan köklenmektedir. Fakat ona oluşum gücü ve dinamiği kazandıran asıl etken, geleneksel hareketin yaşadığı yenilginin sonuçlarına karşı aldığı tutumdur. Hareketimiz, yenilginin derslerini derinlemesine çözümleme tutumu ve pratiği içinde şekillenmiştir

özellikler, öznel planda hareketimizin içinden fışkırdığı tarihsel zemini oluşturmuştur.

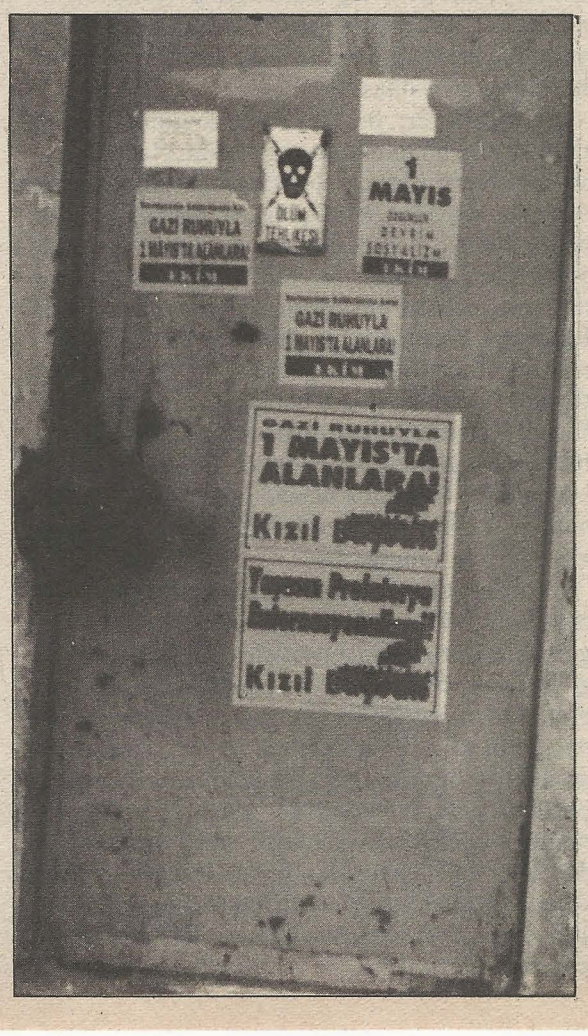
Hareketimiz '80'li yılların bunalım ve çözülüş ortamında teslimiyete karşı direniş tutumundan kök almaktadır. Onun gösterdiği gelişme gücünün moral kaynakları buradan köklenmektedir. Fakat ona oluşum gücü ve dinamiği kazandıran asıl etken, geleneksel hareketin yaşadığı yenilginin sonuçlarına karşı aldığı tutumdur. Hareketimiz, yenilginin derslerini derinlemesine çözümleme tutumu ve pratiği içinde şekillenmeye başlamıştır.

Geleneksel hareketi ideolojik, politik, örgütsel ve bunları bir arada kesen sınıfsal yönleriyle bir bütün olarak ve 25 yıllık geçmişi içinde değerlendirme yöntemsel tutumu sayesinde, hareketimiz geleneksel hareketi doğru çözümlemek ve tanımlamak olanağı elde etmiştir.

'80'li yıllarda tüm geleneksel harekete egemen bunalımın küçük burjuva karakterini teşhis, burada temel bir başarı halkasıdır. Hareketin gerek tarihsel-toplumsal, gerekse ideolojik-örgütsel oluşumunu bu temel teşhisten giderek çözümlemek, onun genel karakterini anlamayı kolaylaştırmıştır. Temel ideolojik kimliği (popülizm ve demokratizm), siyasal konumu (devrimci-demokrasi) ve sınıfsal karakteri (küçük burjuva) arasındaki bütünsel iç mantık ve tutarlılık böylece açığa çıkmıştır.

Geleneksel hareketin yapısal bunalımının sınıf karakterini doğru teşhis etmek ve geçmiş sorgulamasına buradan girişmek, hareketimize gerçek bir ideolojik sıçrama yapma, böylece geleneksel hareketten kopma olanağını vermiştir.

Bu ileriye çıkışın iki temel ve dinamik öğesi, marksist dünya görüşünün proleter sınıf özü ve

bilimsel devrimci yöntemi konusunda ulaşılan açıklıklar olmuştur. Birincisi halkçılığı anlama ve aşmanın itici gücü olurken, ikincisi onun dogmatik, donmuş teorik önyargılarını ve kalıplarını bir bir kırıp geride bırakmak olanağı sağlamıştır.

Bu sayede, hareketimiz geleneksel hareketin ideolojik ve sınıfsal kimliğinin eleştirisini, doğal olarak onun programatik ve taktik konumunun ve örgüt anlayışının eleştirisiyle birleştirmiştir.

Halkçı demokratizmin genel ideolojik eleştirisi, somutta onun Türkiye devriminin sorunlarına yaklaşımının eleştirisiyle birleşmiştir. Geleneksel hareketin bu sorunlara bakışını belirleyen temel yöntemsel, ideolojik ve sınıfsal etkenler; sırasıyla, dogmatizm ve şablonculuk, popülizm ve demokratizm ve nihayet sınıfsal planda da küçük burjuvazinin demokrasiyi ve yurtseverliği aşamayan dar sınıfsal ufkudur.

Tüm bu açıklıklar temeli üzerinde geçmiş hareketle devrimci değerlerini ve geleneklerini savunma ve onlara işçi sınıfı devrimciliği çerçevesinde daha ileri bir anlam kazandırma çabası birleştirmiştir.

Bu perspektif ve çaba içinde, bir yandan, sosyal pratiğin yetersizliklerini ve zayıflıklarını açığa çıkardığı geçmiş platformda ayak direyen tutucu darkafalılıkla mücadele ederken; öte yandan ise, geçmiş hareketin zaaflarını devrimciliğe fatura eden inkarcı liberalizmle mücadele etmiştir. Aradan geçen zaman, komünistlerin tutumunun, geçmişin devrimci mirasını sahiplenmenin de en uygun yolu olduğunu kanıtlamıştır. Dün geçmiş platformu sürdürmekte darkafalıca ayak direyenler, bugün onun çok çok gerisine düşmüşler, bir çok sorunda dünkü inkarcı liberalizmin ideolojik-politik platformuna sürüklenmişlerdir. (Komünistler bu akıbete yıllar öncesinden işaret ettiler ve döne döne uyarılarda bulundular.)

Hareketimiz diyalektik bir bakışaçısının ürünü olan geçmişe karşı bu doğru devrimci tutumu, uluslararası komünist hareketin tarihsel geçmişinin sorunlarına yaklaşırken de göstermiştir. Bilindiği gibi hareketimiz, Gorbaçov'un 70. yıl konuşmasıyla birlikte, sosyalizmin ve dünya komünist hareketinin tarihine yöneltilen kapsamlı saldırının başladığı bir sırada ortaya çıktı. Bu gerici saldırıya karşı kararlı bir tutum aldı. Sosyalizmin ve dünya komünist hareketinin tarihsel mirasını savunmada en küçük bir tereddüt bile göstermedi. Modern revizyonist akımın tarihsel ihanetini teşhir etti ve ona karşı verilmiş tarihsel mücadeleye sahip çıktı.

Fakat öte yandan uluslararası devrimci tarihsel mirası savunmanın, asla onun tarihsel deneyimle açığa çıkmış düşünsel ve pratik hatalarını dar kafalıca görmezlikten gelmek anlamına gelmediği bilinciyle hareket etti. Bu konuda sorumlu olduğu kadar cesaretli davranmasını bildi. Tarihsel sürecin biriktirdiği teorik ve pratik sorunlara gözlerini kapamadı. Bu çerçevede, bir kez daha, liberal ve troçkist inkarcılığa olduğu kadar dar kafalı dogmatik küçük burjuva tapınmasına karşı da mücadele yürüttü.

Dogmatizme vurulan darbe ve marksist teorinin yaşayan devrimci özü çerçevesinde ulaşılan teorik ve yöntemsel açıklıklar, hareketimiz için beraberinde, Türkiye devriminin sorunlarını toplumumuzun gelişme düzeyi, temel sınıf ilişkileri ve dünya ölçüsündeki tarihsel deneyimin genel sonuçları temelinde değerlendirme olanağını getirdi. Hareketimizin sosyalist devrim stratejisi bu bakışaçısıyla yürütülen bir teorik-ideolojik çalışma içinde şekillendi.

Aynı teorik-ideolojik açıklıklar, devrim stratejisi çerçevesinde geleneksel devrimci hareketin en temel teorik zaaflarından birini oluşturan sermaye iktidarı koşullarında demokrasi mücadelesi ve sosyalizm ilişkisini de doğru bir biçimde ortaya koyma ve çözümleme olanağı verdi bize. Bu küçük burjuva demokratizmine ve onun demokrasi mücadelesi ufkuyla sınırlı devrim anlayışına vurulmuş çok temel bir ideolojik darbe oldu.

Popülizm, işçi sınıfını modern burjuva toplum içindeki kendine özgü konumu ve bu çerçevede şekillenen temel tarihsel rolüyle ele alan marksist

bilimsel kavrayıştan yoksunluktur. Temel ideolojik karakteri popülizm olan geleneksel devrimci hareket, bu kavrayışsızlığı yalnızca geçmişteki belirgin küçük burjuva konumuyla değil, fakat aynı zamanda, yeni dönemde girdiği sözde "sınıf yönelimi" ile de kanıtlamıştır.

Geleneksel devrimci hareket için bu kavrayışsızlığın geçmişteki politik-pratik sonucu, işçi sınıfına yabancılık ve güvensizlik olmuştur. İşçi sınıfı toplumsal varlığı ve hareketliliği ile bunda gedik açtığı ölçüde ise, bu güvensizlik zaman içinde kılık değiştirmiş; bugün varılan yerde, proleter devrim programına duyulan güvensizlikle en incelmiş ifadesini kazanmıştır.

Hareketimizin ortaya çıkışı bu ideolojik-politik geleneğe büyük bir darbe olmuştur. EKİM bu geleneğe vurarak ve popülist önyargıları yıkarak, Marksizm-Leninizmin özü demek olan proletaryanın modern toplum içindeki yerinden kaynaklanan özel tarihsel rolü düşüncesini, boş söz kalıbı olmaktan çıkarıp yerli yerine oturtmuştur. Yaşadığı sınıf yönelimi bu temel düşünceden köklenmiş, işçi sınıfının belirgin öne çıkışına bağlı olarak geleneksel hareketi saran "sınıf yönelimi" modasından özünde ve ruhunda tümüyle farklı olmuştur. EKİM için marksist-leninist teorinin özü ve temeli demek olan bir sorunla bağlantılı olarak, yani proletaryanın tarihsel devrimci misyonu çerçevesinde oluşmuş politik-örgütsel bir yönelim; geleneksel hareket için, kısmi düşünsel bir ilerlemeye rağmen, temelde sınıf hareketinin yarattığı etkinin yol açtığı kendiliğinden ve zorunlu bir gelişme olmuştur.

Özetle, hareketimiz için sınıf yönelimi; işçi sınıfını, gündemdeki partileşme çabasının şaşmaz toplumsal tabanı ve dayanağı, temel kadro kaynağı, bugünün kitle hareketinin ve geleceğin devrimci sınıf mücadelelerinin ana ekseni, devrim ve iktidar mücadelesinin öncüsü ve temel gücü, sosyalizm ve sınıfsız toplum mücadelesinin biricik toplumsal güvencesi ve taşıyıcısı olarak ele alan bir kavrayışın ürünüydü. Dolayısıyla, işçi sınıfına pratik yönelimde ifadesini bulan bu süreç, tarihsel ve güncel devrimci amaçları ve ihtiyaçları birarada gözetmekteydi.

Bu temel sorundaki ideolojik açıklık, komünistlere, proletarya partisi sorununu da teorik planda doğru bir biçimde ele alma ve partileşme sürecinin pratik sürecini bunun ışığında kavrama ve yaşama olanağı verdi. Partiyi, sosyalizmin ve sınıf hareketinin birliği olarak ele alan temel marksist-leninist düşünce, komünistler için kanıksanmış boş söz kalıbı değil, fakat canlı bir içerik ve pratik bir devrimci gelişme sürecinin ifadesiydi.

Net bir sosyalizm perspektifine ulaşan, işçi sınıfının tarihsel ve güncel hedeflerini genel bir çerçeve içinde doğru saptayan komünistler için bu ideolojik gelişmenin pratik boyutu, ona sınıf hareketinin politik-örgütsel gelişimini sağlama çabasıyla kopmaz bağlar içinde politik-örgütsel bir gerçeklik kazandırmaktı. Komünistler güç ve olanaklarının en sınırlı olduğu başlangıç anından itibaren bu tür bir pratik çaba içinde oldular. Sosyalizmin işçi sınıfı hareketiyle birliğinin bu kesintisiz çaba içinde gerçekleşeceği, partinin bu birliğin cisimleşmiş bir politik-örgütsel ifadesi olarak inşa edileceği ve ancak böyle inşa edilmiş bir partinin sınıfın devrimci öncüsü olarak nitelenmeye hak kazanabileceği perspektifiyle hareket ettiler.

Hareketimiz, teorik programatik sorunlarda yaşanan suskunluktan dolayı kendini daha çok politik örgütsel sorunlarda gösteren tasfiyeci akıma karşı başından itibaren sistematik bir mücadele yürüttü. "SHP solculuğu"na saldırdı. Legalist eğilimin iç yüzünü sergiledi ve örgütsel sonuçlarına işaret etti. Demokrasi mücadelesini stratejik eksen olarak ele alan reformist politik taktikleri eleştirdi. Bunun sendikalizm, kendiliğindencilik ve kuyrukçulukla organik ideolojik bağlantılarını gösterdi.

İdeolojik belirsizliğin, ideolojik ayrım çizgilerini küçümsemenin ve önemsizleştirmenin, politik iddiasızlığın ve güçsüzlük ruh halinin çok özel bir konum kazandırdığı liberal birlik eğilimine karşı doğru ilkesel tutum ve etkili bir mücadele hareketimizin bir başka temel ayırdedici özelliği oldu.

Temel ideolojik-politik sorunlardaki devrimci konum ve tutum, beraberinde illegal temeller üzerinde inşa edilmiş bir örgüt/parti kavrayışı ve pratiğini getirdi. Komünistlerin en amansız mücadeleyi tasfiyeci legalizme karşı vermeleri bu açıdan bir rastlantı değildir. Bu ihtilalci bir örgüt yaratma kararlılığının ideolojik mücadele cephesindeki yansımasıdır.

Komünistler, bu ideolojik konumla tutarlı olarak, yeni bir hareket olmanın tüm güçlüklerine ve olanaksızlıklarına aldırmaksızın, illegal araç ve yöntemlere öncelik tanımak konusunda tavizsiz davrandılar. Bunu, illegal temeller üzerinde yükselmesi gereken bir örgütlenme ve çalışma tarzının zorunlu bir koşulu saydılar. Fakat asla legaliteyi küçümsemek türünden bir zaafa düşmediler. İllegalite ile legalite arasındaki zorunlu diyalektik ilişkiyi doğru bir kavrayışla ele aldılar. İllegal bir temelin yaratılmasındaki ilk başarıların harekete legaliteyi en etkin ve amaca en uygun bir biçimde kullanma olanağı vereceği bilinciyle hareket ettiler ve süreç içinde bunu somut faaliyetleriyle kanıtladılar.

Ve nihayet, geleneksel hareketten kopuşu yeni bir örgüt kültürünü geliştirmek sahasında da gerçekleştirmek için mücadele ettiler. Bu konuda geleneksel küçük burjuva örgütlerin olumsuz pratiğinden olduğu kadar, uluslararası komünist hareketin yaşadığı bürokratik yozlaşmanın derslerinden de öğrenmeye çalıştılar. Elbette devrimci bir örgüt yaşamı ve değerler sistemi yaratma sorununu sağlam bir ideolojik çizgi, militan bir devrimci mücadele pratiği ve devrimci sınıfla kopmaz bağlar biçimindeki temel önkoşullardan ayrı ele almak hatasına düşmediler. Ancak bu sayede sağlam ve kalıcı bir temele oturabileceği gerçeğini gözden kaçırmaksızın, örgüt içi yaşamı düzenleyen ilke ve esaslara, gelenek ve değerler sistemine özel bir önem verdiler. Bu çaba, daha şimdiden bize geleneksel örgütlerden farklı bir değerler sistemi ve davranış pratiği kazandırmış bulunmaktadır.

Hareketimizin bugüne kadarki gelişme süreci içinde yarattığı ideolojik ve örgütsel birikimi hiçbir biçimde küçümsemiyoruz. Biz onu en elverişsiz koşullarda ve büyük emekler pahasına oluşturduk. Hazır devralmadık; geleneksel hareketin düşünce ve pratiğinin devrimci eleştirisi temelinde ulaştığımız ideolojik kimlik ve bunun ürünü olan mücadele çizgisi sayesinde adım adım yarattık.

Hareketimizin bugüne kadarki gelişme süreci içinde yarattığı ideolojik ve örgütsel birikimi hiçbir biçimde küçümsemiyoruz. Biz onu en elverişsiz koşullarda ve büyük emekler pahasına oluşturduk. Hazır devralmadık; geleneksel hareketin düşünce ve pratiğinin devrimci eleştirisi temelinde ulaştığımız ideolojik kimlik ve bunun ürünü olan mücadele çizgisi sayesinde adım adım yarattık.

Bununla birlikte gerek ideolojik ve gerekse örgütsel cephede, bugün parti düzeyi ile bugünkü durumumuz arasında henüz katedilmesi gereken ciddi mesafeler bulunduğunu düşünüyoruz. Ve eğer, ideolojik ve örgütsel cephede, içinde bulunduğumuz yılda sıçrama olarak tanımlanabilecek bir gelişme temposuna ulaşamazsak, bu mesafeyi tüketemeyeceğimizin de bilincindeyiz.

Tam da bu nedenle, bugüne kadarki birikimimizi ve onun ifade ettiği üstünlükleri hiç bir biçimde küçümsemeden ve gözden kaçırmadan, konferansımız, dikkatini esas olarak zaaf ve yetersizliklerimiz üzerinde yoğunlaştırmıştır. Konferansımızın gündemini, çok büyük bir bölümüyle pratik siyasetteki yetersizliklerimiz ile örgüt cephesindeki sorunlarımız oluşturmuştur. Bu bilinçli tutum, içinde bulunduğumuz gelişme evresinde, partileşme sürecinin asıl zayıf kalan cephesinin pratik gelişme cephesi olduğu değerlendirmesinin bir ürünüdür.

Pratik cephe, daha somut olarak, partileşme sürecinin sınıfın öncüsünü kazanma ve örgütsel yapımızı fabrikalar zeminine oturtma olarak tanımladığımız boyutu, hala da belirgin bir zorlanma ve zayıflık yaşadığımız bir alandır. Pratik siyasette ustalaşmak ve örgütsel yetersizliklerimizi aşmak, bizim için tam da, sınıflar birleşme sürecinde öncü kimliği oluşturacak bir ilk anlamlı mesafeyi alabilmek bakımından özel bir önem taşımaktadır.

Buradaki ilişki elbetteki tek yönlü değildir. Sınıf çatışmasına özel bir tarzda yüklenmedikçe ve bunda pratik ilerlemeler sağlanmadıkça, ne pratik siyaset ve çalışmada ustalaşmanın ve ne de bugünkü şekliyle bir dizi örgütsel zaafı giderebilmenin olanaklı olamayacağı bizim için yeterince açıktır. Tüm sorun, bizzat sınıfı devrimcileştirme pratik çabası ve mücadelesi içinde, kendi devrimci örgütsel kimliğimizi geliştirmek ve yetkinleştirmektir. Sınıfı devrimcileştirme çabasını bugün daha çok ideolojik konumda ifadesini bulan kendi sınıf devrimcisi kimliğimize somut bir devrimci proleter içerik kazandırmak bilinciyle yürütebilmektir.

Elbette bu perspektif bizim için yeni değildir. Örneğin, "Komünist Bir Siyasal Sınıf Örgütü İçin!" başlıklı belgede bu sorun şöyle özetlenmiştir.

"EKİM'de kazandığı güçleri yeniden biçimlendirme sorunu, bu güçlerin ortaya konulmuş bulunan partileşme çizgisi doğrultusunda bir pratik seferberliği görevi ile örtüşür. Bu partik görev, sınıfı eksen alan, ısrara dayalı sürekli ve sistemli bir politik faaliyetten başka bir şey değildir. Çok daha somut ifade edersek, sözkonusu olan, işçi sınıfı içinde belirlenmiş alanları ve fabrika birimlerini ısrarlı ve sürekli bir biçimde "döven" bir politik faaliyet çizgisine oturmaktır. Örgütsel biçimlenmemiz ancak bu faaliyet içinde gerçekleşecektir. Sınıfın en ileri, sınıf bilincine ulaşmış devrimci öğeleri bize ancak bu tür bir çabanın ürünü olarak akacak, saflarımızı devrimci sınıfsal özellikleriyle güçlendirebileceklerdir. Bu süreç, bu tür bir çalışma, bir yanıyla sınıf öncülerini

bize iterken, öteki yönüyle sınıf kitlesi üzerindeki politik etkimizi günbegün artıracak, yayacaktır. Politik ve örgütsel kültürümüz, mücadele değerlerimiz, ihtilalci geleneklerimiz de, sınıfı devrimcileştirme çabasında ifadesini bulan bu pratik mücadele süreci içinde oluşacak, gelişecek, yerleşecektir. **Fabrika hücreleri temeline kavuştuğu ölçüde** gerçek bir komünist sınıf örgütü olarak adlandırılmaya hak kazanacak bir devrimci sınıf partisi de, ancak bu çizgide bir çabanın ürünü olabilecektir."

Bununla birlikte, sorunun bu açıklıkta ortaya konulduğu bir dönemde örgütümüzün içinde bulunduğu somut durum ve yaşadığı sorunlar, onu bu doğrultuda kararlı bir çaba gösterebilmekten alıkoyuyordu. Tasfiyeciliğin tasfiyesi ve onu izleyen yeniden toparlanma dönemi, bu doğrultuda ilk ciddi çabaların da ortaya konulduğu ve sınıf çalışmasında anlamlı bazı ilk adımların atılabildiği bir dönem oldu. 3. Genel Konferansımız bu dönemin ardından ve onun yarattığı gelişme birikimi üzerinde toplandı. Ve bugün, sınıf hareketinin politik ve örgütsel gelişmesini hızlandırmak, bu çalışma içinde ileri işçileri sosyalizme kazanmak ve örgütsel varlığımızı bu çalışmaların yürütüldüğü fabika birimleri zeminine oturtmak ve nihayet bu toplam çalışma içinde tüm örgütümüzü ve tüm kadrolarımızı sınıf devrimciliği çizgisinde yeniden şekillendirmek olanaklarına ve önkoşullarına önemli ölçüde sahibiz. Gelinen aşamada bizim için sorun, perspektiflerde kesin bir ısrarı, bunun gerektirdiği iradeyi ortaya koyabilmek sorunudur.

Örgütümüzün genel politikalarımızı özgülleştirme ve faaliyet alanının somut sorunlarıyla başarılı bir biçimde birleştirme anlamında, pratik siyasette de belirgin bir yetersizliği var. Bu yetersizlik sınıf çalışmamızın en önemli güçlüklerinden ve dolayısıyla yürüttüğümüz pratik çalışmanın yeterli sonuçları verememesinin en önemli nedenlerinden biridir. Bundan dolayıdır ki, Konferansımız bu sorunu değişik yönleriyle ele alıp tartışmaya ayrı bir önem vermiştir. Geçmiş pratiğimizi bu açıdan irdelemiş, bundan sonuçlar çıkarmıştır.

Başarılı bir devrimci pratik siyasetin temel önkoşulu, devrimci mücadelenin stratejik ve pratik çalışmanın kendi içinde bir başarısı olsa bile, bu çalışma temel amaçlara ve stratejik hedeflere doğru bir biçimde bağlanamadığı için, genel devrimci siyasal mücadele açısından fazla bir anlam taşımaz ve kalıcı sonuçlar da yaratmaz. Hiçbir somut siyasal ya da pratik sorun yoktur ki, gerisinde temel bir ideolojik yaklaşım ya da devrimci ilke sorunu olmasın. Temel ve taktik sorunların ideolojik çerçevesi konusunda belirsizlik içinde olanların pratik çalışmadaki kendiliğindenciliği tam da bu basit fakat temel önemde gerçeğin gözden kaçırılmasından kaynaklanır.

Hareketimizin temel meselelerde ideolojik ve ilkesel açıklık sorununa verdiği özel önem de buradan gelmektedir. Ve kuşku yok ki, bu alandaki başarımız ölçüsünde, pratik siyasette başarılı olmanın da en temel önkoşuluna sahibiz demektir. Ne var ki ideolojik açıklıktan doğan genel siyasal sonuçlara bir uygulama gücü kazandırabilmek onları somutlayıp özgülleştirmek ölçüsünde olanaklıdır. Demek oluyor ki, bu genel siyasetlerin dönemin özelliklerine, siyasal olayların akışına, siyasal güç ilişkilerindeki değişimlerin seyrine ve en nihayet, hedeflenen kitlenin somut durumuna ve özgül sorunlarına doğru ve başarılı bir biçimde uygulanabilmesi gerekir. Somut politikalar geliştirmek sorunu bu tür bir çaba içinde gerçek anlamını bulur.

Konferansımız, bugünün Türkiye'sinde gündemi oluşturan tüm politik sorunları, içinden geçmekte olduğumuz siyasal süreçle de bağlantılı bir biçimde ele almış ve özgül yaklaşımlar geliştirmeye çalışmıştır. Fakat hareketimizin pratik siyasetteki yetersizliğinin kaynaklarının doğru anlaşılabilmesi için de, şu temel gerçeğe özellikle dikkat çekilmiştir. Genel politikaları özgülleştirmeyi, onlara bir uygulama gücü kazandırmayı kolaylaştırmanın bir yönü, elbette bu politikaları mümkün mertebe ayrıntılarla işlemektir. Fakat buna sıkı sıkıya bağlı bir öteki yönü ise, bir politik yaklaşımı ayrıntılarda işleyebilmenin çok büyük ölçüde, onun konulmuş bulunan genel çerçevesinden çıkan ilk sonuçları pratiğe geçirme çabasından geçtiğini bir an bile unutmamaktır. Pratikte sorunların içine gerçek anlamda girilmedikçe, pratik çalışma içinde sorunların pratik yönüyle bizzat karşı karşıya kalınmadıkça, bizzat bunun yaratacağı zorlanma ve ortaya çıkaracağı somut ihtiyaçlar doğrultusunda bir genel politik yaklaşımı ayrıntılarda işlemek, somut ve özgül bir politika olarak geliştirmek de mümkün olmayacaktır. Temelde bu teorik gelişme ile pratik çalışma arasındaki kendine özgü bir diyalektik ilişki sorunudur. Teorik çalışmanın pratik çalışma ve mücadelenin ortaya çıkaracağı sorunların ihtiyaçlarına yöneltilmesi de ancak bu ölçüde kolaylaşabilecektir. Özetle, pratik siyasette ustalaşmak sorunu, bizim için çok büyük ölçüde pratik çalışmamızı geliştirmek ve zenginleştirmek somut çabası içinde (teoride ve pratikte) gerçek çözümünü bulabilecektir.

* * *

Hareketimiz 1987 yılında ortaya çıktığında, 12 Eylül'sonrasının ilk ciddi işçi eylemleri de grev hareketi biçiminde kendini göstermeye başlamıştı. İşçi hareketindeki bu yeni gelişme '91 yılı başına kadar kesikli fakat sürekli büyüyen dalgalar halinde sürdü.

Başarılı bir devrimci pratik siyasetin temel önkoşulu, devrimci mücadelenin stratejik ve pratik çalışmanın kendi içinde bir başarısı olsa bile, bu çalışma temel amaçlara ve stratejik hedeflere doğru bir biçimde bağlanamadığı için, genel devrimci siyasal mücadele açısından fazla bir anlam taşımaz ve kalıcı sonuçlar da yaratmaz. Hiçbir somut siyasal ya da pratik sorun yoktur ki, gerisinde temel bir ideolojik yaklaşım ya da devrimci ilke sorunu olmasın. Temel ve taktik sorunların ideolojik çerçevesi konusunda belirsizlik içinde olanların pratik çalışmadaki kendiliğindenciliği tam da bu basit fakat temel önemde gerçeğin gözden kaçırılmasından kaynaklanır.

Ne var ki, yeni dönem sınıf hareketinin bu ilk gelişme döneminden hareketimiz elle tutulur herhangi bir somut kazanım elde edemedi. Zira bunu başaracak bir ideolojik ve örgütsel ön hazırlıktan yoksundu. Yeniydi, çok güçsüzdü, olanakları çok sınırlıydı ve Merkez Yayın Organı dışında herhangi bir araçtan yoksundu. '89 yılı baharı geniş çaplı işçi eylemlerine sahne olurken, bizim kalıcı bir ilk örgütlenmeye geçişimiz bile ancak aynı yılın sonuna denk gelebildi.

İdeolojik ve örgütsel gelişmede belli bir ilk mesafeyi katedip bu temel üzerinde 1. Genel Konferansımızı topladığımız bir sırada ise, bu kez işçi hareketi hız kesti, bir durgunluk ve gerileme dönemine girdi. Sınıf hareketine artık nihayet etkin bir çalışmayla yöneleceğini düşündüğü bu aynı evrede, örgütümüz beklenmedik bir iç bunalıma girdi ve yıkıcı bir tasfiyeci girişimle yüzyüze kaldı.

Sınıf hareketinin yerel mücadelelerle yeniden canlanmaya başladığı sonraki evre, hareketimiz için de tasfiyeci tahribatı giderme, yeniden toparlanma ve güç biriktirme dönemi oldu. Bu dönem 3. Genel Koferansımızla noktalanmış bulunuyor. Şimdi gelişmenin çeşitli alanlarında yaşayacağımız atılımlarla parti inşa sürecini hızlandırabileceğimiz bir birikime sahibiz.

Tam da böyle bir dönemde Türkiye'de siyasal olaylar hızlanıyor ve yeni bir kitle hareketliliği yaşanıyor. İşçilerin bu hareketlilikte özel bir ağırlıkla yer alacağından kuşku duymuyoruz. Ve geçmişten farklı olarak, bugün biz ideolojik ve örgütsel cephede önemli bir birikime ve hazırlığa sahibiz. Bu aynı zamanda, sınıf hareketindeki yeni gelişmeden bu kez mutlaka en iyi biçimde yararlanabilmek için uygun önkoşullara sahip olmak anlamına geliyor.

Bir yanda politik mücadele alanına sıçramanın sancıları içindeki bir işçi hareketi ve öte yanda parti kimliği kazanmanın eşiğinde bulunan, fakat bunu sınıf hareketiyle buluşmada yaşayacağı bir sıçramalı gelişme ile sıkısıkıya ilişkilendiren bir komünist hareket gerçeği bugün durumu böyle görüyoruz.

Sınıf hareketinin, sancısını çektiği sıçramayı kolaylaştıracak bir öncü devrimci müdahaleye ihtiyacı var. Hareketimizin ise, sınıf hareketine bu tür bir öncü müdahale içinde dönüşmeye, kendi gerçek siyasal-sınıfsal ortamını bulmaya, militan sınıf kimliğini geliştirmeye ve gerçek örgütsel zeminine oturmaya ihtiyacı var.

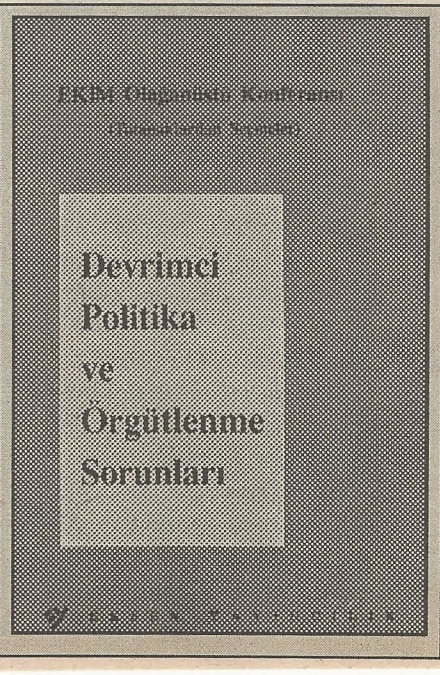
Bunlar nesnel olarak örtüşen ihtiyaçlardır. Her şey komünistlerin kendi görev ve sorumluluklarına bu bilinçle sarılmalarına bağlıdır. Bu doğrultuda elde edilecek her başarı bizi adım adım partiye yaklaştıracaktır.

Her Şey Parti İçin!
Her Şey Devrimin Ve Sosyalizmin
Ancak Parti İle Elde Edilecek Zaferi İçin!

EKİM 3. Genel Konferansı
Mart 1995

●Hareketimizin 7 yıllık bir siyasal geçmişi var. Zorlu ve sancılı bir gelişme süreci olarak yaşanan bu 7 yıla üç örgüt konferansını sığdırmış olmamızın bizim için ayrı bir anlamı var. Bunu yalnızca örgütsel demokrasinin bir ifadesi değil, fakat bizzat kazanılan örgütsel düzeyin de somut bir göstergesi sayıyoruz.

Devrimci Onur İşkenceyi Yenecek!

Attila Geridönmez, kontrgerilla tarafından kaçırılarak ağır bir işkenceden geçirildi. Geridönmez ile yaşadığı deneyim hakkında yaptığımız söyleşiyi aşağıda yayınlıyoruz:

K.B: Nasıl kaçırıldın?

A.G: *4 Nisan günü sabah saat 7.30 sıralarında İzmir Hatay'da sokakta yürüyordum. Yanımda bir otomobil durdu. Bunu farkettiğim sırada karşımdan gelen bir kişi ile bir otomobilden inen 2 ya da 3 kişi üzerime çullandı. Bu arada hemen paltomla yüzümü kapattılar ve silah zoruyla beyaz Ford Taunus otomobile bindirdiler.*

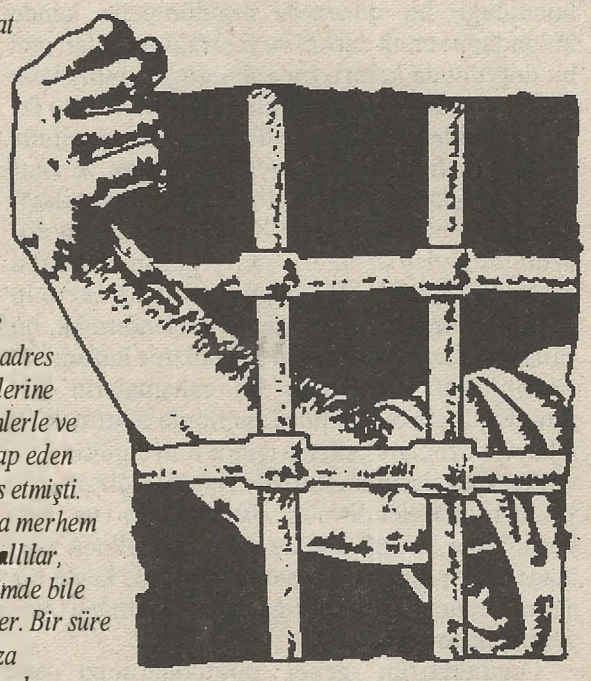
K.B: Seni kaçıranları tanıyabilir misin?

A.G: *Karşımdan yürüyerek gelen 30 yaşlarında, açık alınlı, açık kumral saçlı, yeşil ya da ela gözlü, orta boylu, takım elbiseli biriydi. Tekrar görsem tanırım. Diğerlerini ise net göremedim. Ama biraz ilerimizde merdivenlerden inen 3-4 lise öğrencisinin hem alınışını, hem de beni alan diğer kişileri gördüğünü zannediyorum.*

K.B: Kaçırıldın. İşkence gördün. Bu süreci anlatır mısın ?

A.G: *"Biz kontrgerillayız, teröristiz." diyerek üzerime çullanan bu yaratıklar "Konuşmazsan hemen seni geberteceğiz." dediklerinde "Ne olduğunuz belli oluyor, sizin gibi zorbalarla konuşucak tek lafım yok." dedim. Aracın içinde uzunca bir süre dolaştırıldıktan sonra bir tepede olduğunu anladığım bir binaya götürüldüm. İçeri girer girmez benden tanımadığım, "Yusuf" ve "Adem" isimli kişiler hakkında bilgi vermemi, adreslerine ya da randevularına götürmemi istediler. Birbirlerine çeşitli isimlerle hitap ediyorlardı, birisinin diğerine "Rajo" dediğini belirgin bir biçimde hatırlıyorum. Kimliğimin kolayca anlaşılacak kadar acemice yapıldığını ve sahte olduğunu söylüyorlar, sürekli olarak bana "ÇAKIR" diye hitap ediyorlardı. Bense hiçbir sorularına yanıt vermeyeceğimi ve istedikleri hiçbir şeyi yapmayacağımı söyledim. Hemen zorla soyarak işkenceye başladılar. Filistin askısı, pis suda boğma, askıda ve yerde elektrik verme, makata yabancı cisim sokma, cinsel organımı sıkma ve vücutta sigara söndürme gibi yöntemleri uyguladılar. Tavrımda tavizsiz olduğumu gördükçe "Bu i... özel eğitim görmüş, konuşmayacak bir an önce gebertelim!" diye tehditler savuruyorlardı. Pis suda boğma seanslarından birinde boğulma eşiğinde iken "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek!" sloganını atmamı "Gebereceğini anladı." diyerek karşıladılar. Bunu bir zayıflık olarak yorumlamış olacaklar ki sonrasında bu işkenceye özel bir ağırlık verdiler. Birşey elde edemeyeceklerini anlayınca infaz edeceklerini söyleyerek bir araçla şehirde dolaştırdılar. Moral üstünlüğü bendeydi. Ölüm tehdidine karşı "Birimiz Ölürüz, Binimiz Doğarız!" dediğimde çılgına döndüler. İnfaz senaryosunu yarıda keserek hızla işkencehaneye götürüp kaldıkları yerden devam ettiler. Bu kez zavallı bir biçimde, sadece ısrarla bu sloganı tekrar etmemi istiyorlardı. "Söylediklerim beyninize kazındı." dediğimde içine düştükleri çaresizlikle onları bir kez daha yendiğimi görmem bana yeni bir güç ve moral kaynağı oldu.*

İşkenceye uzunca bir ara verildiğinde ve sezsizce yalnız bırakıldığımda, bulunduğum odanın büyüklüğünü ve diğer özelliklerini anlamaya çabaladım. Bir kaç saat olduğunu tahmin ettiğim bir süre geçti. Bu uzun aradan sonra hışımla içeri giren ve seslerinden yeni bir ekip olduğu anlaşılan işkenceciler, ismimle hitap ederek işkenceye başladılar. İstedikleri, adres ve randevuydu. Birbirlerine hatırlayamadığım isimlerle ve bazen amirim diye hitap eden bu ekip kısa sürede pes etmişti. Tedavi için yaralarıma merhem sürmeye başlayan zavallılar, suratlarına tükürdüğümde bile reaksiyon göstermediler. Bir süre sonra da yeniden infaza götürdüklerini söyleyerek arabaya bindirdiler. Uzun bir süre dolaştıktan sonra ellerimi çözerek indirdiler. "Ben emir kuluyum, seni öldürmek istemiyorum ama görevlendirildim, gel konuş da ikimiz de kurtulalım." diyerek bana karşı son boş atışını yapan

işkencecinin çabalamasının ardından infaz edileceğimi düşünürken, uzaklaşarak ve arabaya bindiklerini farkettim. Bir süre daha bekledikten sonra göz bandımı açtım ve etrafta kimse olmadığını gördüm.Gece 22.00 civarlarıydı ve Manisa yolu üzerinde ağaçlık bir alandaydım. Yola çıktım. Otobüse binebileceğim bir yere doğru yürümeye başladım. Bu arada 400 DM'ımı çaldıklarını farkettim. Üzerimdeki Türk Lirası'na ise dokunmamışlardı. Alındığımdan bu yana 4 gün geçmişti. İzmir'den önce Kuşadası'na, oradan da Antalya'ya giderek dostlarımın yardımını aldım. Ardından İstanbul'a gelerek avukatlarımla görüştüm. Sağlık raporu ve tedavi işlemleri için İHV İst.Şubesine başvurdum. Çok sayıdaki sigara yanığı, sağ kolumda tam, sol kolumda kısmi felç, makattaki yırtıklar raporlarıma geçildi.

K.B: Onlara, meydan okumanın dışında tek bir şey söylememişsin.

A.G: *Direnmek onurlu bir varoluşun tek yoludur. İşkence, bu iğrenç kapitalist sömürü, baskı ve zorbalık düzeninin sadece bir halkasıdır. Bir avuç sömürücü asalağın sürekli ve açık bir tahakkümü altında bulunan işçi ve emekçi sınıflara dönük günlük işkenceler; sefalet koşulları, baskılar, kirli savaşlar, insanlık dışı yaşam koşulları vb. ile somutlanan bir bütünün halkası. İşkence, kapitalist sınıfın insanlıktan tamamen arınmış uşak temsilcisi ile kavga ve özgürlük ateşi ile yanan yarının sınıfsız sömürüsüz toplumunun temsilcisini karşı karşıya getiren sıcak temaslardan sadece birisidir.*

Sınıf kinini kuşanmış bir

Attila GERİDÖNMEZ'in 21.4.1995 tarihinde İHD İstanbul Şubesi'nde Yaptığı Basın Açıklamasından...

Bu basın açıklaması ile vurgulamak istediğim bana yapılan işkencenin bıraktığı izler değil kuşkusuz. Ben, insanlık suçları işleyen ve iktidarını sürdürmek için işlemeye devam da edecek olan sermaye devletinin ve onun parçası olduğu uluslararası barbarlık düzeninin kirli yüzünün bir kez daha sergilenmesi için bu açıklamayı yapıyorum. Bu açıklama ile onyıllardır sistemli bir şekilde kullanılan işkencenin ortadan kaldırılmasının sağlanamayacağını biliyorum. Ve çok iyi biliyorum ki, bu barbarlık düzeni devam ettikçe baskı, terör ve vahşet de farklı biçimlerde var olacaktır.

Uzun zamandır hiçbir alanda somut politika üretemeyen sermaye düzeni, varlığını acizlik içerisinde vahşet ve şiddeti tırmandırarak sürdürmeye çalışıyor. Yakın zamanda bu düzenin insanlık düşmanı, katliamcı yüzünü Gaziosmanpaşa'da, sömürgeci ve yayılmacı yüzünü de güneye doğru genişlettiği Kürdistan işgalinde hep birlikte gördük.

Bugün düzen dünden daha güçlü, daha vahşi ve daha kirli yöntemlerle saldırıyor. Çünkü sermaye iktidarı, işçi sınıfı ve emekçi hareketinde yaşanan canlanmanın ve ivmelenmenin devrimci sosyalist politikayla ve onun savunucularıyla devrimci bir mecrada buluşmasını engelleme yakıcı çabası içerisindedir. Bu nedenle, emekçilerin devrimci fikirlerle buluşmasını önlemek için önce devrimci ve sosyalistlere saldırılıyor. Binbir türlü işkence, gözaltında kaybetmeler, yargısız infazlar, katliamlar tüm hızıyla sürüyor. Hasan Ocak'ın kaybedilmek istenmesi bunun en son örneğidir.

Ancak, ne kayıplar, ne işkence ne de katliamlar toplumsal gelişmeyi engelleyemedi, engelleyemeyecek.

Onlar, işkenceciler insanlık suçlarının utancıyla onursuzca kaçtılar. Ancak ben işkenceye direnmenin devrimci onurunu üzerimde taşıyorum. Bu nedenle başı dik ve aydınlıkta olan benim. Onlarsa başları önde karanlığın içine gizlenmeyi tercih ediyorlar. Ben burada kamuoyu önüne çıkıyorum. Onlarsa barbarlık düzeninin koruması altında gözlerden ırak bir yerlerde iğrenç yaşamlarını saklıyorlar. Onlara, işkenceci yaratıklara sesleniyorum:

Er ya da geç tarih yargısı önüne çıkarılacaksınız.

İnsanlık suçlarını affetmeyeceğiz!

Hesap vereceksiniz!

Devrimci onur işkenceyi yenecek!

devrimcinin bu mücadeleden yenik ayrılması imkansızdır. Zira sınıf savaşçısı, tüm kötülüklerin kaynağı kapitalist barbarlığa karşı, bugünün ve yarının tüm güzelliklerinin tek güvencesi olan proletaryanın, mücadele ve kavga ruhuyla tıpkı bir zırh gibi kuşatılır. O hiçbir zaman tek değildir, sınıf kardeşlerinin yüreği onunla çarpar. Muazzam bir ordunun neferi olduğunun bilincindedir. İşkencehanede yalnız sürüngen işkenceciler ile devrimci değil, fakat sömüren ile her türlü sömürüye isyan bayrağı açan sınıf, ezen azınlık ile onu tarihin çöplüğüne atacak çoğunluktur karşı karşıya olan. Ve güç dengesi daima haklı çoğunluktan yanadır.

Bir komünist, işkencehanedeki direnişine günlük mücadelesine biçtiği pay ve yüklediği anlamdan farklı bakamaz. O artık, işkencehanede başka bir boyutuyla süren sınıf çatışmasından galip çıkmak sorumluluğu ile yüzyüzedir. Onun biricik amacı kapitalist barbarlık sistemine son vermek, yarının sosyalist işçi-emekçi iktidarı için savaşmayı sürdürmektir.

Sınıf kinine sahip her devrimcinin işkenceci uşak yaratıklar karşısında açık bir üstünlüğü vardır. Sorun, bu üstünlüğün farkında olmak, baştan sona tavizsiz bir şekilde celladına karşı kullanmaktır.

Şunu da eklemekte yarar görüyorum: Direnişim süresince, kimi zaman çok yakınımda, kimi zaman kilometrelerce uzakta işkencehaneleri cellatlarına dar ettiğini bildiğim sınıf savaşçısı yoldaşlar ve devrimciler de beni bir an olsun yalnız bırakmadılar. Direnişime güç, cellatların da çaresizliğine çaresizlik oldular. Devrimci onur, işkence karşısında daima galip geldi ve gelecektir.

K.B: Hem Almanya hem de T.C. vatandaşı olduğun biliniyor. Bu, işkence boyunca ne anlama geldi?

A.G: *Evet, resmen hem T.C. hem de Alman kimliğini taşıyorum. Ne var ki benim bir komünist olarak tek bir kimliğim var; o da dünya proletaryasının enternasyonel kimliğidir. İHD'de yaptığım basın açıklamasında sorulan bazı sorulara cevabımda da özellikle vurguladığım gibi Türk sermaye devletini Alman emperyalizmine şikayet etmek gibi bir niyetim veyahut girişimim olmadı hiçbir zaman. Alman konsolosluğuna gidip, yalnızca ilerici, duyarlı Alman basınına ulaşabilmek, onu da basın toplantısına davet edebilmek üzere bir girişimde bulundum ki, bu hiç de şaşırtıcı olmayan bir tarzda reddedildi. Orada bana önerilenin anlamı şuydu: "Sen Türk sermaye devletini bize şikayet et ki biz insan hakları, demokrasi, bireysel hak ve hukuk üzerine sahte nutuklar atma olanağı bulalım ve dünya halklarına karşı giriştiğimiz ve girişmekte olduğumuz vahşi saldırılarımızı, çirkin emperyalist yüzümüzü bir nebze örtebilelim." Elbette ki bunu ve benzeri herhangi bir şeyi kabul etmedim. Benim muhatabım Alman emperyalizmi değil, batının ilerici, sosyalist kamuoyudur.*

K.B: Bir basın açıklaması ile sana yapılanları kamuoyuna açıkladın. Nasıl bir durum ortaya çıktı?

A.G: *Basın açıklamasında kamuoyu önüne çıkmayı niye gerekli gördüğümü anlattım. Amacım kapitalist barbarlık düzeninin kirli yüzünün bir kez daha sergilenmesiydi.*

Egemen sermaye sınıfının borazanı burjuva medyanın efendisinin çirkin yüzünü göstermek konusunda herhangi bir girişimde bulunmasını beklemiyordum. Zira onun asli görevinin kapitalist barbarlık düzeninin tüm pisliklerini saklamak ve ideolojisini yaymak olduğunu çok iyi biliyorum. Beklediğim gerçekleşmiş oldu. Burjuva medya basın açıklamasına bile gelmedi.

Ne var ki benimle röportaj yapan haftalık Express gazetesi ile basın açıklamam üzerine haber yapan Yeni Politika, yayınlarında söylediklerimi ve özel vurgularını özenle devrimci özünden soyutlayarak, içini siyasal içeriğinden mümkün olduğu kadar boşaltarak ve kişiselleştirerek yansıttılar. Yeni Politika "Alman olduğumu duyunca beni öldürmekten vazgeçtiler" dediğimi yazdı. Express "Amacım barbarlık düzenini teşhir etmek" sözümü "redakte ederek" "Amacım barbarlığı teşhir etmek" diye kullandı. Sanki sadece bana yönelen barbarlığı hedef alıyormuşum gibi.

Buna rağmen Express "terörle mücadelede görev alanları hedef göstermek" gerekçesiyle toplatıldı. Sermaye düzeninin cüppeli terör aygıtının "röportajda" değinilmediği halde işkenceci sürüngenleri "terörle mücadelede görev alanlar" olarak tespit etmesi tam bir itiraf ve canilerine sahip çıkma refleksidir.

Eksen Yayıncılık'tan Kitap Listesi

1. **Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm** (TDKP Eleştirisi) **2. BASKI** 120 000 TL
2. **Modern Revizyonizmin Çöküşü** *SB ve Doğu Avrupa Üzerine* 230 000 TL
3. **Yakın Geçmişe Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı** 50 000 TL
4. **Devrimci Harekette Reformist Eğilim** 150 000 TL
5. **Teori ve Program Sorunları** 210 000 TL
6. **Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu** 50 000 TL
7. **Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi** 180 000 TL
8. **Bir Gün Bile Yaşamak,** (Roman: Orhan İyiler) 350 000 TL
9. **EKİM 1. Genel Konferansı,** *Değerlendirme ve Kararlar* 200 000 TL
10. ***ekimler*-1**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
11. ***ekimler*-2**, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi 250 000 TL
12. **Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi** 135 000 TL
13. **İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,** *Işık, Daha Çok Işık* 160 000 TL
14. **EKİM Olağanüstü Konferansı** *(Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları* 260 000 TL
15. **Kürt Ulusal Sorunu** *Teorik-Programatik Perspektifler ve Siyasal Değerlendirmeler* 240 000 TL
16. **Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar** *Kopanlar ve Kapılanlar* 180 000 TL
17. **Devrimci Gençlik Hareketi** 50 000 TL
18. **Gebze Direnişinin Ardından** 50 000 TL
19. **20 Temmuz Dersleri** 50 000 TL
20. **Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı** 50 000 TL
21. **"İş-ekmek-özgürlük" sloganı üzerine Liberal Demokratizmin Politik Platformu** 100 000 TL

Kaybetmekle Tüketemezsiniz! *Bir Gider, Bin Geliriz!*

Ana Ocak Cezaevinde...

Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak'a ve 4 aydır gözaltında kayıp olan Hasan Gönülay'ın eşi Birsen Gönülay'a Ankara 1 nolu DGM tarafından Mahkemenin "huzurunu bozdukları" gerekçesiyle 1 ay ceza verildi. Emine Ana ve Birsen Gönülay Ankara Merkez Kapalı Cezaevine kondular. Katiller sürüsü tüm dünyanın gözleri önünde emekçileri kurşunlarken, kayıplarını istemekten başka bir şey yapmayan insanlarımız sokaklarda joplanırken huzuru bozulmayan cüppeli terör aygıtı, ana Ocak'ın mahkemedeki isyanı karşısında saldırıya geçti.

Devlet, kayıp aileleri ile dayanışmanın somut olarak örgütlendiği, işgal, yürüyüş, basın açıklaması vb. çok çeşitli biçimlerle kayıpların tüm toplumun gündemine sokulduğu bir dizi eylemlilikten özel bir rahatsızlık duymuş olmalı ki, Ocak ailesinin sesini geçici de olsa kısma işini Ankara DGM'ye verdi. Ancak, kayıpları tüm topluma duyurma, ilerici ve duyarlı kamuoyunu harekete geçirme mücadelesini durduramayacaklar. Gür bir sesle haykıracağız;

Kayıpların Fail
Sermaye Devletidir
Hesabını Soracağız

Eylemler Sürüyor...

Gazi direnişi sonrasında, 21 Mart'tan beri gözaltında "kayıp" olan Hasan Ocak'ın ortaya çıkarılması için yürütülen eylemlilikler sürüyor.

Almanya'da 150 kişi Ocak'ın ve tüm kayıpların ortaya çıkartılması için açlık grevine gittiler. Kayıp aileleri TBMM'ye bir protesto ziyaretinde bulunmak üzere Ankara'da bulunuyorlar. Bir çok cezaevinde açlık grevleri ve çeşitli eylemlilikler sürüyor. CHP binasında süren işgal ise kayıplar sorununu tüm toplumun gündemine sokmak anlamında özel bir başarı sağlamış durumda.

Elbette sermaye devleti de boş durmuyor. Yeni karşı saldırılarla bu kamuoyunu tersine çevirmeye çalışarak eylemleri sürdürenleri ve destekleyenleri "terörist" ilan ediyor, katil çeteleri, eylemcileri yeni kayıplarla ve kendilerini de kaybetmekle tehdit ediyor.

Öncekiler gibi bu saldırılara da cevabımız, net ve tok olacak;

Kaybederek Tüketemezsiniz!
Bir Gider, Bin Geliriz!

Dağıtım tekelleri Kızıl Bayrak'ı dağıtmıyor

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık ☐ 1 Yıllık ☐

Yurt içi	240.000 TL.	Yurt içi	480.000 TL.
Yurt Dışı	45 DM.	Yurt Dışı	90 DM.

Fatma ÜNSAL adına,
Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
TL için: 3002533-8, DM için: 0079212-2
No'lu hesaba yatırdım.
Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kızıl Bayrak *devrimci ve yurtsever tutsaklara ücretsiz gönderilir.*

Diktatörlüğün Seçim "Başarı"sı

Peru'da 9 Nisan günü devlet başkanlığı seçimlerinin ilk turu yapıldı. Devlet başkanı Alberto Fujimori ilk turda geçerli oyların % 63'ünü alarak yeniden beş yıl için devlet başkanlığına seçildi. Fujimori'nin bu "zaferi" hemen uluslararası emperyalist medya tarafından Peru halkının özgür iradesinin ifadesi olarak tanıtıldı. Şimdi, buna dayanılarak rejime bir meşruluk yaftası takılmaya çalışılıyor.

Emperyalist basın bilinçli bir biçimde seçim sonuçlarını ülke gerçeğinden tamamen soyutlayarak, emperyalizmin ve onun yerli işbirlikçilerinin hesaplarına uygun olarak değerlendirmektedir. Oysa, Peru'daki iktidarın pratiğine kısaca göz atmak onun asıl niteliğini açığa çıkarmaya fazlasıyla yetmektedir. Fujimori'nin "zaferinin" ve halkın "özgür" iradesinin neye tekabül ettiğini göstermekte, seçim sonuçlarının bir "zafer" mi, yoksa silahlı bir gasp mı olduğunu kanıtlamaktadır.

Alberto Fujimori 28 Temmuz 1990 tarihinden bu yana Peru'yu yönetmektedir. Göreve getirilir getirilmez ilk aşamada kendisi için bir tehlike oluşturan en yakın suç ortaklarını görevden almakla işe başladı. Ardından düzenlediği bir askeri darbe sonucu parlamentoyu dağıttı, adli erki ve anayasa mahkemesini lağvetti ve iktidarın tüm kilit mevkilerine en güvenilir yandaşlarını, en sadık uşaklarını yerleştirerek ülkede kişisel bir askeri diktatörlük ilan etti.

Alberto Fujimori emperyalizmin Latin Amerika kıtasında bir çok hesaptan ötürü güven duyduğu ve iktidarını yerleşik kılmak için desteğini esirgemediği diktatörlerin başında gelmektedir. Bu nedenle ekonomik reformlara karşı çıktıkları için parlamento ve senatonun askeri darbe yardımıyla dağıtılmalarını zamanında emperyalizm anlayışla karşılamıştı. Alberto Fujimori'nin emperyalizmin şartsız desteğinden yararlanmasının esas sebebi kendisine verilen misyonu, Peru'yu talan misyonunu başarıyla yürütmesinden kaynaklanmaktadır.

Fujimori'ye verilen misyon Peru halkına ABD tekellerinin çıkarları doğrultusunda IMF'nin hazırladığı ekonomik reçeteleri zorla ama başarıyla kabul ettirmekti. IMF'nin hazırladığı reçetelerin başında özellikle yeraltı zenginlik kaynaklarının işletilmesini yani talanını hedefleyen geniş kapsamlı bir özelleştirme politikası ve buna paralel olarak ultraliberal bir iktisadi politika yürürlüğe koymak geliyordu. Her geri kalmış ülkede olduğu gibi Peru'da da bu tür bir iktisadi politika ancak azgın askeri bir terör eşliğinde uygulanabilirdi. Bu da Fujimori'nin misyonunun ikinci boyutu idi.

ABD emperyalizminin maddi ve manevi tam desteği sayesinde ülkeyi sıkıyönetim eşliğinde yöneten ve gerilla hareketine ağır darbeler vuran Fujimori rejimi, bu arada ekonomiyi "modernleştirme" adı altında yeraltı zenginliklerini uluslararası tekellere, doğal olarak ABD tekellerine devretti. Kamu işletmeleri özelleştirildi; yakın dostlarına, iktidarının sosyal tabanını oluşturan Peru oligarşisine peşkeş çekildi.

Emperyalist medya, Fujimori'nin IMF'nin kararlarını büyük bir cüretle uygulamasını överken ve başarısına dikkatleri çekerken tek bir örnek veriyor. O da enflasyon oranında görülen düşüştür. 1989 yılında %2000, 1990'da %7650 olan enflasyon oranı, Fujimori'nin IMF'nin ultraliberal reçetelerini uygulaması ve büyük ölçekli bir özelleştirmeye girişmesi sonucu geçen yıl için %15,7'ye düşmüş bulunuyor.

Ama madalyonun diğer yüzüne de bakmak gerekir. Bu yüz fazlasıyla karanlık olduğu için emperyalist medya onu özenle gizlemekte, hiç bahsetmemektedir. Ultraliberalizmin yanı sıra askeri terör eşliğinde katı bir kemer sıkma politikası uygulanırsa, kitlelerin alım gücü sıfırlanırsa enflasyonu pekala dizginlemek mümkündür. Enflasyon oranının hızla düşürülmesi geçmişte Arjantin gibi bir çok başka Latin Amerika ülkesinde de "başarılmıştır".

Peru'da enflasyon oranını bu denli dizginlemenin bedelini Peru halkı namluların gölgesinde ödemektedir. Fujimori hızlı bir özelleştirme kampanyası başlatmış, ülke zenginliklerini ABD tekellerine peşkeş çekmiştir. Gerek yerli sermayedarlara satılan, gerekse de uluslararası tekellere peşkeş çekilen işletmeler ise Fujimori'nin kolluk güçlerinin yardımıyla tıpanlanmış, üretimi rasyonelleştirme adı altında, devlet, özel sektöre örnek olmak ve cesaret vermek için bir çırpıda 250 bin memurun işine son vermiştir. Bu ekonomik politika sonucu, resmi rakamlara göre, 24 milyon nüfusun yarısından fazlası sefalet içinde yaşamaktadır.

Emperyalist medyanın seçim "zaferini" selamladığı ve artık "meşru" ilan ettiği Alberto Fujimori'nin mucizesi bir kaç cümle ile böyle özetlenebilir.

Böyle bir icraatın temsilcisine %64,3 oranında oy verilmesi ve seçimlerin daha ilk turunda devlet başkanı seçilmesi ilk bakışta şaşırtıcı gelebilir. Her ne kadar seçimlere katılma oranından, geçerli oy oranından bahsedilmiyorsa da Fujimori'nin seçimleri kazanması bir mucize değildir, tersi mucize olurdu.

Fujimori iktidarının, emperyalist medyanın seçimlerde hesaba katmak istemediği ve sonuçların anlaşılmasında geniş kitleler nezdinde yanıltıcı bir işlev gören, bir çok dayanak noktası vardır.

Birincisi, ülke sıkıyönetimle idare edilmektedir ve rejim tamamen orduya, polise ve özel milislere yani salt şiddet faktörüne dayanmaktadır. Düzenli ordu ve legal kolluk kuvvetlerinin yanısıra resmi açıklamalara göre sayısı 250 bini bulan bir milis gücü iktidarın hizmetindedir. Bu militarist güçler Fujimori partisinin militan kadrosunu oluşturmaktadır.

İkincisi, ülkede iktidar global anlamda yani mali, iktisadi, politik, idari, adli, iletişim organları düzeyinde Fujimori kliğinin tekelindedir. Yürürlükteki hukuksal mevzuat bu kliğin çıkarlarını teminat altına alma kaygısıyla düzenlenmiştir. 5 Nisan 1992 günü Fujimori düzenlediği darbe ile tüm iktidar kurumlarını tekeline almıştır. Buna basın ve yayın organları, radyo ve televizyon da dahildir. Bunun yanısıra, üstelik de seçim kampanyası sırasında Ekvador'a saldırarak ansızın bir savaş başlatmış, düzenin kendisi toplum üzerinde bir kabus iken, buna bir de savaş atmosferi eklenmiş, kitlelerin şovenist, geri duyguları okşanmıştır.

Şiddet ve terörün yanısıra Peru'da toplumsal yaşamın her alanına sızmış ABD tekellerinin Fujimori'ye destekleri görmezlikten geliniyor. Ayrıca Fujimori'nin "zafer"ini garantileyebilmek için her türlü hileye başvurulmuştur. Seçimlerin sözde "dürüstlüğünü" izlemekle görevli uluslararası gözlemciler tarafından aleni hile olgularına yoğun bir biçimde raslandıysa da, Fujimori'nin aldığı oy oranının yüksek olmasının yapılan hilenin hesaba katılmasını gereksizleştirdiğini söylüyorlar.

Emperyalizm bu koşullarda düzenlenmiş bir oylamanın adına "özgür" seçimler diyerek ve sonucunu "özgür" iradenin zaferi ilan ederek Latin Amerika'nın yeni Pinochet'sini, sadık uşağını kitlelerin gözünde meşrulaştırmak istemektedir.

Guatemala: Uzlaşma sürecindeki gerilla hareketi

Guatemala hükümeti ile dört farklı gerilla örgütünün içinde yer aldığı Guatemala Ulusal Devrimci Birliği (URNG) arasında "Kızılderili halkının kimliği ve hakları"nı korumayı içeren bir uzlaşma daha imzalandı.

Bilindiği gibi 1980'li yılların başında El Salvador, Kolombiya, Nikaragua ve Guatemala gibi başta olmak üzere Latin Amerika ülkelerinde uzun bir dönemdir silahlı mücadele sürdüren gerilla hareketleri, bu ülkelerdeki hakim sınıflarla bir "diyalog" süreci başlattılar. Talepler tümünde de aynıydı: Ülkenin demokratikleşmesi, insan haklarına saygı gösterilmesi, sivil yönetimde somutlaşan bir toplumsal konsensusun yaratılması ve ordunun rolünün sınırlandırılması.

Gerilla hareketleri bakımından bu gelişme, reformizm doğrultusunda hızlı bir evrimleşmeyi ifade ediyordu. Zira iktidardaki sınıfları silahlı bir halk devrimiyle yıkmak yenihai amaç olarak da sosyalizmi inşa etmek, gerilla hareketlerinin programatik temelini oluşturuyordu. Bu programatik perspektifin terkedilmesiyle birlikte barış görüşmeleri başlatıldı.

1984'de kurulan URNG de Nisan 1991'den bu yana hükümetle barış görüşmelerini sürdürmektedir. Böyle bir öneri 1982'de ortaya konmuş, fakat ordu bunu bir operasyonla cevaplamıştı. '91'de başlatılan bu görüşmeler 35 yıldır süren savaşı sona erdirmeyi ve ABD'nin Latin Amerika için gündeme getirdiği "demokratikleşme" stratejisine uygun olarak gerillaları sisteme entegre etmeyi hedefliyor.

ABD, Doğu Bloku'nun dağılmasıyla birlikte yeni bir reel politika gündeme getirmiş, dönemin Dışişleri Bakanı Baker, Haziran '90'da, sömürünün daha barışçıl koşullarda sürdürülmesini hedefleyen "demokrasi, gelişme ve askersizleşme" demagojik adıyla tanımlanan gerilla hareketlerinin barış diyalogları yoluyla düzene entegre edilerek fiziki olarak tasfiye edilmesi politikasını devreye soktu. Buna uygun olarak sınırlı sosyal reformların gündeme getirilmesi kaçınılmazdı. Bu doğrultuda Hıristiyan Demokrat Vinicio Cerezo yönetime getirilerek insan haklarına saygı gösterileceği ilan edildi.

Böylece demokrasi oyunu başladı. Ardından Kasım '90'da faşist kesimle iyi ilişkileri olduğu bilinen Serrano devlet başkanlığına getirildi. Yoğunlaşan öğrenci eylemleri üzerine Serrano, '93 yılında, "yukarıdan" bir darbeyle anayasayı rafa kaldırdı ve parlamentoyu fesh etti. Bir hafta sonra ise, bir askeri darbeyle uzaklaştırıldı. Uluslararası baskılar burada önemli bir rol oynadı. Bu gelişme diyalog sürecinin önünü yeniden açtı.

1994'te sonuçlanması öngörülen bu yöndeki çabalar hala devam etmektedir. Savaş sürecinde 150 bin kişi yaşamını yitirmiş, 50 bin kişi kaybolmuş, 1,5 milyon kişi ise mülteci yaşamına mahkum edilmiştir.

Geçtiğimiz yıl anlaşmanın insan hakları ve savaş suçlarını yargılanması ile ilgili bölümleri imzalandı. Ancak paramiliter sivil grupların (PAC) ve bir tür köy korucu sistemi olan model köylerin dağıtılması, gizli güvenlik birimlerinin gücünün azaltılması ve ordu mensuplarının affını öngören anayasa maddesinin kaldırılması vb. doğrultusundaki taleplerin yerine getirilmemesi nedeniyle bu görüşmeler tıkandı. Hükümet bu doğrultuda atılacak adımlar için gerillaların silahlarını bırakmasını istiyordu. Gerillaların bunu kabul etmesi ise bu sürecin tümüyle durdurulması anlamına geliyordu. Bugün gerilla hareketi reform sürecinin önünün açılması amacıyla silahlarını kullanmıyor, fakat teslim de etmiyor. İmzalanan bu son anlaşmaya göre hükümet 22 farklı etnik gruptan

Devamı Yan Sayfada...

oluşan Kızılderili halkın kimliğini tanıyacağını kabul ediyor.

Guatemala, 1954'ten 1986'ya kadar aralıksız olarak askeri faşist diktatörlüklerle yönetildi. 1954'de Arbenz hükümeti, United Fruit Company, CIA ve Somoza'nın paralı uşakları tarafından yıkıldı. Zira bir ulusal reform programı hazırlayan Arbenz, yabancı tekellerin bir kısmını özellikle de United Fruit Company'i millileştirmek istiyordu. Yönetime el koyan generaller bütün muhalefete karşı bir imha politikası yürüttü. Bu faşist güçlerin katliamından kurtulabilmek için onbinlerce Kızılderili köylüsü ormanların kuytuluklarına çekildi.

Guatemala ordusu Latin Amerika'nın en güçlü ve en barbar ordusu olarak bilinmektedir. 35 yıllık bir gerillaya karşı mücadele deneyimine sahiptir. İktidardaki ordu, büyük tarım oligarklarının ve büyük finans çevrelerinin, daha doğrusu ABD'nin politik-askeri stratejisinin de en amansız savunucusu olmuştur. Bundan dolayıdır ki ülkedeki bir kaç oligark aile, bütün gücüyle orduya destek sunmuştur. Öte yandan ordunun kendisi önemli bir ekonomik güç durumundadır. Ülkenin en büyük bankası generallere aittir. Bu diğer sermaye gruplarının ona bağımlı hale gelmesinde önemli bir etkendir. Ordu bu gücünden dolayıdır ki, bir çok kez ABD'nin isteklerine karşı gönülsüz davranabilmiştir. ABD'nin "sivil hükümet", "insan haklarına saygı" vb. talepleri, "ulusal bağımsızlığa müdahale" argümanlarıyla ordu tarafından reddedilmiştir. Ta ki, ABD'nin bu yılın başında kredileri kesme tehditleri savurmasına kadar...

Guatemala, ekonomik açıdan da uluslararası sermaye için en çekici Orta Amerika ülkesidir. İhracata yönelik geleneksel tarım ürünlerinin (kahve, şeker, muz, pamuk, et) yanısıra değişik yeraltı madenleri, petrol yatakları, değerli ağaç türleri vb.ne sahip bir ülkedir.

Kızılderili sorunu Guatemala'da devrimci mücadeleye farklı bir boyut kazandırmıştır. 9 milyonluk ülkenin %70'ini oluşturan Kızılderili'lerin %90'ı okuma yazma bilmemektedir. Devletin resmi dili kabul edilen İspanyolca yalnızca bir azınlık tarafından konuşulabilmektedir. Sınıfsal çatışmanın yanısıra, bu gruplar yıllardır katı bir ırkçılıkla toplumsal yaşamdan dışlanmışlardır. Bu ise, Kızılderili gruplarının gerilla hareketi içinde aktif bir yer tutmasına neden olmuştur.

Bugün ülkedeki verimli tarım alanlarının %65'i nüfusun %2,6'sının elinde toplamış bulunmaktadır. Kır nüfusunun %78,4'ünü oluşturan yoksullar ise ekilebilir toprakların %10,4'üne sahiptirler. Modern teknolojiye sahip olan tarım oligarşisi insanları son derece düşük ücretlerle açlık sınırında yaşatmaktadır. Halkın %80'i büyük bir sefalet içindedir. 8 saatlik çalışma ücreti 1,5 dolardır.

Gerilla hareketinin 1991'de başlattığı görüşmelerde gündeme getirdiği 11 maddelik anlaşmanın bu durumu, yoksul sınıflar lehine ne kadar değiştireceği belirsizdir. Nitekim son anlaşma imzalandıktan sonra, bir çok Maya-Kızılderili örgütü temsilcileri, gerilla hareketinin iyimser açıklamalarının tersine, sivil hükümete güvenmediklerini açıkladılar. Zira askeri güçlere dokunulmamıştır ve bunu beklemek de safdillik olur. Diğer yandan insan haklarına ilişkin imzalanan anlaşmaya rağmen geçen yıl ihlaller önemli ölçüde artmıştır. El Salvador ve Kolombiya'da da gerilla hareketlerinin silahsızlandırılmasının ardından sömürünün ve terörün pervasızca devam ettirildiği bilinmektedir.

Öte yandan asıl sorun önümüzdeki dönemde gündeme girecektir: Ordunun rolü ve yeniden şekillenmesi... URNG, 65 bin kişiden oluşan asker sayısının düşürülmesini, sivil denetime verilmesini ve paramilitarist grupların dağıtılmasını istiyor. Kendisini "ulusların kurtarıcısı" olarak tanımlayan ordunun ise böyle bir anlaşmaya yanaşmayacağı açıktır.

Bu süreç, gerilla hareketinin gücünü önemli ölçüde zayıflatmıştır. Gaspar İlom ile 20 yıl içinde bir kez röportaj yapılabilmiş, devlet güçleri onun resmini dahi çizmeyi başaramamışlardı. Rolando Moran ise Che'yi yakından tanıyan en deneyimli gerilla önderidir. 35 yıldır sürdürdüğü amansız mücadele, kahramanca çatışmaları vb. ile bölgede bir devrim sembolü haline gelmiştir. Uzlaşma süreci bu devrimci kahramanları birer sivil toplum örgütü başkanları düzeyine getirmiştir. Öte yandan El Salvador'da olduğu gibi gerilla hareketi içinde saflaşmalar yavaş yavaş ortaya çıkmakta, uzlaşmacı kesimler bir an önce bir parti olarak örgütlenmeyi gündeme getirmektedirler.

Bu durum barış sürecinin kaçınılmaz bir sonucu olarak yaşanmaktadır. Sivil bir hükümetin kurulması, ordudaki asker sayısının düşürülmesi, sınıflar üstü bir sosyal reform programının gündeme getirilmesi, tarım reformunun gündeme dahi getirilmemesi, ulusal polisin değil ama askeri polisin dağıtılması, buna karşılık gerillaların geniş militan bir sosyal tabana sahip olmaması vb. gerilla hareketini güçten düşürmektedir. 35 yıldır mücadelenin esas hedefi haline getirilenhiçbir devlet kurumuna dokunulmamaktadır. Hakim sınıfların egemenlikleri sınırsızca devam etmektedir. Gelinen noktada askeri olarak alt edilemeyen gerilla hareketi, sınırlı bazı göstermelik reformlarla sisteme entegre edilmek durumuyla karşı karşıyadır. Bu süreci kendi lehlerine çevirme gücü bulup bulamayacaklarını zaman gösterecektir. Temel sorun dayanılan toplumsal güçlerin niteliği ve sağlam bir iktidar perspektifine ne ölçüde sahip olunduğudur. İrdelenmesi gereken asıl nokta burasıdır. ●

Anti-faşist zaferin 50. yılında

Emperyalist İkiyüzlülüğün Yeltsin'e Desteği

Kulislerde yürütülen iğrenç pazarlıkların ardından varılan uzlaşmaya göre, 9 Mayıs günü Moskova'da Kızıl Alan'da, Clinton, Kohl ve Mitterand Boris Yeltsin ile biraraya gelerek, Kızıl Ordu'nun Hitler Almanyası'na karşı kazandığı anti-faşist zaferin 50. yıldönümünü kutlayacaklar.

Batılı emperyalist şeflerin bu törene katılmak, dolayısıyla Boris Yeltsin iktidarını desteklediklerini ifade etmek için ileri sürdükleri koşulların başında Çeçenistan savaşının en kısa sürede sona erdirilmesi var. Kuşkusuz bu onların Çeçen halkının katledilmesine karşı oldukları anlamına gelmiyor. Onlar Çeçen halkının kanının dökülmesinden duydukları rahatsızlıktan dolayı değil, bu vahşete sessiz kalmaları ve onaylamaları nedeniyle kendi ülke kamuoyları karşısında güç duruma düştükleri için bu koşulu ileri sürüyorlar.

Çeçenistan katliamının suç ortağı olan bu emperyalist şefler, kendilerini kamuoyu önünde masum ve suçsuz göstermek için bu pazarlığa gerek duydular. Bu nedenle Rus ordusunun tüm imkanlarını seferber ederek en kısa sürede Çeçen direnişini kırmasını ve 9 Mayıs günü sükunetin sağlandığı bir ortamda törenin düzenlenmesini talep ettiler.

Yürütülen bu pazarlıklar nedeniyle, Rus birlikleri, Çeçenistan'a saldırılarının dozunu süre kısaldıkça daha da artırdılar. Başkent Grozni haftalarca süren çatışmaların ardından, ancak taş üstünde taş kalmadıktan sonra düştü. Çeçenistan'ın diğer bazı kentlerinin ise sadece merkezleri kontrol altına alınabilmiş durumda. Ancak, Rus ordusu başvurduğu tüm barbarlıklara rağmen ağır kayıplar veriyor. Çeçen halkının direnişini kıramıyor. Çeçenistan dağlarında ise yoğun bir gerilla savaşı sürüyor.

Çeçen halkının katili Boris Yeltsin, suç ortağı emperyalist şeflerle birlikte anti-faşist zaferin 50. yılını sözümona kutlamaya hazırlanırken, Çeçen halkı ve kimi gözlemciler Grozni'nin görünümü ile Stalingrad arasında paralellik kurmakta, yaşlı kent sakinleri "çocuklar, yaşlılar, sakatlar öldürülüyor, köyler bombalanıyor, 1944'ten beter" diyerek yaşanan trajediyi tasvir etmektedirler.

Emperyalist şefler bugün Boris Yeltsin'i, ondan başka seçenekleri olmadığı ve takatsiz kalmış olsa bile hala da kullanılabilir durumda olduğu için destekliyorlar. Öte yandan onun misyonunu çoktan doldurduğunu ve yeni bir alternatifin hazırlanması gerektiğini de unutmuyorlar. Zira, Moskova'da iktidar, ayakta kalmak için gittikçe militaristleşmekte ve komşu halklara karşı düzenlediği saldırılara hergün bir yenisini eklemektedir.

Gerek içerdeki muhalefeti, gerekse doğal nüfuz alanı saydığı komşu ülkelerle anlaşmazlıklarını şiddete başvurarak bastırma eğilimi, herşeyden önce çaresizliğin ve Rus iktidarının zayıflığının işaretidir. Kamuoyu araştırmalarına göre Yeltsin'in popülaritesi %6'ya kadar düşmüştür. Rusya'nın henüz küçük ölçekli de olsa sürdürdüğü savaşların sayısının artması, Batılı emperyalistleri düşündürmekte, Rusya'ya çeki düzen verecek yeni bir alternatifin hazırlanmasını kaçınılmaz kılmaktadır. Çeçenistan savaşının başlamasından bu yana Batı basını Boris Yeltsin ile açıktan alay etmektedir. Düne kadar görmezlikten gelinen "kusurlar" vurgulanmakta ve gelecekteki senaryoları alttan alta inşa eden makaleler, röportajlar, portreler yayınlanmaktadır. Onun yerine geçecek birisi aranmaktadır. Bu tutumu Batı emperyalizminin politik tercihlerinden soyutlayarak değerlendirmek safdillik olur. Moskova'daki iktidarın ipleri başta ABD emperyalizmi olmak üzere Batının elindedir. Boris Yeltsin önemli ölçüde dışarıdan verilen destekle ayakta durmaktadır.

Bu bağlamda, emperyalist basın, Boris Yeltsin'in rakibi olarak dikkatleri General Alexandre Lebed üzerinde yoğunlaştırmaktadır. 14. ordu komutanı olan ve Çeçenistan'daki savaşa karşı çıkmasıyla isim yapan general Lebed popülist bir Rus milliyetçisidir. Son dönemlerde Batı basını ile General Lebed arasında bir dirsek teması göze çarpıyor. Politikaya atılacak denildi, atıldı; parti kuracak denildi, kurdu vb... Yeni bir Ruskoy mu yaratılmak isteniyor, yoksa emperyalistlerin Kremlin'e yeni bir general tayin etmenin ortamını mı hazırlamaya çalışıyor. Henüz bir şey söylemek için erken.

Kremlin'deki ekibin politik geleceği üzerine kuşkular yayılırken, Rus iktidarı orduya dayanarak ve dışarıya saldırarak kendini kanıtlamaya ve zaman kazanmaya çalışıyor.

Menzir'den Mektup Var!
Çocuğunuzu ihbar edin infaz edilsin!

● Velilerden polisle irtibat kurmasını isteyen kısa mektubun mesajı gayet açık: *"Listede sizin de çocuğunuz var, yardımcı olun, sırasını bekletmeden işini görelim, ihbar edin işkenceden geçirelim, kaybettirelim, infaz edelim".*

Sayın Veli ; [redacted]

Son günlerde ülke huzurunu bozmak isteyen çeşitli siyasi görüşlere mensup art niyetli kişi ve guruplar tarafından özellikle üniversitelerimizde suni bahanelerle olaylar çıkartılmaya çalışılmaktadır.

Bu olaylar neticesinde ülkemizin geleceğinin teminatı olan gençlerimiz kamplara bölünmekte birbirlerine düşman haline getirilerek sonu karanlık bir çıkmaza sürüklenmektedirler.

Gençlerimizi bu tehlikelerden korumak için çaba sarf eden polis teşkilatımız kötü niyetlilere karşı sürdürülen bu mücadelede daha etkin netice alabilmek için siz velilerin de yardım ve desteğine muhtaçtır.

Velisi bulunduğunuz ..... İSTANBUL ..... Üniversitesi [redacted] Fak. ..... sınıf öğrencisi ... [redacted] .... ile bu örgütler tarafından ilişki kurulmaya çalışılmaktadır.

Öğrencinizle ilgilenmenizi ve arzu ettiğiniz takdirde bizimle aşağıdaki irtibat telefonu ve adresinden ilişkiye geçmenizi rica ederiz.

Saygılarımızla.

Necdet MENZİR
Emniyet Müdürü

ADRES VE TELEFON NUMARAMIZ
İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
TERÖRLE MÜCADELE ŞUBE MÜD'RLÜĞÜ
Vatancaddesi FATİH/İSTANBUL
TEL: 0212-635-00-00'dan
Dahili: 12-78

İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, yargısız infaz, kaçırma, kaybettirme, işkence ve katliam faaliyetlerinden arta kalan zamanını mektup yazarak geçiriyor.

Üniversite öğrencisi velilerden polisle işbirliği yapmalarını ve çocuklarını ihbar etmelerini isteyen mektuplarda: "ülkemizin geleceğinin teminatı olan gençlerimiz kamplara bölünmekte, birbirlerine düşman hale getirilerek sonu karanlık bir çıkmaza sürüklenmektedirler. Gençlerimizi bu tehlikelerden korumak için çaba sarf eden polis teşkilatımız, kötü niyetlilere karşı sürdürülen bu mücadelede daha etkin netice alabilmek için siz velilerin de yardım ve desteğine muhtaçtır". denilmektedir. Anlaşılan, son bir kaç senede 1000'in üzerinde genci yargısız infazlarda, işkencede katleden, gözaltlarında, işkencede kaybettiren, zindanlarda baskı ve devlet terörüyle sindirmeye çalışan, okulları polis kuşatması altında tutan faşist sermaye devleti, gözü dönmüş katil sürüsü polis teşkilatının elde ettiği bu neticelerden memnun değil. Kendi bekçisinden "daha etkin netice" istiyor. İşkenceden, infazlardan başını kaldıramayan polis ise çaresiz. Bir ordu boyu cani polis ve onun yöneticisi Menzir, bunca terör ve katliama nasıl yetişeceğini kara kara düşünürken, çareyi velilerden yardım istemekte buluyor. Velilerden polisle irtibat kurmasını isteyen kısa mektubun mesajı gayet açık: "Listede sizin de çocuğunuz var, yardımcı olun, sırasını bekletmeden işini görelim, ihbar edin işkenceden geçirelim, kaybettirelim, infaz edelim". Ne de olsa sözkonusu olan "geleceğin teminatı olan gençlerimiz"dir.

Onların korumaya çalıştığı gelecek, emekçi sınıfların geleceği değil kendi gelecekleridir. Bu çürümüş ve kokuşmuş, her yanından dökülen faşist sermaye düzeninin geleceğidir. Menzir ve onun gibi düzen bekçileri, daha dün Gazi emekçi halkına dönük devlet katliamlarıyla onlarca genci kurşunlayarak bu düzenin geleceğini nasıl koruyacaklarını gösterdiler. Bu iğrenç zulüm ve sömürü düzeninin teminatı gençliğin baskı ve terörle sindirilmesi, gerici-faşist bir eğitim sistemiyle, uyuşturucu-porno gibi pisliklerle yozlaştırılması, zindanlara hapsedilmesi, işkence ve katliamlarla yok edilmesidir. Ama bunu başaramayacaklar. Emekçi gençliği teslim alamayacaklar.

Dün Hasan Ocak, İsmail Bahçeci vb. gibi emekçi halkın çocuklarını kaybettiren polis, bugün bizzat onların anne ve babalarına karşı şiddet uyguluyor, gözaltına alıyor, işkenceden geçiriyor. Çocukları devlet terörü ve baskı kuşatması altında tutulan, gözaltılarda, zindanlarda işkenceden geçirilen, kaybettirilen, yargısız infazlarda katledilen ana-babaların yükselttikleri feryatlar, protestolar devletin faşist şiddetine maruz kalması yetmiyormuş gibi şimdi de bizzat velilerden çocuklarını kendi elleriyle katil polisin pençelerine teslim etmeleri isteniyor! Artık, "çocuğumuz acaba bugün sağ sağlim evine dönecek mi, yoksa başına 'devlet kazası' mı gelecek" diye endişelenmek yok, eve gelmeyen çocuğunuz için "polis kaçırıp, kaybettirdi mi?" diye korkmak yok... İyisi mi, çocuğunuzu polise ihbar edin işkence edildiğinden, infaz ettirildiğinden emin olun!

Sefalet ve zulüm altında inlettirilen, çocuklarına bir gelecek sunmaktan aciz bırakılan emekçi anne-babalara bunları söyleyecek kadar pervasızlaşan bu iğrenç terör devletine hak ettiği yanıtı vermenin zamanı gelmiştir! Geleceğimizin teminatı çocuklarımızdır! Özgür ve sınıfsız bir toplum, özgürlük, devrim ve sosyalizm için mücadele eden gençlerimizdir! Onların mücadelelerine sahip çıkalım! Çocuklarımızı kaybettiren, katleden, işkenceden geçiren, devlet terörü ile ezmeye çalışan bu düzenin karşısına dikilelim! İşkenceden geçirilen, zindanlara atılan, katledilen, kaybettirilen evlatlarımızın hesabını soralım! Tutuklu ve kayıp yakınlarıyla dayanışmamızı yükseltelim!

Devlet Terörüne, İşkenceye
Yargısız İnfazlara,
Gözaltında Kaybettirmelere
Karşı Birleşik Mücadeleye!
Sınırsız Söz,
Düşünce, Gösteri
Ve Örgütlenme Özgürlüğü!

Gençlik Gelecek,
Gelecek Sosyalizmdir!
Geleceğimize
Dokundurtmayacağız!
Yaşasın Sosyalizm!

Keçiören İslahevi'nde İsyan

Kokuşmuş burjuva düzen, "yoldan çıkmış" genç insanları yola getirmek ve tekrar kapitalist topluma "kazanmak" maksadıyla ıslahevlerinde de baskı ve teröre devam ediyor. Keçiören islahevinde gardiyanların ve idarenin baskısı, dayak ve kötü yaşam koşullarına, cinsel tacize dayanamayan 50 civarında çocuk ve genç isyan çıkarıp gardiyanlarla çatıştı. 5 tutuklu yaralandı. Binanın ve bir çok aracın camları kırıldı, polis müdahale etti.

Çoğunluğunu, açlığın, sefaletin ve yozlaşmanın sınırında olan yoksul halk kesimlerinin evlatlarının oluşturduğu bu çocuk ve gençlerin durumu, burjuva düzenin tükenmişliğinin bir başka ifadesidir. Kapitalist gelişimin tarihi boyunca genç insanlar yetişkinler gibi atölyelerde, fabrikalarda vahşice sömürülmüş, horlanmış ve hakarete maruz kalmışlardır. Kapitalist gelişmenin beraberinde aile kurumu, tek tek bireylerine varana kadar parçalanmış; kadınıyla, çocuğuyla, genciyle, yaşlısıyla toplumsal üretime dahil edilirken, kapitalist üretimin vahşi yasaları içinde kendilerine yabancılaştırılmışlardır. En temel insani ihtiyaçlardan -yemek, barınma, eğitim vb.- yoksun bırakılan insanlar, bu ihtiyaçlarını karşılamak için burjuva yasaların ve hukukun dışına çıkmak durumundadır. İş bulamıyorsa, sefalet ücretiyle çalışmak zorundaysa, karnını doyurmak için bile parası yetişmiyorsa ya hırsızlık yapacak ya da açlıktan ölmeyi tercih edecektir. Barınma ihtiyacı varsa ya bir evi işgal edecek ya da sokakta, parkta kalacaktır. Dünyayı, toplumu ve insanı anlamak için eğitim talep ettiğinde ve bunu karşılayamadığı durumda, cahil ve toplumun en dışlanmış kesiminin bir üyesi olacaktır. İnsanlarla ilişkilerinde "uygar" burjuvaların yöntemlerini değil, bildiği ve anladığı tek yöntemi, vahşi kapitalizmin kendisine karşı kullandığı şiddet ve zoru kullanacaktır.

Dünyanın hemen her yerinde olduğu gibi Türkiye'de de kimsesiz çocuklar sokakları doldurmakta, mafyaya, ve aşağılık insanlara para kazandırmaktadırlar. En küçültücü işlere sürülmekte, karşı çıktıklarında sakat bırakılmakta, öldürülmektedirler. Brezilya örneğinde olduğu gibi bu insanlar, eğer gereğinden fazla ortalığı doldurarak "görüntüyü bozmaya" başlamışlarsa, devlet-mafya işbirliğiyle kitlesel olarak katledilmektedir. Bu insanların göstermelik bir kısmı da ıslahevlerinde, cezaevlerinde sözde yeniden topluma kazanılmak üzere eğitilmekte ve ihtiyaçları karşılanmaktadır. Onlar, gardiyanların, idarenin, üzerlerinden çeşitli kazançlar sağladıkları birer meta olarak kullanılırlar. En aptalca yönetmeliklerle ve fütursuz bir keyfilikle kişiliksizleştirilmek, ezilmek, içlerindeki isyan ateşini söndürmek ve kapitalist toplumla "uyumlu" bireyler haline getirilmek için, bu insanlara ne gerekiyorsa yapılmaktadır. İşte Keçiören ıslahevindeki bu çocuk ve gençler tüm bu insanlık dışı uygulamalara karşı kimlik savaşı vermek ve "insan"a doğru yol alabilmek için, baskıya, zulme başkaldırıp gardiyanlara, idareye ve nihayet polise karşı direndiler. Bu kapitalist barbarlık düzeni ve onun mülkün temeli olan burjuva kurum ve yasaları ancak bu yöntemlerle, zora karşı zor kullanmakla altedilecektir. İnsanlar işte o zaman insanca yaşama şansına kavuşacaklardır. İşçi sınıfı yarın kendisinin bir parçası haline gelecek olan bu çocuk ve gençlere destek verebilmeli ve onlara ışıklı yarınların yolunu açmalıdır. Türkiye proletaryası, kendisiyle birlikte toplumun tüm ezilen ve sömürülenlerini kurtarmak için savaştığında toplumsal yaraları da tedavi etmenin yolunu açacak, kendi evlatlarının tüm ihtiyaçlarını karşılayacaktır.

Kızıl Posta

Bir Avuç Asalak Burjuvayı Tarihten ve Yeryüzünden Söküp Atacağız!

Mücadelemize yeni bir ışık olan *Kızıl Bayrak*, Türkiye işçi sınıfına ve ezilen, sömürülen yığınlara bir güç kazandırmıştır. Ancak *Kızıl Bayrak*'a sahip çıkabilmek için iş yerimizde, mahallemizde ve okulumuzda devrimci dayanışma ve örgütlenmeyi uygulamalıyız. Her türlü barbarlığı ve sömürüyü sürdüren kapitalist düzen, devrim ve sosyalizme gebe kalmıştır. Paslanan ve zayıflanan kapitalizmin zincir halkalarını ancak proletarya söküp atacaktır. Ve *Kızıl Bayrak* ideolojik perspektifiyle işçi sınıfının devrim ve sosyalizm mücadelesini önderliğini yapacak, bu mücadeleyi sonuna dek götürecektir. Bir avuç asalak burjuvaziyi dünya üzerinden ve tarihten söküp atacaktır.

Gebze'den bir *Kızıl Bayrak* okuru.

Yeniden doğacaklar kavgada...

Güneş batacak birazdan,
paydos saati
Sesleri duyuldu önce,
kendileri göründü sonra
Büyük demir kapının önünde.
Çoktular;
yıldızlardan da çok
Üreten onlardı;
sahibiydiler dünyanın
Oysa hiçbiri farkında değildi bunun
Kimi genç, kimi yaşlı...
Kadın, erkek...
Hepsi yılgın, umutsuz.
Birkaç kişi belirdi aniden,
Büyük demir kapının önünde ki
kalabalığın ortasında
Ellerinde kağıtlar,
kağıtlarda yazılar vardı
Birşeyler anlatıyorlardı bağırarak
Almayan kalmadı
uzattıkları kağıtları
Güneş kayboldu gökyüzünde
Kalabalık şimdi daha düşünceli
ama umutsuz değil
Yarın güneş yeniden doğduğunda
onlar da yeniden doğacaklar;
kavgada

B.ÇELİK/İZMİR

DÜZELTME VE ÖZÜR

Gazetemizin 19. sayısında 9. sayfada yayınlanan ***"Ankara: Kudurmuş Saldırganlığa Karşı Öfke ve Kararlılık"*** başlıklı haberde, eylem komitesinin eylem alanının erkenden terkedilerek, polis barikatı karşısında geri çekilinmesi kararına komite içinden Nakliyat-İş dışında bir itiraz gelmedigi gibi bir anlam çıkmaktadır. Oysa Nakliyat-İş ile birlikte aynı komitede yer alan İHD Ankara Şubesi de bu karara karşı çıkmış ve İçişleri Bakanlığına kadar yürünmesi gerektiğini belirtmiştir. İHD Ankara Şubesi haklı olarak bu habere tepki göstermiştir. Düzeltir özür dileriz.

Kızıl Bayrak

SON SÖZÜ DİRENENLER SÖYLER

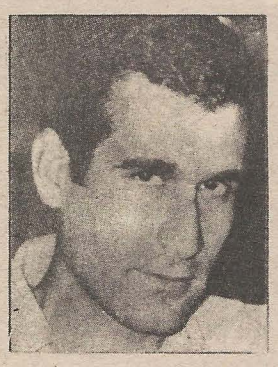

V.İ. LENİN (1870-1924)

Proletaryanın iktidar mücadelesinin şaşmaz yol göstericisi, uluslararası komünizmin teorik ve pratik önderi, 22 Nisan 1870'de doğdu.

Devrimciler Öldü, Yaşasın Devrim!

THKO'nun kurucu ve önderlerinden, Türkiye devrimci haraketinin kararlılık ve cesaret sembolleri Denz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, 6 Mayıs 1971 günü sermayenin faşist diktatörlüğü tarafından katledildiler. İsimleri devrim mücadelesinde birer bayrak olup dalgalanıyor.

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'ta kavga alanlarında...

21. sayımızdan tüm okurlarımıza, devrim ve sosyalizm savaşçılarına merhaba!

Bugüne dek bu köşede, hemen her sayımızda, toplatma, baskın, gözaltı ve işkence haberleri okudunuz. *Kızıl Bayrak*'ın adına bile tahammül edemeyen sermaye devleti, komünistlerin açık çalışma yürütmesini engellemek için, yasal-yasadışı her yola başvurdu, vuruyor.

Çalışmalarımız yoğunlaşıp, etkinliğimizi arttırdıkça, sermaye devletinin telaşı ve saldırganlığı da artıyor. 1 Mayıs faaliyetine başladığımızdan bu yana, dört kez İstanbul, iki kez Ankara, bir kez İzmir bürosu çalışanları gözaltına alındı. İki çalışanımız tutuklandı. Adana büromuz yine basılıp yağmalandı. 20. sayımız ve iki ayrı 1 Mayıs bildirimiz toplatıldı. İç sayfalarda yer alan röportajda ayrıntısını okuduğunuz gibi, bir okurumuz, bir komünist devrimci, kaçırılıp infazla tehdit edildi, işkenceden geçirildi.

Gazi katili terörist polis, bir yandan "yenilenme", "değişim" vb. adı altında papazlık yapmaya çalışırken, diğer yandan asıl işlevini, katilliği sürdürüyor. Bu arada Komünistlere, devrimcilere dönük operasyonlar, ev baskınları sürüyor. Bir devrimciyi, Hasan Ocak'ı gözaltında kaybetmeye çalıştıkları yetmemiş gibi, en doğal insani görevini yapan, çocuğunu arayan annesi de gözaltına alınıp alelacele yargılanarak cezalandırılıyor. Sermaye devleti, sadece asker-polis gibi silahlı terör şebekeleriyle değil, savcıları, mahkemeleri, mehmetçik medyasıyla, bütün kurum ve kuruluşlarıyla saldırıyor. Ama sosyalistlerin, devrimcilerin, bu tür saldırılara prim vermeye niyetleri yoktur. Bizler ne sermaye uşakları, paralı katiller gibi maaşla çalışıyoruz, ne de boş bir inanç uğruna yola çıktık. Bizim gücümüz, tarihin o şaşmaz yargısının gücüdür. Nice beyliklerin, krallıkların kaçınılmaz sonunu hazırlayan, insanlığı çağdan çağa, uygarlıktan uygarlığa yükselten sınıf mücadeleleri tarihinin gücü. Ve nihayet, örgütlü mücadelesiyle, kapitalist barbarlığı da aynı mezarlığa gömecek olan işçi sınıfının gücüdür.

Birimiz ölür, binimiz doğarız! İşkenceye, infaza, idama boyun eğmememiz bundandır.

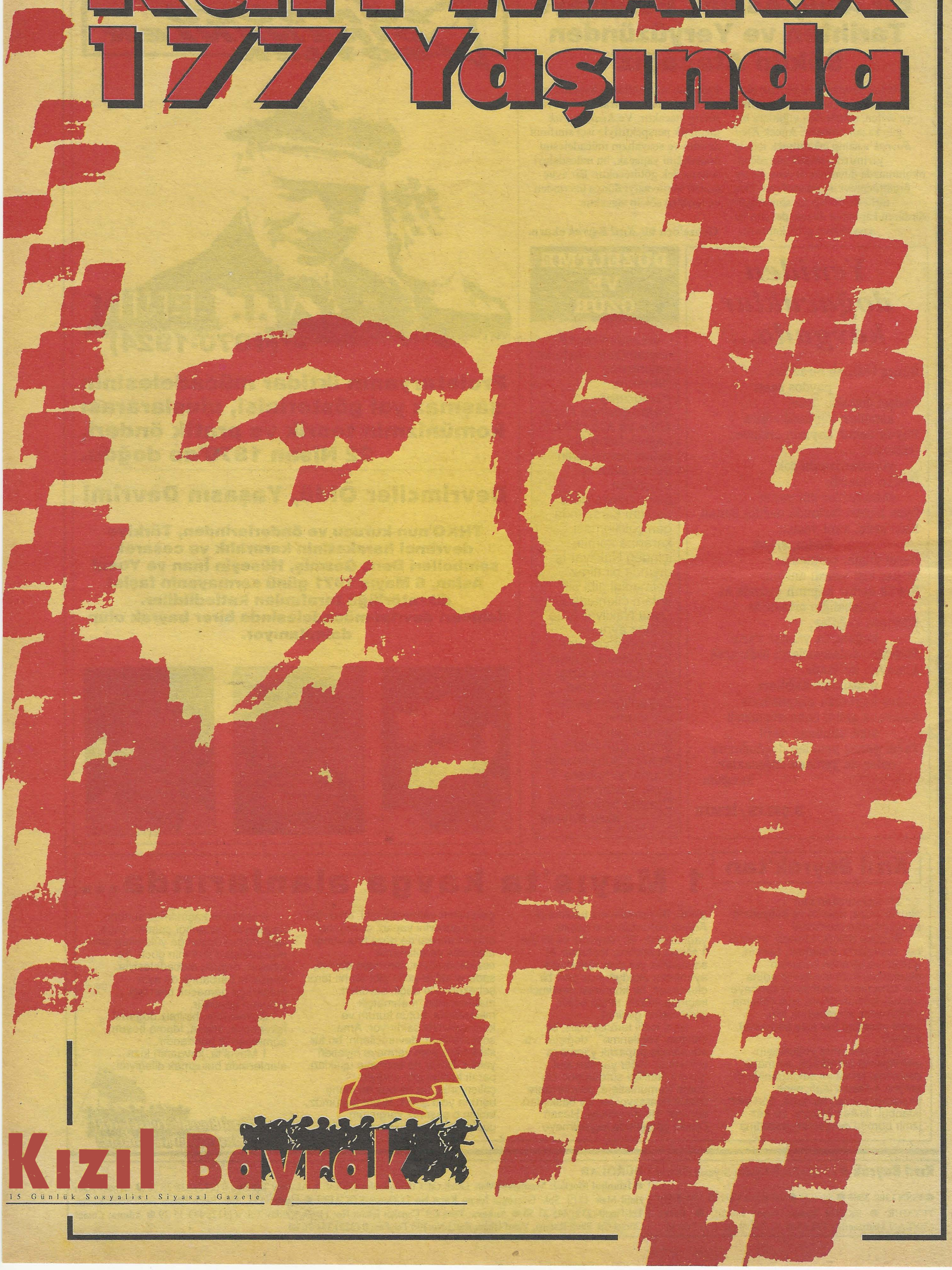
1 Mayıs'ta, kavganın kızıl alanlarında buluşmak dileğiyle!

Kızıl Bayrak Yükselecek! Sosyalizm Kazanacak!

Kızıl Bayrak ● 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete ● **ISSN 1300-3585** ● Sayı:21 ● Sahibi ve Yazı İşl. Md: Kadri TEYMUR ● EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. ● **Baskı:** CEYLAN Matbaacılık/ İSTANBUL, Tel: 0 (212) 517 00 81

BÜROLAR
● **İstanbul Merkez:** Mesihpaşa Mah. Laleli Cd. Çim Apt. No: 52, Kat: 5, Aksaray Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83 ● **Gebze:** Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33 Gebze/KOCAELİ ● **İzmir:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604 Konak Tel-Fax:0 (232) 445 21 50 ● **Ankara**: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Tel: 0 (312) 433 13 29 ● **Adana:** Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Tel-Fax: 0 (322) 351 36 84

Karl MARX 177 Yaşında

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete